

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He's never stopped waiting for her.

beacon

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Claire Kent

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BEACON

CLAIRE KENT

İÇİNDEKİLER

[Beacon](#)

[HakkındaBölü](#)

[m 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Sonsöz](#)

[Claire Kent Hakkında](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı© 2024 Claire Kent'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

BEACON HAKKINDA

Mack'in dağılması on yıl sürmüş olabilir, ama şimdi ortadan kayboldu.

Impact'ten bu yana topluluğumuzun kalbi oldu, düşmanca ve istikrarsız bir dünyada hepimizi hayatta tuttu. Şimdi çok fazla savaştıktan sonra yaralandı. Kendi başına yaşamak için devasa, tehlikeli bir ormana çekildi ve dışarı çıkmayacak.

Mack ve benim yıllardır çıkışlı bir ilişkimiz vardı, ama bu her şekilde karşılıksızdı. Zehirli bir evlilikten sonra, kendi başıma ayakta durabileceğime emin olana kadar başka bir adama . Ama bazı şeyler her zaman taşıdığım duygusal yükten daha önemli. *Mack* daha önemli.

Ve onu eve getirmenin zamanı geldi.

DARBE SONRASI ONUNCU YIL

RACHEL İLE YANMIŞ BİR DÜKKANDA SAKLANIRKEN

Dışarıdaki kırık kaldırımında çıtırtılar duyuyorum.

Muhtemelen Cal'dir. Sınıra giden son yarım mili keşfetmek için bizi burada bıraktı ama ayak sesleri onun yürüdüğünden daha yüksek geliyor. Yıllar önce stokları yağmalanmış, çökmüş rafların arasından Rachel'in gözleriyle karşılaşıyorum.

Silahlarımızı aynı anda kılıflarından çıkarıyoruz ve binada sıkışıp kalmamak için yan kapının yanında daha korunaklı bir köşeye çekiliyoruz.

Rachel'la beş yıldan fazla bir süre önce tanıştım ve en iyi arkadaşım oldu. O ve Cal evliler ama arkadaş çevremdeki diğer çiftlerin çoğu gibi çocuk sahibi olmadılar. Hâlâ seyahat etmekte, ihtiyacı olan insanlara yardım etmekte ve bilinmeyen yerleri keşfetmekte özgürler. Çocuklu arkadaşlarım aynı şekilde evden çıkıp gidemiyorlar ve gereksiz riskler almaya daha az meyilliler.

Anlaşılır bir şekilde.

Dünya on yıl önce büyük bir asteroidin Avrupa'ya çarparak tüm kıtayı yok etmesi, dünyanın dört bir yanındaki altyapı ve hükümetleri istikrarsızlaştırması ve dünyayı alçalan bir kaos, şiddet ve yoksunluk sarmalına sokmasıyla yıkıldı. Sadece son birkaç yılda topluluklar kendilerini savunmaktan ve insanların (zar zor) beslemekten daha fazlasını yapabildiler. Şimdi

Çalışmak isteyenlere yiyecek ve barınak sağlayan güvenli yerler olduğu sürece, çiftlerin aile kurmak, bebek sahibi olmak ve bu şekilde eskisinin külleri üzerine yeni bir dünya inşa etmeye katılmak istemeleri doğaldır.

Ben buna varım. Bazen keşke ben de aynısını yapabilsem diyorum. Ve sadece ara sıra arkadaşlarımla sahip olduğu özgürlüğü özleyorum.

Sadece ara sıra artık tam olarak uymadığımı hissediyorum.

Cal ve Rachel her zaman bir kriz anında ilk yardıma koşan kişilerdir, bu nedenle birkaç hafta önce Mack'i bulmak için onlardan yardım istedim. Arkadaşımı. Eski karşılıksız sevgilim.

Benim *bir şeyim*.

İşte bu yüzden buradayız - eskiden Kentucky olan kendi bölgemizin zor kazanılmış güvenliğinden yüz milden fazla uzaktayız.

Şu anda, Mack'in geçen yıl yakındaki bir çiftçi topluluğuyla sığır takası yapmak için gittiği Ozarks'tayız. Başarılı oldu, bize birkaç inek getirdi ama sonra Vahşi Doğa dedikleri uçsuz bucaksız, derin ve tehlikeli bir ormanda kayboldu.

Bu neredeyse altı ay önceydi ve o zamandan beri kimse onu görmedi. Buralarda işler kötüye gidiyor.

Yerleşik tarım bölgesi ile Vahşi Bölge arasında. Her zaman suçlular ve kabadayılardan oluşan çeteler tarafından doldurulmuştur, ancak son zamanlarda daha organize hale gelmişlerdir.

Biri onları kontrol ediyor. Birileri onları birleştirmiş. Birileri onlara yağma ve talanın ötesinde bir amaç vermiş. Bu da Mack'i aramak için bu bölgeden geçmeyi ve Vahşi Doğa'ya girmeyi çok daha tehlikeli hale getirdi.

Dışarıdaki çitirtiler durduğunda, tabancamı yeniden hizalıyorum ve girişe doğru tutuyorum. Ama kapıdaki hareket kaba görünümlü iki adamı -yabancıları- ortaya çıkardığında ikimiz de ateş etmiyoruz.

Bugünlerde pek çok insan kaba ve yıpranmış görünüyor. Cal'ın kendisi de iri yarı, dağınık ve korkutucu bir görünüme sahip. Birini korkutucu görüldüğü için vuramazsınız, yoksa neredeyse herkesi vurmuş olursunuz.

Bunu uzun zaman önce öğrendim.

İlk ders, öldürmek için ateş etmeye istekli olmanız gerektiğidir, yoksa bu dünyada asla hayatta kalamazsınız.

İkinci ders ise sadece korktuğunuz için herkesi vuramayacağınızdır.

Uzun süre korktum. Gerçeği bilmek istiyorsanız, hâlâ korkuyorum. Ama silahımı düz tutarken elim sabittir ve yapılacak doğru şeyin bu olduğunu bilmeden tetiğe basmam.

Az önce içeri giren adamlar büyük olasılıkla sınır çetelerinin bir parçası çünkü etrafta sadece onlar var ama şu anda bela aramıyorlar. Dikkatleri dağılmış, erzakların bırakıldığı yerin burası olup olmadığı hakkında konuşuyorlar.

Doğru yerde olduklarını sanmıyorum. Yiyecek ya da erzağa rastlamadık. Yine de fark etmez. İçlerinden biri kafasını bize doğru çevirir çevirmez kaskatı kesiliyor ve sırtındaki silahına uzanıyor.

Diğeri de ona bakıyor ve yüzü tanıdığım çirkin bir ifadeyle değişiyor. "şuraya bakın. Bu bizim şanslı d-"

Rachel daha sözünü bitirmeden adamı kafasından vurdu. Ben ikincisine nişan alıyorum ve o daha tüfeği doğrultmadan göğsünden vuruyorum.

İkisinin de vücudu pis zemine düşüyor, biri diğerinin hemen yanına.

Rachel'ın gözleriyle tekrar karşılaşıyorum ve o da bana omuz silkiyor.

Onlara bir şans verdik. İyi insanlarmış gibi bile davranmadılar ve şiddet yanlısı pisliklere bir avantaj bulmaları için bir dakika bile vermek, sizi öldürme ihtimali olan bir dakikadır.

En ufak bir suçluluk ya da pişmanlık duymadan öldürdüğüm adama sırtımı dönüyorum.

Eskiden Virginia'nın batısındaki küçük bir dağ kasabasında yirmi üç yaşında bir lise İngilizce öğretiliydim. Ama son on yılda bir şekilde bu hale geldim.

Dışarıdaki kaldırımda daha fazla çıtırtı var. Hızlı ve sert. Birisi koşuyor.

İkimiz de dönüp tekrar girişe nişan alıyoruz ama bu sefer içeri dalan Cal oluyor. Koyu renk saçları ve sakalı dağınıktı ve yüksek sesle nefes alıyordu. Yüz ifadesi gergin ve saldırı tüfeğini hazır tutuyor.

"Biz iyiyiz," diyor Rachel ona soğukkanlılıkla. "Biz hallettik o."

Gözleri aceleyle onu ararken yüzündeki rahatlamayı görüyorum. tepeden tırnağa. Sonra ölü bedenlere kaşlarını çatarak bakıyor ve botlarından biriyle onları dürtmek için adım atarak öldüklerinden emin oluyor.

Cal kırklı yaşlarında. Eskiden suçlularla birlikte çalışmış ve Impact'ten önce bir süre hapiste kalmış. Huysuz, suskun ve bazen kaba biri ve gülümseme alışkanlığı yok. Ama onu bir arkadaş olarak görüyorum ve Rachel'ı bazen beni hâlâ şaşırtan bir vahşilikle seviyor.

Öldüklerini doğruladıktan sonra "İyi iş," diye mırıldanıyor. "Görünüşe göre Vahşi Doğa'nın kenarındaki eski bir turizm merkezine ulaşma şansımız var. Yolun dışında ve yarısı hala ayakta, yani oraya ulaşabilirsek, onu tutabileceğimizi düşünüyorum."

"Chloe o yerden bahsetmişti," diyorum ona. "Büyükbabasının kulübesine giden yolu bulabileceğim bir yer."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Cal, Rachel'a baktı. "Kimseyi görmedim, o yüzden sorun yok ama tetikte olsak iyi olur. Hazır mısın, bebeğim?"

Ona gülümsüyor, canlı yeşil gözleri kahkahalarla parlıyor. "Tabii ki hazırım." Adamın eski gri tişörtünü biraz çekiştiriyor.

Cal bakışlarını bana çeviriyor ve ben de onun sessiz sorusuna yanıt olarak başımı sallıyorum.

Ben de hazırım.

Sınırın son yarım milini de geçmeliyiz ki sonunda Yaban'a girip Mack'i bulabileyim.

Tehlikeli olması umurumda değil.

Onu yeterince bekledim.

Turizm merkezine olan yürüyüşümüz gergin ama yaklaşan motosikletlerin gürültüsünden kaçıp terk edilmiş cipin arkasına saklanmak zorunda kaldığımız bir dakika dışında çoğunlukla olaysız geçiyor.

Sadece arabayla geçen birkaç adam. Ne bizi görüyorlar ne de tehdit ediyorlar. Menzile dışına çıktıklarında tekrar hareket etmeye başlıyoruz ve sonunda Cal'ın tanımladığı eski binaya ulaşıyoruz.

Tek katlı ve büyük değil. Bir ana oda ve arkada birkaç ofis var. Ofis tarafı çökmüş ama ana oda sağlam. Yağmalanmış tabii ki. Bu bölgedeki neredeyse her şey yağmalanmış. Ama duvarlar şu anda ihtiyacımız olan barınak ve güvenliği sağlıyor.

Cal taşıdığı büyük çantayı, Ozarks'ın bu bölümünde yürüyüş yapmak isteyen ziyaretçileri karşılamak ve onlara bilgi vermek için kullanılmış olması gereken geniş bir masanın arkasındaki köşeye bırakıyor.

İyi bir pozisyon. Masa, kapıdan gelenlere karşı bir bariyer oluşturuyor. Rachel, Cal'ın çantasından bir battaniye ve su şişelerini çıkarmaya başladı bile.

"Bu iyi iş görür," diyor Cal, bana odaklanabilmek için gözlerini Rachel'dan ayırarak. "Ben ve Rachel burayı yirmi dört saat boyunca tutabiliriz."

Kendinden emin görünüyor, hiçbir endişesi yok, ama bu beni yine de tedirgin ediyor. Bu bölge güvenli değil - kesinlikle düzgün insanların uzun süre kalabileceği bir yer değil.

Cal ve Rachel'a bakarak, "İsterseniz hepiniz çiftliklere geri dönebilirsiniz," diyorum. "Beni buraya kadar getirdiğiniz için minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama kendinizi gereğinden fazla riske atmanızı istemiyorum."

Cal kaşlarını çatıyor ve Rachel başını sallıyor. "Biz iyiyiz," diyor. "Burada beklersek ve sizinle birlikte geri dönersek sizin için çok daha güvenli olur. Mack'i bulamayabilirsiniz, biliyorsunuz. Çoktan ölmüş olabilir."

Rachel, onu tanıyan hemen herkes gibi Mack'i çok seviyor, bu yüzden onun açık sözlülüğünü savunmaya geçmiyorum. "Ölmüş olabileceğini biliyorum ama öldüğünü sanmıyorum. Bence hâlâ saklanıyor."

"Umarım öyledir." Çantanın yanında dizlerinin üzerinde duruyor ve yanında duran Cal'a doğru eğiliyor. Sanki rahatlamak istermiş gibi başını Cal'ın kot pantolonlu bacağına yaslıyor. "Ama ben senin kadar emin değilim. Neden bu kadar uzun süre uzak dursun ki?"

Ona verecek bir cevabım yok.

Cal uzanıp Rachel'ın uzun bir örgü haline getirilmiş siyah saçlarını okşadı. "Madem bu kadar eminsin, neden sonuna kadar seninle gelmemize izin vermiyorsun?"

"Eğer bilerek saklanıyorsa, hepimizin kapısının önünde belirmesini istemeyecektir. Ve tüm hesaplara göre, border'i geçtikten sonra, tek başıma iyi olmalıyım. Bir planımız vardı ve ona sadık kalmak istiyorum. Yirmi dört saat boyunca burada kalmamızın bir sakıncası yoksa, onu bulamazsam ya da benimle gelmesini sağlayabilirsem döneceğim. O zaman buradan birlikte çıkabiliriz."

Cal başını sallıyor, hala kaşları çatıktır.

Rachel dudaklarını yalıyor. "Tamam. Burada yirmi dört saat kalacağız ve sonra Ben ve Greta'nın çiftliğine geri döneceğiz. Orada bir hafta bekleyebiliriz ama daha fazla değil. Sen ve umarım Mack bu hafta içinde oraya dönersiniz, yoksa Cal ve ben eve dönmek zorunda kalacağız."

"Biliyorum. Eğer onu bir hafta içinde eve gelmeye ikna edemezsem, muhtemelen boşuna uğraşmış olurum. Hafta bitmeden orada olacağım. Ve eğer gelmezsem, gideceğinize dair bana söz vermelisiniz. Kendinizi lanetli bir görev için riske atmaya cüret etmeyin."

Rachel çok yumuşak bir sesle, "Ama Anna, lanetli bir görev için kendini riske *atıyorsun*," diyor. Hâlâ Cal'ın bacağına yaslanmış durumda. Cal büyük eliyle onun başının arkasını .

"Ölüme mahkum olduğumu sanmıyorum. Öyle olsa bile, yine de bunu yapmak zorundayım." Rachel'dan Cal'a, sonra tekrar Cal'a bakıyorum ve zorlukla yutkunuyorum. "Bunu benim için yapacağını çok iyi biliyorsun. Herhangi birimiz için."

Rachel'in ifadesi yumuşar. Hafifçe kırılır. Yapabileceği bir tartışma yok. Mack uzun yıllar boyunca pek çok kez diğer insanlara yardım etmek için hayatını riske attı.

Şimdi bunu onun için birinin yapması doğru olur.

Ben o kişiyim ve daha fazla beklemek istemiyorum.

Küçük sırt çantamı sırtıma sabitliyorum ve elimde tutmayı planladığım için tabancamı çıkarıyorum. Bazen kılıftan çıkarmak için gereken birkaç saniye çok uzun olabiliyor.

"Tamam, yola , eğer park yerine varana kadar beni korumanızın bir sakıncası yoksa."

Rachel ayağa kalkıyor ve bana sarılıyor. Cal omzuma hafifçe dokunuyor. İkisine de gülümsüyorum ve sessizce bunun onları son görüşüm olmaması için dua ediyorum.

Sonra yola çıkıyorum, Cal ve Rachel silahları hazır bir şekilde kapının yanında nöbet tutarken otoparkta hızla yürüyorum.

Ağaçlara kadar kazasız belasız geldim. Eski patika başını ve ardından kısmen büyümüş patikayı buldum. Uzaktaki diğerlerine el sallıyorum ve sonra yürüyüşe başlıyorum.

Hâlâ gerginim ama aynı zamanda heyecanlıyım, garip bir şekilde canlanmış durumdayım. Çünkü o Mack.

Bu *Mack*.

Sonunda.

Yürüyüş zorlu. Beklediğimden daha zorlu.

Impact'ten önce, muhtemelen doğal bir milli parkın ormanlık tepelerinde bakımlı bir yürüyüş yoluydu. Ancak on yıldır hiç bakım yapılmadı. Eski patika aşırı büyümüş ve orman o kadar sık ve karanlık ki neredeyse kimse girmeye cesaret bile edemiyor.

Yakınlarda tanıdığımız çiftçi topluluğu uzun süre Vahşi Doğa'da kimsenin yaşamadığına inanmış. Sınırı geçmeye cesaret eden birkaç gezgin bir daha ne görülmüş ne de haber alınmış. Çoğu, ormanın etrafından dolaşmak için kuzeye gitti ya da batıya, ülkenin ortasında güç ve altyapı (ve ayrıca ağır başlı askeri liderlik) ile daha iyi geliştiği bildirilen daha büyük, yerleşik topluluklara doğru ilerlemeye devam etti.

Eskisi kadar çok insan oraya göç etmiyor. Özgürlüklerin eksikliğine dair hikayeler bize doğru akmaya devam ediyor ve pek çok insan Kentucky ve Batı Virginia bölgelerimizde kurduğumuz güvenli, yavaş tempolu, rustik yaşam tarzını tercih ediyor.

Her iki gelişim biçimi de henüz The Wild'a dokunmadı. Adının hakkını sonuna kadar veriyor. Sık ağaçlı tepelerden geçiyorum, geçebilmek için sık sık sarmaşıkları kesmek zorunda kalıyorum ve bazen de devasa ağaç köklerinin üzerinden tırmanmak zorunda kalıyorum.

Gerçekten bir pala kullanabilirim, ama elimde sadece basit bir av bıçağı var.

Bir sürü böcek var. Ağaçların üst dallarında duymaya alışık olduğumdan daha fazla kuş. Ve bir sürü küçük memeli -tavşanlar, sincaplar, rakunlar, keseli sıçanlar- hepsi de yaklaştığımda kaçışıyor ya da beni uzaktan dikkatle izliyor.

Güneybatı Virginia'da yaşadığım Appalachian Dağları'ndaki orman altı yıl önce de buna benzerdi. Çarpışma'dan sonra insan nüfusunun en az yüzde sekseniyle birlikte yaban hayatının büyük bir kısmı da yok olduğundan bu kadar yoğun ve hayat dolu değildi. Ancak uzun zamandır çiftlikler, çiftlik evleri ve küçük, müstahkem kasabalarla büyüyen bir bölgede yaşıyordum.

Bu o değil.

Elimden geleni yapıyorum ama sonunda patikanın genişlediği bir noktaya gelene kadar yavaş ilerliyorum. Belki de doğaldır. Ya da belki de az önce yürüdüğüm kısımdan daha fazla yol kat edilmiştir. Her iki durumda da biraz nefes alabildiğim için . Hızımı artırıyorum ve tabancamı tekrar tutabilmek için bıçağımı kılıfına geri koyuyorum.

Chloe bana büyükbabasının kulübesine nasıl gideceğime dair ayrıntılı talimatlar verdi. Karmaşık değiller, bu yüzden onları kolayca aklımda tutabilirim.

Birkaç mil boyunca bu patikada kalıyorum. Sonra eski bir benzin istasyonundaki çataldan sağa dönüp bir dereyi geçtikten sonra toprak bir araba yoluna giriyorum. Kulağa basit geliyor. Oraya ulaşmamam için bir sebep yok.

Mack orada olmalı. Orada olmalı. Eğer değilse, ya öldüğünü ya da sonsuza dek kaybolduğunu varsaymak zorundayım.

Geri dönüp Cal ve Rachel'in yanına gitmek zorunda kalacağım. Eve git ve Mack olmadan hayatımı yaşamaya çalış.

Son iki yıldır, cinsel ilişkimizi bitirdiğimden beri hayatımda değil. Yıllarca bizim için işe yaradı. Kendi işimizi yaptık ve ara sıra seks için bir araya geldik. Ama benden daha fazlasını istediğini fark ettiğimde - ona veremeyeceğim bir şey istiyordu - kalbimi göğsümden ne kadar koparırsa koparsın ilişkimizi bitirmek zorunda kaldım.

O zamandan beri yollarımız ara sıra kesişti ama birlikte çok az zaman geçirdik. Ama hep orada olduğunu biliyordum. Çok uzakta değil. Arkadaşlarımızdan haber alıyordum ve hala ona duygusal olarak bağlı hissediyordum.

Ama ulaştığımda Mack kulübede olmazsa bu değişecek.

Her şey değişecek. Ve sadece benim için değil. Mack'in sıcak ve güçlü varlığı olmadan altı aydır toplumumuzda bir boşluk var.

Bacak kaslarım ağrımaya başladıktan, ciğerlerim törpülendikten ve cildim çabayla yandıktan çok sonra bile bu aciliyet beni ayakta tutmaya devam ediyor. Kızıl kahverengi saçlarım, açık tenim ve hafif çillerim var. Yanaklarım çok fazla duyguyla ya da çok fazla egzersizle kıpkırmızı oluyor. Saatler geçiyor ve ben devam ediyorum, sadece banyoya gitmek ya da bir yudum su içmek ya da bu sabah ayrılmadan önce Gre- ta'nın bana verdiği yulafli çubuklardan birkaç ısırık almak için duruyorum.

Ağaçların yoğun gölgesi arasından gökyüzüne dair neredeyse hiçbir şey göremiyorum ama saatlerdir yürüyorum. Öğleden sonra olmalı.

Şimdi. Akşama kadar kulübeye ulaşamazsam, benim için çok daha tehlikeli olacak.

Daha çatala bile ulaşmadım.

Bunu yapmam için en az bir saat daha geçmesi gerekiyor. İleride patikanın ikiye ayrıldığını görmek içimi rahatlatıyor. Sol taraf daha geniş ve seyahat etmek daha kolay görünüyor ama sağ taraf gitmem gereken yön. Yaklaştığımda, sırtını bir ağaca dayamış patikada oturan pejmürde yaşlı bir adam görünce şaşkınlıktan nefesim kesiliyor.

Yaşlı olduğunu biliyorum çünkü uzun, tel tel saçları ve sakalı çelik grisi. Yırtık pırtık giysileri ve kucağında bir bastonu var.

Bir şekilde Orta Dünya'ya gittim ve Gandalf'la dinlenirken mi karşılaştım?

Cidden aklımdan geçen ilk düşünce bu.

Beni görünce canlanıyor, gülümsüyor ve ayağa kalkıyor.

Silahımı elimde tutuyorum ama ona doğrultmuyorum. Silahı varmış gibi görünmüyor. "Merhaba," diyorum, sesimi Rachel'in çok iyi kullandığı gerçekçi tona getirmeye çalışarak. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Ne güzel bir şeysin sen öyle, değil mi?" diyor, sesi görüldüğü kadar yaşlı çıkıyor. "Buralarda tek başına ne yapıyorsun?"

İltifatı görmezden geliyorum. Hoşuma gitmiyor ama iyi niyetli olma ihtimali yüksek. Kendimi "küçük güzel bir şey" olarak görmüyorum. Otuz üç yaşındayım ve sanırım yeterince çekiciyim, ama bazı arkadaşlarım kadar güzel değilim. Rachel. Olivia. Layne. Hepsi gerçekten çok güzel.

Görünüşümle ilgili dünyada yanlış olan hiçbir şey yok. Orta boyluyum ve fit, kıvrımlı bir vücudum var. Gözlerim güzel bir mavidir ve Mack eskiden gülümsememin güneşin doğuşu gibi olduğunu söylerdi. Saçlarım uzun ve kıvrırcık, ancak şu anda sıkıca örülmüş ve yolumdan uzak tutmak için başımın etrafına sarılmış durumda. Kot pantolon, flanel gömlek ve vücudumu belli etmeyecek kadar büyük bir ceket giyiyorum.

Bu yüzden sözleri bana doğru gelmiyor. Ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Ona kibarca gülümsüyorum ve mesafemi koruyorum. "Gitmem gereken bir yer var, o yüzden eğer iyiysen yola koyulayım. İyi günler dilerim."

Gereksiz yere çatışmacı olmanın bir faydası yok. Herkes kaba ve şiddet yanlısı değildir, ancak insanların çok daha büyük bir yüzdesi öyledir

Impact'ten önce hiç inanmadığım kadar.

O zamanlar sadece kocam bana vurabilirdi. Şimdi ise karşılaştığım herkes bana saldırabilir.

Sonrasında olanlar, benim özel düşüncelerimin hayata geçmiş hali de olabilir. Gandalf'ın yanından geçip çatalın sağ tarafına doğru ilerliyordum ki bir anda hareketlendi ve bastonuyla ayak bileklerimin arkasına sertçe vurdu.

Acıtıyor. Ve dengemi bozuyor. Öne doğru düşüyorum, silahımı düşürüyorum ve yüzüm toprağa çarpmadan önce ellerimle kendimi zar zor yakalıyorum.

Sonra yaşlı adam üstüme çıktı, zararsız görünen kırışmış yüzü yırtıcı bir sırıtışa dönüştü.

İçgüdüsel olarak tekme atıp onu üzerimden itiyorum ama görüldüğünden daha güçlü. Beni tekrar yakalıyor, ağırlığını kullanarak bacaklarımı tutuyor ve kollarımdan birini sıkıştırıyor.

Ama hala bir elim boşta. Zihnim hem dehşet hem de öfkeyle kükrerken, düşen silahımın kabzasını hissedene kadar elimi kurcalıyorum.

Dövüşmek için eğitildim. Yıllardır. Önce Mack tarafından. Sonra birlikte seyahat ettiğim kadın grubuna liderlik eden Maria tarafından.

Artık kapana kısılmış ve titreyen bir kız değilim ve tekrar o olmayacağım. Silahı aldım ve adamın kafasına vurmak için sertçe salladım.

Acı içinde kükrüyor ve hafifçe geri çekilerek parmaklarımı tetiğin etrafına yerleştirip nişan almam için bana yeterli zamanı veriyor.

Ateş ettim ve Gandalf'ın kafasını .

Korkunç bir şey. İğrenç. Kan, beyin ve kafatası parçaları her tarafıma bulaştı. Vücudu üstüme yığılıyor ve tiksintili bir iniltiyle onu itip ayağa kalkıyorum.

Cesetten uzaklaşmak için birkaç uzun adım attıktan sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve acı içinde çalıkların arasına kusuyorum.

Ondan sonra kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Ayağa kalkıp çantamdan bir el havlusu çıkararak yüzümü, boynumu ve ellerimi silebiliyorum. Tüm pisliği temizlemiyor ama su olmadan yapabildiğimin en iyisi bu.

Tüm bu olay sadece birkaç dakika sürdü ve şimdi tekrar yoluma devam ediyorum.

Kulübeye toprak yola ulaşmama iki saat daha var.

Yüzümü, saçımı ve cildimi temizleyebilmek için derede kısa bir süre durdum, ancak tam bir yıkama yapmak için zaman ayırmak istemedim. Ağaçların tepelerinden hala ışık süzülüyor ama şimdi girdiğimden daha karanlık.

Ben farkına bile varmadan hava zifiri karanlık olacak ve bu olduğunda ormanda tek başıma yakalanmak istemiyorum.

Bunca zamandır yaşlı adamdan başka kimseyi görmedim ama bu karşılaşma beni bu ormanda yaşayan insanlar hakkında iyimser hissettirmedi. Gece çökmeden Mack'e ulaşmalı ve sabah ilk iş onunla birlikte Cal ve Rachel'in yanına dönmeliyim.

Son zamanlarda çok yağmur yağmış olmalı ki araba yolu çoğunlukla çamurlu ve yokuş yukarı oldukça dik bir eğim var. Kayarak yukarı çıkıyorum, iki kez ayağım kayıyor, düşüyorum, ellerim ve kot pantolonumun alt yarısı çamur oluyor.

Sonunda tepeye vardığımda ve kısa bir taş duvarla çevrili küçük bir kulübe gördüğümde hayal kırıklığına uğramış, bitkin, endişeli ve tarafım kirli. Kapı kapalı ama kilitli değil. Açtığımda yüksek sesle gıcırıyor.

"Mack?" Ona sesleniyorum, savunmaya geçmemesi için varlığım konusunda onu uyarmak istiyorum.

Kulübenin garaj gibi görünen büyük bir ek binası ve yan tarafında bir bahçesi vardır.

"Mack!" Kapıdan geçip kulübeye doğru ilerlerken bu kez daha yüksek sesle söylüyorum.

Cevap yok, ama arkadan boğuk bir ses duyuyorum.

Bu bir ses değil. Bu bir vurma sesi.

Köşeyi dönüp arka bahçeyi gördüğümde ne olduğunu öğreniyorum.

Büyük bir odun yığını var ve birisi ona eklemek için daha fazla odun kesiyor. Baltayı kesilmiş ağaç parçasına indirdiğini duyuyorum.

Geniş omuzlu ve sert vücutlu, iri yarı, siyah bir adam. Asker pantolonu ve beyaz bir tişört giyiyor.

serin sonbahar havasına rağmen terliyor. Kafasını tıraş etmiyor ama sakalının uzamasına izin verdiği belli. Dolgun ve kesilmemiş.

O Mack.

Uzun bir rahatlama nefesi verirken bile kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor.

Yaşıyor. Tanrıya şükür, hala hayatta ve odun kesecek kadar sağlıklı.

Daha önce seslendiğimi duydu mu bilmiyorum ama "Mack!" dediğimde beni duyuyor olmalı.

Başını hafifçe bana doğru çeviriyor, gözleri sadece birkaç saniye yüzümde kalıyor. Sonra odun yığınının geri dönüyor. Yerini değiştiriyor. Baltayı tekrar indiriyor ve iki düzgün parçaya ayırıyor.

Tek kelime etmiyor.

"Mack, neler oluyor?" Ona yaklaşıyorum, göz hizasında durmak için hareket ediyorum. "Yani beni görmezden mi geleceksin?"

"Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor, sert ama yüksek sesle ya da kızgın değil.

"Burada ne yaptığımı sanıyorsun? Herkes senin için gerçekten endişeleniyor, bu yüzden Cal, Rachel ve ben seni bulmak için buraya geldik."

Bu onun dikkatini çekmiş olmalı. Baltayı indiriyor ve geldiğim yöne doğru yanımdan geçip gidiyor.

"Burada değiller. Sınırdaki bizi bekliyorlar. Ama güvenli değil."

"Güvenli olmadığını biliyorum," diye cevap veriyor huysuzca, kaşlarını çatarak. Sakallı haliyle farklı görünüyor. Dağınık ve daha korkutucu. Her zaman tanıdığım sıcak, dost canlısı, iyi kalpli adam değil. "Gelmeliydin."

"Evet, gelmeliydim. Hala burada ne yapıyorsun?"

"Ben yaşıyorum. Ne yaptığımı sanıyordun?" Başka bir odun parçasını yerleştirdi ve baltayı keskin bir sesle üzerine indirdi.

"Hiçbir fikrim yok. Hiçbirimizin yoktu. Neden eve gelmek yerine burada kalıyorsun?"

"Burada kalmak istiyorum. Hazır olduğumda eve geleceğim. Senin gitmen gerek."

"Gitmeyeceğim. Mack-!" Sözlerimi yarıda kestim çünkü bana sırtını dönmüştü. Ses tonum üzüntü, öfke ve şaşkınlıktan hafifçe tizleşmeye başlamıştı.

Doğradığı odunları toplamak için eğiliyor ve zaten büyük olan yığına ekliyor. Sonra eve doğru yürüyor.

"Mack, sen ciddi misin?" Ona yetişmek için koşmam gerekiyor. "Bunca yolu geldim ve sen bana böyle mi davranıyorsun?"

Kulübenin ön verandasına ulaşana kadar arkasını dönmez. "Anna, seni burada istemiyorum. Evine git."

O da öyle diyor. Mack. *Benim* için.

Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra. Sonra içeri girdi ve kapıyı yüzüme kapattı.

Ayağa kalkıyorum, acı dolu bir şokla ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanıyorum. Az önce beni incitti. Kalbimi. Artık incinebileceğimi düşündüğümünden daha fazla.

Ama bir dakika sonra, öfkenin gücü her şeyin önüne geçiyor. Keskin bir nefes çekerek kapıya doğru ilerliyorum ve parmak eklemlerim yerine yumruğumun yan tarafıyla vuruyorum. O kadar sert vuruyorum ki parmak eklemlerim acıyabilirdi. "Mack! Mack, beni içeri al!"

"Git buradan, Anna. Seni burada istemediğimi söylemiştim." Sesi kapıdan boğuk geliyor ama yakında duruyor olmalı. Tam önünde.

"Ne istediğin umurumda değil. Ben yine de buradayım! İzin ver içeri."

"Hayır."

Hayır. Bana hayır diyor.

", Mack! Ben, Rachel ve Cal buraya gelmek için hayatlarımızı tehlikeye attık! Senin için çok endişelendikleri için ellerinde kalan gazın bir tonunu tükettiler. Bugün bana saldıran iki adamı tek başıma öldürdüm. En azından eve girmeme izin verebilirsin!"

Uzun bir duraklama oldu. Kısa bir süre umutlanıyorum, düşünüyor mu, düşünüyor mu, geri adım atıyor mu diye merak ediyorum. Sonra, "Hayır."

"Gitmeyeceğim, Mack! Bunca yolu geldim ve geri dönmeyeceğim. Sen beni içeri alana kadar burada kamp kuracağım!"

"İyi eğlenceler"

Sesi uzaklaştıkça öfkeyle kekeliyorum. Artık kapıda değil. Kulübenin içinde hiçbir şey göremesem de bundan eminim. Ön tarafta bir pencere var ama panjurlar kapalı.

Bunun gerçekten inanamıyorum.

Buraya geldiğimde olabileceğine dair pek çok farklı senaryo hayal ettim ve hiçbirinde - tek bir tanesinde bile - Mack beni içeri almayı reddetmedi.

Ama bu konuda yapacak bir şey yok. İçeri girmek için yapacağım herhangi bir girişim kulübeye zarar verebilir ve bu da aptalca ve tehlikeli olur. Ama arkamı dönüp gitmeye niyetim yok.

Uzun bir iç geçirdim ve verandaya çıkan en üst basamağa oturdum. Su şişemi çıkardım ve bir yudum aldım.

Bu sabah çiftlikten ayrılırken Greta'nın bize verdikleri sayesinde bu akşam yiyecek yiyeceğim var. Hava çok kararırsa battaniyemi çekip ön verandaya uzanarak uyuyacağım.

İdeal olmayacak ama daha kötü yerlerde de yattım.

Eminim Mack yarın benimle konuşmak isteyecektir.

SONRAKİ BİR SAAT BOYUNCA VERANDANIN BASAMAĞINDA OTURUP GÖKYÜZÜNÜ IZLEDİM. Çevredeki ağaçlar gittikçe .

Ağlamak istiyorum ama .

Eskiden sürekli ağlardım. Kocam Josh bana kızdığında. Sonunda ondan kaçmak için planlar yaptığımda ama sonra bunu yapmaktan çok korktuğumda. Asteroid çarptığında ve dünya parçalandığında. Impact'ten sonraki ilk birkaç yıl içinde eski öğrencilerimden pek çoğu öldüğünde. Kendi başıma ayakta durmayı ve kendimi savunmayı öğrenmek için umutsuzca çabaladığım zamanlar.

Hayatım hayatta kalmak için çılgınca çabalamaya dönüştüğünde.

Mack ben ağlarken bana sık sık sarıldı. Büyük kollarının gücünü ve geniş göğsünün sağlamlığını hâlâ hissedebiliyorum. Kalbinin kulağıma çarpışını.

Mack'ten gelen bu tür bir rahatlık geçmişte kaldı ve bunun en iyisi olduğunu biliyorum. Hâlâ kendim için istiyor olabilirim ama bunu bana vermesine izin vermek artık adil değil. Artık ondan gözyaşlarımı kurutmasını beklemiyorum.

Ama beni ağlatanın o olacağını hiç hayal etmemiştim.

Kollarımı karnıma sarıyorum ve dizlerime doğru eğiliyorum, derin nefes alıyorum ve duygu dalgası kontrol altına alınana kadar her nefes verişimde içimdeki öfkeyi dışarı üflüyorum.

Burada yapmam gereken bir iş var ve dağılmama izin veremem.

Bir plan bulmaya çalışırken dakikalar yavaş geçiyor. Bir strateji. Mack'i kendine getirmek için bir yöntem.

Bu o değil. Gerçek o değil. Her zaman olduğu adam.

Bir an için bile olsa bu şekilde mutlu olduğuna, birden fazla topluluğun ihtiyaçlarını karşılama yükünden kurtulduğuna ve nihayet kendi başına hayatın tadını çıkarmaya çalıştığına inansaydım, onu kendi haline bırakırdım. Eminim bırakırdım. İki yıl önce ondan ayrıldığımda kendi duygularımı feda ettim çünkü doğru olanın bu olduğundan tamamen emindim.

Onun için doğru olan şey. Benim için değil.

Ama bu aynı durum değil. Şu anda mutlu değil. Rahatlamıyor, mutlu bir hayat yaşamaya çalışmıyor, tatile çıkmıyor ya da buna benzer bir şey yapmıyor.

Saklanıyor. Acı çekiyor. Kendi içine çekilmiş ve gerçek benliğini - şimdiye kadar tanıdığım en sıcak, en cesur, en cömert adam- bir ejderhanın hazinesi gibi koruyor. İçinde bir yerde kilitli duruyor. Çok uzun süre çok fazla şey taşıdı ve sonunda bu onu kırdı.

Nefesim yeniden hızlanıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yüzümü dizlerime gömene kadar ileri geri sallanıyorum.

Kendimden ve ona bu kadar uzun süre güvenen herkesten nefret ediyorum. -Bunun başına izin verdiğim için. İşler bu noktaya gelmeden müdahale etmediğim için.

Arkamda açılan kapının sesi beni iç hıçkırıklarımdan koparıyor. Ayağa fırlıyorum ve kapı aralığında Mack'i görmek için dönüyorum.

Yüz ifadesi daha önce olduğundan daha yumuşak değil. Gölgesi kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

"Gerçekten de Vahşi Doğa'dan yürüyerek geri dönmemi ve karanlıkta sınırı geçmemi mi bekliyorsun?" Ona hafifçe sordum.

Omzumun üzerinden karanlık ormana bakıyor. "Cal ve Rachel'ın seni beklediğini söylediğini sanıyordum."

"Öyle. Ama bulundukları yere geri dönmek için oldukça uzun bir yol var." "Ne kadar bekleyecekler?"

"Yarın öğlene kadar."

Bir dakika daha bakıyor, ağır ağır nefes alıyor. Sonra nihayet başını hafifçe sallayarak kapı aralığından dışarı çıkar.

Mack korktuğum kadar sertleşmediği ve geceyi bu verandada geçirmek zorunda kalmayacağım için rahatlamış bir şekilde sessiz davete hemen yanıt veriyorum.

Mack kapıyı kapatıp kilitledikten sonra takviye çubuğunu indirirken, "Sabah ilk iş gidiyorsun," diye mırıldanıyor.

Tartışmanın bir anlamı olmadığı için başımı sallıyorum. "Kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

Cevap vermiyor ya da ifadesini yumuşatmıyor. Küçük, rustik yaşam alanında çok fazla yer kaplayarak sert bir şekilde duruyor. O kadar büyük ki kendimi küçük hissetmeme neden oluyor.

Gerginliği azaltmaya çalışarak etrafa bakıyorum. Odun sobası, eski bir kanepa, büyük deri bir koltuk ve duvara dayalı bir kitaplık var. Diğer tarafta, gerçekten işlevsel görünen küçük aletlerin bulunduğu bir mutfak var. Duvarda, odaları loş bir şekilde aydınlatan ışıklı aplikler var.

Chloe bana bu kulübenin güç için bir güneş jeneratörü olduğunu ve hala çalıştığını söyledi.

"Bu çok güzel. Chloe'nin büyükbabası her şeyi harika bir iş çıkarmış."

"Evet. Elektrik ve su var. Buraya ilk geldiğimde bazı düzeltmeler yapmak zorunda kaldım ama tüm sistemler iyi durumda." Boğazını temizliyor ve kısa koridora doğru dönüyor. "Bu gece Chloe'nin odasında kalabilirsin."

Yürürken onu takip ediyorum, aniden durduğunda neredeyse sırtına çarpıyordum. Kendimi kürek kemiklerine yaslamak için elimi otomatik olarak yukarı kaldırıyorum.

Hemen benden uzaklaşıyor ve açık bir kapıya doğru eliyle işaret ediyor. "Banyo burada."

Başımı içeri eğip ışığı açıyorum. Bir tuvalet, bir lavabo ve küçük, gösterişsiz bir duş var. "Tuvalet ve duş hâlâ çalışıyor mu?"

"Evet. Önce suyu pompalayın. Duşun sıcak olmasını istiyorsan suyu ısıtmalısın. Çekil de sana göstereyim."

Bana sürtünmeye bile bu kadar isteksiz olmasının duygularımı incitmesine izin vermemeye çalışıyorum. Ona olanlar benimle ilgili değil. Her şeyle ilgili. Ben sadece şu anda burada olan kişiyim. Gözle görülür bir tepki vermeden, Mack'in içeri girebilmesi için banyodan çıkıyorum.

Duvardaki bir kutunun yanındaki kolu birkaç kez pompalayarak bir tankı suyla dolduruyor. Sonra bir düğmeyi çeviriyor ve kırmızı bir ışık yanıyor. "Bu duş için suyu ısıtacak. Birkaç dakikadan fazla sürmez, bu yüzden ilk iş olarak gerekli şeyleri yaptığınızdan emin olun."

"Tamam. Yaparım. Teşekkürler." Düğmeye doğru uzanıp bana sorgulayan bir bakış attığında ne sorduğunu anlıyorum. "Onu açık bırakabilirsin. Ben hemen duş alacağım."

Başıyla onaylıyor ve ben de onu dışarı çıkarmak için koridora geri dönüyorum, sağdaki kısmen kapalı kapıdan geçerken onu takip ediyorum. "Burası Chloe'nin odası. İyi görünüyor."

Evet, öyle. Güzel pembe bir yorganı olan iki kişilik bir yatak, bir şifonyer ve bir kitaplık daha var. Bir adım atıyorum ve şifonyerin üst çekmecesini açıyorum. Kıyafetlerle dolu.

"Onun kıyafetleri bana çok küçük gelecek," diyorum. Chloe güzel, kıvrımlı bir sarışın ve benden en az beş santim daha kısa. "Duştan sonra üzerimi değiştirmek için ödünç alabileceğim bir şeyiniz var mı? Bu kıyafetleri durulamak istiyorum."

Mack konuşmadan dönüyor ve odadan çıkıyor. Hayır demediğine göre, bana giyecek bir şey almaya gittiğini varsayıyorum.

İç çekerek yatağa yığıldım, sırt çantamı yere bıraktım ve yürüyüş botlarımı çıkardım.

Bir dakika içinde geri dönüyor ve bana bir tişört ile belime bağlayabilmem için ipli bir spor şortu uzatıyor. Onları hemen tanıdım. Eskiden seks yaptıktan sonra hep giyerdim.

Kıyafetleri ondan alırken elim hafifçe titriyor ama fark edeceğini sanmıyorum.

"Giysileriniz için kullanabileceğiniz bir çamaşır makinesi var. Ben mutfakta olacağım," diyor. "Duşta fazla oyalanma yoksa sıcak su bittiğinde kışın donar."

Cevap verme zahmetine girmiyorum çünkü çoktan kapıdan çıkıp koridorun sonuna gitmiş oluyor.

İç çekerek tekrar ayağa kalkacak enerjiyi kendimde buluyorum.

Mack'in tavsiyesine uyarak suyu kapatmadan önce hızlıca duruluyorum, böylece sabunlanıp saçımı gömme raftaki şişeden aldığım şampuanla köpürtebiliyorum. Sonra suyu tekrar açıyorum ve tekrar duruluyorum. Hala sıcak su aktığı için koltuk altlarımı tıraş etmek için bir dakikamı ayırıyorum. Uzun zamandır bunu yapma fırsatım olmamıştı.

Jiletin Mack'in kafasında kullandığı şey olduğu neredeyse kesin, ama bu konuda çok fazla endişelenmiyorum. Mack'in terini aldım.

vücudumun her santiminde. Dili ağzımda ve amımda, siki ağzımda ve amımda, spermi yüzümde, göbeğimde, kalçalarım ve kıkımdaydı.

Bir usturayı paylaşmak endişelerimin en küçüğü.

Su soğumaya başladığında işimi bitiriyorum, bu yüzden suyu kapatıyorum ve barın üzerinde düzgünce asılı duran havluyla kurulanıyorum.

Muhtemelen Mack'in de kullandığı havludur. Burnuma götürdüm ama onun kokusunu alamıyorum.

Temiz oldukları belli olmasına rağmen kıyafetlerden onun kokusunu alabiliyorum. Bu hafif, tanıdık koku bir haklılık duygusunu tetikliyor ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Tişört onun en küçük tişörtü. Ona eldiven gibi oturuyor ama bana bol geliyor. Şort neredeyse dizlerime kadar geliyor ama büzgülü olduğu için giymek sorun .

Eskiden Chloe'ye ait olduğu belli olan bir saç fırçasıyla saçlarımı tarıyorum. Kıllarına takılmış birkaç tutam soluk sarı saç var ve nedense bu beni üzüyor. Gözlerim yanıyor.

Yıllarca burada büyükbabasıyla yaşadı ama artık o öldü. O mutlu. Açıkça sevdiği bir adam bulmuş ve ilk bebeklerine hamile. Gelişen, oldukça güvenli bir toplumları var ve onun istediği de bir aile kurmak.

Garip bir duygusal , o yüzden üzerimden .

Sırılsıklam olduğu için saçlarımı örüyorum ve sonra banyo zeminindeki kirli kıyafetlerimi ve çamaşır makinesi için çantamı topluyorum.

Giysilerimi en son ne zaman kendi ellerim dışında bir şeyle yıkadığımı hatırlamıyorum.

Mack söylediği gibi mutfakta. Üzerinde eşofman ve eski bir tişört var, belli ki ben verandada otururken duş almış. Ayakları çıplak ve ocağın gözündeki tencerede bir şeyler karıştırıyor.

Çamaşır makinesi olduğu belli olan küçük makineye giysilerimi yerleştirirken ona "Güzel kokuyor," diyorum. Deterjan ekliyorum, kapağı kapatıyorum ve nasıl çalıştıracağımı bulana kadar kontrolleri inceliyorum.

"Tavşan yahnisi. Bu sabah ava çıktım."

Birkaç konserveyi tencereye atmasını izliyorum. İnci soğanları ve karışık sebzeler.

"Burada hâlâ bir sürü yiyecek stokluyduk," diye açıklıyor.

"Konserve ve kurutulmuş şeyler hala iyi durumda."

"Güzel. Chloe, büyükbabasının büyük bir hazırlıkçı ve yıllarca yiyecek ve malzeme stokladığını söyledi. Eminim herkes onun

Impact'ten önce tamamen aklını kaçırmıştı."

"Evet." Otuna odaklanmış, bana bakmıyor bile. "Her zaman en kötüsünü bekle ve sonunda haklı çıkacaksın."

Sözler doğru. Tabii ki doğru. Ama kulağa hiç onun gibi gelmiyor. Ve acıtıyor.

Boğazım düğümleniyor. "Mack." Tek kelime yumuşak ve hırıltılı çıkıyor. Neredeyse bir yalvarış.

Tamamen görmezden geliyor.

Yahniyi bitirdiğinde iki kâseye dolduruyor, birini küçük masada önüme koyuyor, sonra kendi kâsesini diğer koltuğa götürüyor.

Bir dakika sessizlik içinde yiyoruz. Güveç gerçekten çok güzel. Burada tuz ve karabiber olmalı.

Sessizlik beni etkiliyor ve bir hayal kırıklığı dalgasıyla buna boyun eğmeyeceğime karar veriyorum.

Ben de konuşmaya başladım. Mack ara sıra homurdanmaktan başka bir şeyle cevap vermese de konuşmaya devam ediyorum.

Ona memleketteki dostlarımızla ilgili aklıma gelen tüm haberleri anlatıyorum. Halbrook şu anda gelişen bir okulu, iki kilisesi ve bir kliniğiyle bölgenin en büyük kasabası. Birkaç yıl önce yaptığımız bir gezide tesadüfen tanıştığımız Esther, şimdi Halbrook'taki okulun müdürü.

ve Zed'le ikinci çocuklarına yeni hamile kalmıştır.

Layne ve Travis hâlâ dağlardaki küçük kulübelerinde yaşıyorlar ama önümüzdeki yıl içinde Halbrook'a taşınmayı planlıyorlar çünkü en büyükleri Abigail artık beş yaşında ve yakında okula gitmesi gerekecek. Ayrıca Michael adında üç yaşında bir erkek çocukları, Benjamin adında bir yaşında bir erkek çocukları var ve dördüncü çocuklarına hamiller, yani artık bu kadar izole yaşayamazlar.

Grant ve Olivia'nın ikinci çocukları oldu. Gabe Emily'nin gözleri babalarınınki kadar mavi. Sığınak topluluğu organize bir kasaba haline gelmiş ve birkaç ay önce Grant'i belediye başkanı olarak seçmişler.

New Haven Çiftliği, Faith ve Jackson ile beş yıl önce tanıştığımızdan bu yana iki kat büyüdü. Küçük kızları ilk kelimelerini söylemeye başladı. Hayatının ilk birkaç ayında hastaydı ama şimdi daha iyi durumda. Kate ve Miguel yine hamile. Tatlı, küçük Langley bir yıllığına Maria'nın ekibine katılmaya karar verdi ve

Mack gittiğinden beri Ham'in üç farklı kız arkadaşı oldu.

Cal ve Rachel seyahat etmedikleri zamanlarda hâlâ dağlarında yaşıyorlar.

Yemeğimizi yerken tüm bunları anlatıyorum, Mack'in müthiş tepkisizliğine rağmen devam ediyorum.

Tüm bu insanları yıllardır tanıyor. Hepsi Mack'i en sevdikleri insanlardan ve en yakın arkadaşlarından biri olarak görüyor. Ve nasıl olduklarına dair haberleri zar zor dinliyormuş gibi davranıyor.

Bıkkınlığa teslim olmayı reddederek ses tonumu dostane ve konuşkan tutuyorum. Ben konuşmamı bitirmeden ikimiz de yemeğimizi bitirmiştik.

Sonunda söyleyecek sözüm kalmadığında, Mack masanın karşısında hareketsiz duruyor ve boş boş bakıyor.

"Mack, lütfen," diye soruyorum sonunda neredeyse fısıltıyla. "Neden böyle davranıyorsun?"

Oturduğu yerden kalkıyor, kendi kasesine ek olarak benim kasemi ve kaşığı da alıyor. "Yarın sabah ilk iş yola çıkmayı planla."

Ve hepsi bu kadar. Bütün gece başka bir şey söylemedi.

Giysilerim kurur kurumaz yatağa ve gerçekten uyuyabilecek kadar yorgun oluyorum.

Bir yanımda Mack beni burada istese de istemese de inatçı davranıp kalmak istiyor. Ama davranışlarına bakılırsa, bu yarardan çok zarar getirebilir. Ve bana daha güvenli bir bölgeye kadar eşlik etmeyi planlamadığı da açık, bu yüzden hayatta kalmayı ve eve dönmeyi umuyorsam yarın öğleden önce Cal ve Rachel'a ulaşmam gerekiyor.

Ve eve dönmek istiyorum. Mack'in başına gelenler hayatımda büyük bir kayıp, hem de çok büyük bir kayıp ama bu her şeyi bir kenara atabileceğim anlamına gelmiyor.

Benim hayatım da önemli.

Bu yüzden sabah gökyüzü aydınlanmaya başlar başlamaz yola çıkmaktan başka çare göremiyorum. Kendi kıyafetlerimi giyip çantamı tekrar hazırlıyorum. Kayışları omuzlarıma geçiriyorum ve küçük kulübeden geçerek Mack'in verandada beklediği yere doğru yürüyorum.

Bu sabah kot pantolon ve gri bir tişört giyiyor. Eski bir tişört. Bir kolunda küçük bir yırtık ve arkasında etek ucuna yakın bir yerde leke var.

bildim bileli asker kıyafetleriyle birlikte bunu giyiyor.

Önünde durup bir dakika boyunca bakışlarını karşılıyorum. Sonra mırıldanıyorum: "Bundan emin misin Mack?"

"Eminim," diyor huysuzca. "Onlara başka kimseyi göndermemelerini söyle. İyiyim ve kalmayı planlıyorum."

Boğazım o kadar hızlı sıkılıyor ki neredeyse gibi oluyorum ama öksürerek boğazımı temizlemeyi başarıyorum. Söyleyecek bir şeyim kalmadı.

Silahımı kılıfından çıkardım, böylece yürüyüşe çıkarken hazır olacaktı. Ön yürüyüşe çıkıyorum. Sonra araba yoluna.

Kulübe gözden kaybolmadan önce bir kez arkama bakıyorum ama Mack artık verandada bile değil.

İki saat boyunca kazasız belasız ve başka bir canlı ruh görmeden yürüdüm.

Bu şekilde çok daha güvenli, ancak mutlak izolasyon hala ürpertici hissettiriyor. Yalnız.

Mack buna nasıl dayanıyor? Her zaman çok sosyaldi. Ama şimdi işler değişti. Ve ben başarısız oldum.

Onu, kendimi, Cal'ı, Rachel'ı ve Mack'i evde bekleyen herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Eğer onda en ufak bir yumuşama görseydim, muhtemelen daha fazla dayanamazdım. Açıkça istemediği halde varlığını ona zorla kabul ettirirdim.

Ama hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Sanki artık Mack bile değil.

Bu düşünceyle gözlerim yanmaya başlıyor ve birkaç dakika sonra son yirmi dört saattir bastırdığım tüm yaşlar yüzümden aşağı akmaya başlıyor. Çoğunlukla sessizlik içinde ağlıyorum, hala hızlı bir tempoda yürüyorum çünkü zaman kaybetmeyi göze alamıyorum.

Cal ve Rachel birkaç saat daha beni bekleyecekler. Mack olmadan ortaya çıktığımda yıkılacaklar.

Burnumu çekip gözlerimi siliyorum ve olası bir tehlikeye karşı gözümü dört açarak devam ediyorum.

Gerçekten dikkatli olduğumu düşünüyorum ama aynı zamanda ağlıyorum. Yani ne olsun, kesinlikle benim hatam olabilir.

Ben bu hayat için yaratılmamışım. Şiddetin hiçbir türünü sevmiyorum ve Impact'ten sonra herhangi bir işlevsel öz savunma ve dövüş becerisi geliştirmem yıllarımı aldı. Çok şey öğrendim ve kendimi elimden geldiğince sertleştirdim, bu yüzden artık tamamen çaresiz değilim.

Ama ben Rachel değilim. Ya da Maria. Ya da çevremdeki süper yetenekli kadınlardan biri.

Ve takip ettiğim patikada dar bir virajı döndüğümde ve aniden şüpheli görünen üç adamla karşılaştığımda, yeterince hızlı tepki veremiyorum.

Hemen silahımı kaldırmalıydım ama yapmadım. Şaşırdım. Gözlerim yaşlarla doldu. Ve kafam bir anlığına boşaldı.

Durumu kavrayıp silahımı doğrultmaya başlamam sadece birkaç saniye sürüyor ama o zaman da çok geç oluyor.

Adamlar benim için meçhul. İkiisi büyük, biri küçük. Hepsinin kesilmemiş sakalları ve dağınık saçları var. Sınırdaki yaşayan kabadayılara benzemiyorlar. Onun yerine, Taş Devri'nden yeni çıkmış gibi görünüyorlar.

Silahları bile yok ama ben silahımı doğrultmadan içlerinden biri kolumu tutuyor. O kadar sert sıkıyor ki nefesim kesiliyor ve tabancam yere düşüyor.

Şimdi birbirleriyle konuşuyorlar ama benim tek duyabildiğim kafamın içindeki delici çınlama. Beni sağır ediyor. Görüşümü bulanıklaştırıyor. Kolumdaki acı ve mutlak panik.

Beni yakalayan adamın pençesinde çırpınıyorum ama benden neredeyse bir karış uzun ve iki kat daha geniş olmalı.

Karşılaştığım her erkeğin bana tecavüz etmeye çalışacağı korkusuyla yaşamayalı uzun zaman oldu. Impact'ten sonraki ilk birkaç yıl boyunca, birbiri ardına pek çok felaketin karmaşasında, bu gerçektir. Gerçekten de tanımadığınız bir erkeğin size saldırma ihtimali olduğu kadar olmama ihtimali de vardı. Ancak bölgemiz dört yıldır istikrara kavuştu ve istikrarla birlikte daha fazla kişisel güvenlik geldi.

Etrafta tehlikeli insanlar olduğunu biliyorum - Kentucky'nin kalbindeki evimde bile - ama bu eskiden olduğu gibi değil.

bir şey değil.

Burada, The Wild'ın karanlığında, Impact'ten sonraki ilk yıla geri dönmüş olabiliriz. Bu adamların açıkça sınırları ya da davranmak için özel bir baskıları yok.

Ben onların ulaşabileceği bir kadını, bu yüzden beni alacaklar.

Kafamdaki dehşetin ezici kükremesiyle savaşıyor, Maria'nın eğitimi ve Mack'in bana verdiği tekrarlanan tüm dersler için umutsuzca boğuşuyorum. Korku dalgasını vücudumun pozisyonuna odaklanacak kadar bloke ediyorum.

İlk adam iki kolumu da kavradı. Onları arkamdan çekti ve beni tutuşunu kullanarak yüzüstü büyük bir ağaca doğru itti.

Burnumun ezilmesini önlemek için tam zamanında başımı geriye atıyorum ama sert ağaç kabuğu çenemi çiziyor.

Kollarım tamamen işe yaramaz halde. Adam onları acımasızca kavlıyor. Ama ayaklarım hala serbest.

Bir tanesini adamın dizine doğru savuruyorum.

Homurdanıyor ve hafifçe sendeliyor. Kollarımdan birini tuttuğu yerden çekmeme yetecek kadar. Etrafında dönüyorum ve dizimi olabildiğince sert bir şekilde kaldırıp kasıklarına çarpıyorum.

Boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve iki büküm oluyor, diğer kolumdaki tutuşu gevşiyor.

Eğer sadece o olsaydı, bunu yapabilirdim. Saldırgan benden daha iri olmasına rağmen kaçabilirdim. Silahıma doğru atılıyor, burkulan omzumun ve moraran ön kolumun acısını bastırmaya çalışıyorum.

Ama burada iki adam daha var ve ben Amazon falan değilim.

Üçünden de imkanı yok.

Diğer ikisi her iki yanımdan birer tane tutup beni yere itti. Yüzüm yaprak, çam samanı ve yumuşak toprakla doluyor ama en kötüsü bu değil.

Bundan sağ çıkmamın imkanı yok. Sırayla yapacaklar ve muhtemelen beni öldürecekler. , beni de sürünerek çıktıkları mağaraya sürükleyecekler ve hiçbir şey kalmayana kadar beni kullanmaya devam edecekler.

Bundan eminim.

Hiç şüphe yok.

Nasıl güçlü olunacağını öğrenmek için çok uğraştım ama asla yeterince güçlü olamayacağım.

Silah seslerini duymadan önce aklıma gelen son şey bu. Silah sesleri. Aniden.

Ve benim tabancamdan değil. Bu atışlar daha gürültülü. Daha büyük. Ve yaklaşıyorlar. Hâlâ gördüğüm yerden başka bir şey göremiyorum.

ama silah seslerini duyabiliyorum.

Bir. İki. Üç. Dört. Bir duraklama. Sonra bir tane daha.

Sonra üzerime ağır bir şey düştü. Sırtımın tam ortasına.

Sonra havalandı ve sağ tarafıma düştü. Düşerken çıkardığı gümbürtüyü duyuyorum.

Ve ben felç oldum. Yere secde ettim. Ta ki hırçın bir sesin "Anna" dediğini duyana kadar.

O sesi tanıyorum. Her zaman tanıyacağım. Ne kadar uzağa kaçmaya çalışırsa çalışsın.

"Mack," diye , aniden tekrar hareket edebiliyorum.

Kendimi yukarı itmeye başladım ama buna gerek yoktu. Büyük eller aşağı uzanıp belimi kavlıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Sonra beni çeviriyorlar.

Bacaklarım beni tutmuyor. Dizlerim hemen bükülüyor. Mack beni tekrar tutup göğsüne doğru çekmek zorunda kalıyor.

Yine boğuluyorum. Belki öksürüyorum, belki de gömleğine sarılıp ağlıyorum. Her neyse, her spazmda boğazımı temizlemeye çalışırken tüm vücudumu sarıyorlar.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, iki kolunu da bana doluyor. "Lanet . Sana ne yaptılar?"

"Ben-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor ama çıkarana kadar denemeye devam ediyorum. "Ben... iyiyim."

Garip bir gırtlak sesi çıkarıyor ve kollarını sıkıyor. Onlara daha da sıkı ihtiyacım var. Hırıltılı bir şekilde göğsüne bastırıyorum ve sanki içine girmeye çalışıyormuşum gibi hıçkırıyorum.

Kendimi toparlamam ne kadar sürer bilmiyorum ama toparlayana kadar bana sıkıca sarılıyor.

Sonunda onun desteği olmadan yere yığılmayacağımı hissettiğimde doğruluyorum. Her ihtimale karşı ellerini belimde tutmasına rağmen kollarını gevşetiyor.

"Teşekkür ederim," diyebildim. "Teşekkür ederim. Buraya nasıl geldin?"

"Endişelendim," diye itiraf ediyor garip, hızlı bir yüz ifadesiyle. "Bu yüzden seni takip ettim. Yalnız kalmanın güvenli olacağından emin değildim."

Belli ki değildi. "Teşekkür ."

"Sana ne yaptılar?" diye tekrar soruyor, bu sefer hızlı ve araştıran bir bakışla beni tepeden tırnağa tarıyor.

"Onlar... çoğunlukla beni tuttular. Kolumu ve sonra kaçmaya çalışırken omzumu kötü bir şekilde burktum. Beni sadece ittiler

ama başka bir şey yapmadan önce onları vurdunuz." "Yani yapmadılar-"

"Hayır." Öyle güçlü bir rahatlama dalgasına kapıldım ki neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti. Tutunmak için gömleğine sarıldım. "Tam zamanında geldin."

O gırtlaktan gelen seslerden birini daha çıkarıyor. Bana tekrar sarılıyor, bu da göğsüne yaslanıp bir dakika daha ağlamamı sağlıyor.

Bir dahaki sefere uzaklaştığımda Mack "Yürüyebilir misin?" diye soruyor.

"Sanırım öyle." Deniyorum ama beni aşağı ittiklerinde dizlerimden biri bir ağaç köküne çarptı ve tahmin ettiğimden daha çok acıyor. Topallamak zorunda kalıyorum. "Lanet olsun. Bu şekilde Cal ve Rachel'a asla zamanında ulaşamayacağım."

Mack bir dakika sessiz kalır. Sonra, "Seni bir hafta boyunca çiftliklerden birinde bekleyeceklerini mi söylemiştin?"

"Evet."

Yere bakıyor, sert ve okunaksız. Sonunda mırıldanıyor: "Kulübeye geri dön. Tekrar yürüyüş yapabilecek hale gelene kadar birkaç gün kalabilirsin. Sonra seni tüm yolu geri götüreceğim."

Neredeyse bir umut dalgasıyla boğulacaktım. "Eve mi döndün?"

"Hayır. Cal ve Rachel'a dönelim." Bana kararlı bir bakış attı. "Başınıza kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Hiçbirinize. Ama eve gitmek de istemiyorum. yüzden iyi olduğunuzdan emin olacağım ama sonra tekrar buraya geleceğim. Benden medet ummayı bırakmalısın."

Kulübeye doğru yürümeye başladığımızda destek için kolunu bana doladığında itiraz etmiyorum. Sonunda mırıldandım: "Bana söylediklerinin farkındayım ama şaka yapıyor olmalısın. Hiçbir şekilde umudumu yitirmeyeceğim."

HANGİ GÜN OLDUĞU HAKKINDA HİÇBİR FIKRİM OLMADAN UYANIYORUM. SAAT KAÇ? HANGİ ODA

İçinde bulunduğum. Hangi dünyada var olduğumu. Tüm bedenim, hatta göz kapaklarım bile kaldırılamayacak kadar ağır.

Sonra yine sarsıcı bir his hissediyorum. Biri kalçamı tutuyor, onunla vücudumu sallıyor.

Acı verici ya da zorlayıcı değil ama rahatsız edici.

İstenmeyen bir şey. "Kes şunu," diye mırıldanıyorum.

"Anna, bir dakika uyan."

Sözsüzce homurdanıyorum ve elini çekmeye çalışıyorum.

Bana izin vermiyor. "Siktir et, Anna. Aç şu lanet gözlerini."

Kelimeler ve ses tonu beynimdeki sisi delip geçecek kadar keskin. Kaşlarımı çatarak suçluya bakıyorum. "Ben uyuyorum."

"Bunu biliyorum. Ama sekiz saattir uyuyorsun. Öğle yemeği boyunca uyudun ve akşam yemeği boyunca da uyuyamazsın. O yüzden kışını kaldır."

Mack.

Benimle konuşan ve beni sarsarak uyandıran adam Mack.

Kendimi oturma pozisyonuna iterken yine kaşlarımı çatıyorum, zihnimi temizlemeye çalışırken birkaç kez göz kırpyorum. Söylediklerini otomatik olarak yapıyorum, kulağa özellikle kötü geldiği için değil. Öyle değil zaten. Kesik kesik, gerçekçi ve hiç de Mack'e benzemiyor ama kaba da değil.

Yine de garip bir şekilde utandım. "Öğle yemeğinde uyudum mu?"

"Bütün gün uyudun. O adamlar peşine düştüğünde kafanı mı vurdun?" ve

topuzumu sardığım saç bağıını çözüyor ve parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdirebilmesi için saçımı gevşetiyor.

Dokunuşu garip bir şekilde iyi hissettirse de beni okşamıyor. Sakatlık arıyor.

"Başımı çarptığımı sanmıyorum. Neden bu kadar çok uyudum bilmiyorum. Beni daha erken uyandırmalıydın." Sabah bana geri geliyor. Yürüyüş. Saldırı. Kurtarma. Sonra kulübeye dönüş ve birkaç dakikalığına gözlerimi kapatmak için kanepeye uzanış.

O zamandan beri uyuyor .

Başımda morluk ya da hassas nokta emin olana kadar incelemeye devam ediyor. Geri çekiliyor. "İhtiyacın olan şeyin dinlenmek olduğunu düşünmüştüm ama sonra bir türlü uyanmadın."

Sesi huysuz geliyor. Neredeyse huysuz. Ama benim için endişelenmiş fark ediyorum, bu yüzden savunmacı tavrımı bastırıyorum. "Artık uyandım." Mack'in elleri yüzünden dağılmış olan saçlarımı düzeltiyorum. "Yemek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Çoktan hallettim."

"Tamam." Ayağa kalkmak için kendimi zorlamam gerekti.

"Kalkmana gerek yok," diyor Mack, mutfığa giden rotasından geri dönerek.

"Zaten tuvalete gitmem gerekiyor. Bir dakikaya geliyorum."

Gittikten sonra ellerimi yıkıyorum ve lavabonun üzerindeki küçük aynada kendime bakıyorum.

Yapay ışıktaki saçlarım kızıldan çok kahverengi görünüyor, ama gevşek ve kalın ve artık gerçekten uzuyor. Buruşuk dalgalar sırtımın yarısına kadar sarkıyor ve dağınıklıklarına rağmen tuhaf bir şekilde şehvetli görünüyorlar. Cildim normalden daha da solgun, burnumun ve yanaklarımın üzerindeki çiller belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Mavi gözlerim çok büyük ve altlarındaki koyu lekelere karşı bir şekilde çılgınca perili görünüyor. Dudaklarım dolgun ve pembe görünüyor. Öpülmeyeli iki yıl olmasına rağmen neredeyse şişmiş.

Çenemde hala ağaç kabuğundan kaynaklanan hafif çizikler var ama bu bile genel izlenimi değiştirmiyor.

Ben bu kadar güzel değilim. Hiç bu kadar güzel olmamıştım. Bu gerçeküstü. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Mack beklediği ve sabırlı bir ruh hali içinde olmadığı için, düşüncelerden sıyrılıyorum ve kötü dizimin üzerinde topallayarak mutfığa gidiyorum. Acıyor ama bir kırık ya da burkulmadan çok kötü çürüklere benziyor.

Ben mutfağa ulaştığımda Mack güveçleri kaselere dolduruyordu. Burada çalışan bir buzdolabı var, bu yüzden dünden kalan yemekleri saklayıp yeniden ısıtabildi.

Yine güzel kokuyor. Kasemi alıyorum ve masaya taşıyorum.

Mack, "Senin için kanepeye getirebilirdim," diye mırıldandı.

"Zaten ayaktaydım ve yahniyi masada yemek daha kolay." İlk içgüdüm daha çok kendisi gibi, düşünceli ve anlayışlı davrandığı için umutlu olmak. Ama elindeki kâseyle karşımda otururken yüzünü gördüğümde, durumun hiç de öyle olmadığını anlıyorum.

Benimle konuşmak zorunda kalmamak için başka bir odada yemek yiyeceğimi umuyordu.

Kasesinden çıkardığı her büyük kaşık dolusuna odaklanıyor ve bana bakmıyor.

Yapacak başka bir şeyim yok, bu yüzden ona odaklanıyorum. Kafasını dün gece ya da bu sabah tıraş etmiş olmalı çünkü mükemmel derecede pürüzsüz, kafatasının zarif kıvrımının üzerindeki gergin kahverengi deri son derece çekici. Hâlâ başını tıraş etmek için zaman ayırıyor, bu yüzden neden yüzünü de tıraş etmediğini merak ediyorum. Sakalları kalın, koyu renkli ve kesilmemiş.

Bu onu farklı gösteriyor.

Her zaman giydiği kıyafetlerin bir varyasyonunu giyiyor. Ya kot pantolon ya da kamuflaj asker pantolonu ve kısa kollu, yakalı bir tişört. Dondurucu soğuklar dışında hiç ceket giymemiş.

Hiçbir uyarıda bulunmadan gözlerini bana doğru dikeyyor ve bariz bir parıltıya dönüştürüyor.

"Seninle konuşmaya iznim yok. Sana bakmaya iznim yok.

Benden tam olarak ne yapmamı bekliyorsunuz?"

"Yemeğini ye ve çeneni kapalı tut. Buraya daha iyi olmak için geldin. Rahat bir ziyaret için değil."

Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi kaçırıyorum, artık neredeyse hiç aç olmamama rağmen yahnimi bitirmek için kendimi zorluyorum.

Benden önce ama gitmiyor. Bardağına biraz daha su doldurmak için ayağa kalkıyor ve konuşmadan içmek için tekrar oturuyor.

Yiyebildiğim her şeyi yedikten sonra -çoğunlukla kasemi boşaltarak- Mack'in kasesini ve kaşığını benimkinin üzerine koyup lavaboya taşıyorum.

Bulaşıkları yıkamaya başladığımda Mack'in itiraz etmesini bekliyorum ama etmiyor. Dilsiz bir heykel gibi masada oturmaya devam ediyor.

Ona kızmamak elde değil. Bu durumla ilgili hiçbir Şey benim suçum değilken, o gerçekten bir pislik gibi davranıyor. Bu sabah eve gitmeyi planlıyordum. Saldırıya uğramak ve neredeyse tecavüze uğramak niyetinde değildim. Onu rahatsız etmek için buradaymıőım gibi davranmasına gerek yok.

Öfkeli bir yorum yapma dürtüsüne karşı koymaya çalışırken, onunla tanışmamızın ilk yılındaki bir geceyi düşünmeden edemiyorum.

Darbeden sonraki dördüncü yılda küçük memleketimdeki kaynaklar tükendiğinde, kasabanın çoğunun toplanıp göç etmekten başka çaresi kalmamıőtı. Hala ordudan geriye kalanlar tarafından korunan ve mültecileri kabul eden Fort Knox'a doğru yola çıktık.

Mack'le orada tanıştım.

Onu ilk gördüğümde fark ettim ve geldikten sonraki ilk günlerde onu izlemeye devam ettim. Çoğu zaman meőguldü ve dikkati dağınıktı, yeni gelenleri ayırmaya ve düzenlemeye yardım ediyor ve ihtiyaç duydukları őeylere sahip olduklarından emin oluyordu.

En az bir hafta boyunca varlığımdan haberdar olduğunu bile sanmıyorum ama onun yanında güvende hissettim - ki o zamanlar bunu neredeyse hiç yapmazdım - bu yüzden ona yapıőtım. şüphesiz beni yapışkan buluyordu çünkü onun gittiği her yere gidiyor, en azından yakın olabilmek için utangaç bir gölge gibi arkasından gidiyordum. Ama hiç sinirlenmedi. Nazik ve cesaretlendiriciydi, beni tanımak ve aılmamı sağlamak için zaman ayırıyordu.

Kendim için ayağa kalkmayı öğrenmeme yardım etti. Bana bunun mümkün olduğunu öğretti.

Ve biz geldikten bir ay sonra Fort Knox boşaltılmak zorunda kaldığında, o kaosu içinde beni güvende tuttu. O zamanlar bende ne bulduğunu hâlâ bilmiyorum ama sonunda seviőmeye başladık. Kocamla olan geçmiş deneyimlerim ve onun tüm sorumlulukları nedeniyle gerçek bir ilişki söz konusu değildi. Ama birbirimizden hoőlanıyorduk, bu yüzden yollarımız seks için keőiőtięinde bir araya geliyorduk.

şu anda hatırladığım gece, ben Maria'nın ekibine katıldıktan ve o daha fazla hayat kurtarmaya gittikten sonraki ilk takılmalarımızdan biriydi. O zaman birlikte sadece bir gece geçirmiőtik ve ikimiz de birbirimizi tekrar göreceğimiz için çok heyecanlıydık. Birlikte geçireceğimiz kısa zaman için planımız düőene kadar seviőmektik.

Hala tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. yeni baőlamıőtik. Kıyafetlerimizi ıkarmıőtik, yatakta üstümdeydi ve siki içimde hareket ediyordu ve bu çok iyi olmalıydı. Ama bir keder ve utanç dalgasıyla sarsıldım - nasıl bu kadar uzun sürdüğü, tüm dünyanın , arkamı biraz bile bulamadan-

ve iyi bir erkeği nasıl tanıyacağımı ve isteyeceğimi öğrendim. Bu gerçek o kadar canımı yaktı ki, Mack içime hızlı ve istekli bir şekilde pompalarken, ne kadar ateşli olduğumu, amımda ne kadar iyi hissettiğini, boşalmaya ne kadar yakın olduğunu mırıldanırken bile ağlamaya başladım.

Gözyaşlarımı tutamıyordum ama görmesini de istemiyordum, bu yüzden başımı yana çevirdim ve titrememin zevkten olduğunu düşünmesini umarak gözlerimi sıkıca kapattım.

O yapmadı. Durması sadece birkaç saniye sürdü, siki yarısına kadar girmişken umutsuzca nefes alıyordu.

Serbest kalmasını istiyordum, bu yüzden onu tekrar ritme sokmaya çalıştım, ama tamamen geri çekildi, nefesini tutmaya ve fiziksel dürtülerini dizginlemeye çalışırken gözleri yüzümü aradı.

Hâlâ gözyaşlarıma karşı savaşıyor olmama rağmen, istediğim bu değildi. İhtiyacı olan her şeyi içimde bulmasını, almasını istiyordum. Bu yüzden onu ağzıma almak için eğildim, böylece onu bu şekilde bitirebilirdim.

Bana izin vermedi. Onun yerine beni düzeltti ve kollarına çekti.

Gecenin geri kalanında göğsüne yaslanıp ağladım, eskiden olduğum kişiyle yüzleşmeye çalıştım. Sonunda uyuduğumda hâlâ bana sarılıyordu.

O geceyi hatırladıkça gözlerim yanıyor ve omuzlarım yeniden titriyor, Mack'in benim için kendi ihtiyaçlarını askıya aldığı pek çok andan biri olduğunu biliyorum.

Ona karşılık vermiyorum. Saldırmıyorum. Artık kızgın bile değilim.

Şu anda onun için yapabileceğim tek şey bu olduğu için bulaşıkları yıkayıp kuruluyorum ve sonra onu akşamın geri kalanında istediği gibi yalnız bırakıyorum.

Ertesi gün Mack'in ruh hali düzelmiyor. Kalktığım da dışarıda odun kesiyor, ben de kahvaltı hazırlıyorum; çantamdaki son ekmek ve peynirle ve buzdolabında bulduğum birkaç dilim jambonla ızgara sandviç yapıyorum.

İçeri döndüğünde sandviçini büyük, aç lokmalar halinde yer ve bitirene kadar hiçbir şey söylemez. "Bu sabah balığa gidiyorum."

Anladığım kadarıyla bunu eğlence için değil, kulübede stoklanan hazırlık yiyeceklerini desteklemek için yapıyor. "Tamam. Bu iyi bir fikir."

Elini yüzünü yıkamak ve temiz kıyafetler giymek için mutfaktan çıktı, ben de malzeme dolabına gittim ve orada Chloe'ye ait olduğu neredeyse kesin olan küçük bir olta gördüm. Benim işime yarayacaktır. Çizmelerimi ve ceketimi giyip verandada Mack'i beklemeye koyuluyorum ki o elinde daha büyük bir olta ile çıkageliyor.

Beni görünce sarsılarak durdu. "Ne yapıyorsun?" "Seninle geliyorum."

"Gerek yok. Dizini dinlendirmelisin."

"Dizim oldukça kısa bir yürüyüş için iyi ve bir günü daha uyuyarak geçirmek istemiyorum."

"Burası çok tehlikeli."

"Kulübede tek başıma kalmak da tehlikeli."

Bir an için tartışmaya devam edeceğini düşündüm. İnatçı olacak. Onunla gelmeme izin vermemekte ısrar edecek. Ama sonra omuz silkiyor, kaşlarını çatıyor ve yürümeye başlıyor.

Takip ediyorum.

Ayak uydurmak için ağrıyan dizimin rahat edebileceğinden daha hızlı yürümem gerekiyor.

Bütün sabah balık tutuyoruz ve yıllardır yoğun olarak avlanan bir göl için iyi şansımız var. Ben iki tane yakaladım, o da üç tane yakaladı. Onları kulübeye geri götürüyoruz ve günün büyük bir kısmını derilerini yüzerek ve kemiklerini çıkararak geçiriyoruz.

Bu özel görevden nefret ediyorum. Her zaman öyleydi ve geçmişte birlikte balık tuttuğumuzda Mack her zaman bunu benim için yapardı. Bu sefer yapmıyor ve doğal olarak ben de şikâyet etmiyorum. Yakaladığım iki balıkla ilgileniyorum ve etlerini düzgün filetolar halinde kesmeyi başarıyorum.

Onları paketledikten sonra Mack balık filetolarının yaklaşık yarısını dondurucuya, kalanını da buzdolabına koyuyor. Sonra tek kelime etmeden yatak odasına gidiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Çıkıp çıkmayacağını görmek için bekliyorum, böylece günün geri kalanı için beklentilerimin ne olduğunu biliyorum. On dakika geçmesine rağmen çıkmadığında, bir süre daha içeride kalacağını anlıyorum ve duş alıp dinlenmek için kanepeye uzanıyorum.

Mack beni uyandırana kadar uyuyakalıyorum. Önceki gün olduğu gibi kalçamdan tutup sallayarak uyandırıyor. Bugün o kadar sersem değilim, bu yüzden daha kolay uyanıyorum. Ayrıca hala ağrıyan omzumu incitmek istemediği için kolumu değil kalçamı tuttuğunu fark ediyorum.

Uyandığımda kollarımı ve sırtımı gererek, "Neden bu kadar çok uyuduğumdan emin değilim," diyorum. "Yıllardır böyle uyumamıştım."

"Yapacak başka bir şey yok, o yüzden uyuyabilirim." Gözlerimi ona diktiğimde başını iki yana salladı ve ekledi: "Yemek vakti. Kaldır kışını."

Aslında kışımı kaldırıyorum ve bu kadar kaba olduğu için Mack'in kafasını ısırılmayı da başarıyorum.

Kendimi tuttuğum için gurur duyuyorum.

Ertesi gün Mack sabahları balık tutmak yerine bahçede çalışıyor, ben de ona yardım ediyorum. Son kalan patatesleri ayıklıyor ve kabakların bir kısmını topluyoruz. Sonra bahçenin hasat edilmiş olan yarısındaki toprağı temizliyoruz ki gelecek yıl için hazır .

Sonbaharın sonuna . Bahçeyle uğraşacak pek bir şey kalmadı.

Yap.

Umarım Mack ekim yapıldığında hala burada olmayı planlamıyordur. gelecek yıl.

Patates ve kabak eklenmiş konserve çorbadan oluşan öğle yemeğinden sonra Mack yine yatak odasında kaybolur.

İç çekiyorum, kapalı kapısına bakıyorum.

Bir yanımdan gerçekten de şimdiye kadar yeniden yumuşamaya başlayacağına, gerçekte olduğu kişiye dönüşeceğine inanıyordum. Ama üç gün oldu ve hiçbir ilerleme göremedim.

Onu kendine getirebilecek en donanımlı kişinin ben olduğumdan emindim. Hiçbir zaman gerçek bir çift olmadık.

Beni seviyordu, ama biliyorum ki -herkes biliyordu- uzun zamandır onun için özeldim.

Ama belki de bunu yapmak için yanlış kişiyim. Belki de Mack'le geçmişimiz ona ulaşmama izin vermeyecek kadar karışıktır. Belki Cal, Travis ya da Maria gibi biri bunu daha iyi yapabilirdi.

Ben olmak istedim çünkü onu görmeyi çok istiyordum ama belki de bu konuda bencillik ettim.

İçimdeki öfkeyi ve hayal kırıklığını dışarı atıyorum ve bu sabah duş almadığım için şimdi duş almaya karar veriyorum. Sıcak suyla çok fazla günüm olmayacak, bu yüzden tadını çıkarabilirim.

Duştan sonra Mack'in tişörtünü giyiyorum çünkü kıyafetlerim yine kirlenmiş hissediyor. Kotlarımı, üstlerimi, külotlarımı ve çoraplarımı toplayıp kucak dolusu çamaşır makinesine taşıyorum.

Yanlışlıkla külotumu çamaşır makinesi ile duvar arasındaki çatlağa düşürüyorum. Bir iniltiyle eğilip kolumu küçük yarığa sokuyorum ve parmak uçlarımla kumaşı hissedene kadar uzanıyorum.

Bir ses beni ürküttüğünde onları yarıktan çıkarmıştım. "Ne halt ediyorsun sen?"

Sarsılarak doğruluyorum, iç çamaşırlarımı da yanımda getiriyorum. "Çamaşır makinesinin yanında düşürdüm."

Yanaklarım ısındı. Üzerimde onun tişörtünden başka bir şey yok. Üzerime büyük geliyor, kalçalarımı epeyce aşıyor, ama ben böyle belimden eğilmişken ne gördüğünü ancak hayal edebiliyorum.

İç çamaşırı giymiyorum çünkü yanımdaki üç çifti de yıkamak istedim.

Tişörtün alt kısmını aşağı doğru çekerek popomu tamamen kapattığından emin oluyorum. Sonra külotumu çamaşır makinesine koyuyorum, deterjan ekliyorum ve çalıştırıyorum.

Arkamı döndüğümde Mack hâlâ mutfakın ortasında, tamamen hareketsiz bir şekilde duruyordu. Ağır ağır nefes alıyor ve sinir bozucu bir yoğunlukla bana bakıyor.

"Sorun nedir?" Utancımı bastırmaya çalışarak soruyorum. "Öğleden sonra mağaranda olduğunu sanıyordum. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Cevap vermiyor ve hareket etmiyor. Gözleri dağınık saçlarımdan çıplak ayaklarıma kadar vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Göğsümde oyalanıyorlar, göğüslerim elbisemin kumaşını itiyor.

gömleğe. Sonra gözleri gömleğin eteklerine indi. Göğüs uçlarıma ve sonra da bacaklarıma.

Nefes alış veriş, sessiz odada yüksek sesle duyulana kadar hızlanıyor.

Onun açgözlü bakışlarıyla karnımın altında bir ihtiyaç kıvrımı geriliyor ve vücudumun geri kalanına sinyaller gönderiyor. Nefes alışım hızlı pantolonlara dönüşüyor. Tenim sıcaktan kızarıyor. Amım ağrımaya başladığında bir ayağımdan diğerine geçiyorum.

Şimdi gözlerim Mack'in koca vücudunda geziniyor. Boynundaki ve omuzlarındaki kaslar gerildi. Çenesi sıkılmış, kulağının yanındaki bir kasın titremesine neden oluyor. Eşofman altı giymiş ve bol kumaşın arasından büyüyen ereksiyonunun dış hatlarını görebiliyorum.

"Mack?" Sesim yumuşak. Fazla gırtlaktan. Birden onu sikmeyi her şeyden çok istedim ama o çok maksatlı bir şekilde beni kol mesafesinde tutuyordu. Benimle durup dururken seks yapmayacak.

Dişlerinin arasından hava emerek bir adım daha yaklaşıyor. "Gömleğini çıkar."

Bu sert ve kaba talep bende şaşırtıcı bir tepki yarattı. Şimdiye kadar yaşadığım en yoğun şehvet dalgasıyla sarsıldım. Kulaklarım, meme uçları, amım ham bir ihtiyaçla zonkluyor. Kıpırdamıyorum - söylediğini yapmak istemediğimden değil, bu kadar güçlü bir dürtüyü anlık olarak algılayamadığımdan.

"Çıkar dedim," diye ısırarak bana doğru bir adım daha ilerledi.

Bu sefer cevap verebildim. Tişörtü kaptığım gibi başımın üzerinden çekip yere fırlatıyorum, sonra da ona uzanıyorum.

Başka bir ön hazırlık olmadan birbirimizin üzerindeyiz. Vücudumu onunkine bastırabilmek için omuzlarını kavriyorum, o da popomu tutup beni kaldırıyor, bir duvara doğru götürüyor ve beni duvara yaslıyor.

Tereddüt etmeden bacaklarımı beline doluyorum, nabız gibi atan amımın onun sert karnına sürtündüğünü hissedince zevkten nefes nefese kalıyorum. Onu öpmeye çalışıyorum ama o başını eğip sert bir emişle boğazımın kenarını ağzına alıyor. Boynumu yana eğerek uzun, yardımsız bir inilti çıkarıyorum.

Kalçalarını bana doğru bir hareketle sallıyor, her itişinde beni duvara doğru zorluyor.

Vücudunun hareketi ve hissi beni çılgına çeviriyor. Omuzlarını ve boynunun arkasını pençelerken başım ihtiyaçla kükrüyor. Boğazıma bir hickey emiyor ve sonra beni duvarda daha da yükseğe kaldırmak için düzeliyor, böylece bacaklarım kaburgalarının etrafında sıkıyor.

Sonra göğüslerimden ağzına alıyor ve sertçe emiyor.

Pozisyonun yarattığı şaşkınlık hislerimi yoğunlaştırdıkça en çaresiz iniltileri çıkarıyorum. Ağırlığımı bu şekilde tutmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok -hiçbir zaman küçük bir insan olmadım- ama bunu bariz bir çaba sarf etmeden yapıyor, aklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi göğsümü ağzına alıyor.

"Tanrım, Mack," diye haykırıyorum sonunda, tırnaklarımı kafatasının dibine geçirerek. "Beni hemen şimdi becermen gerek. *Hemen şimdi.*"

Göğsümü bırakırken gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve ayaklarıma doğru kaymama izin veriyor. O kadar bunalmışım ki kendimi zor tutuyorum, bu yüzden gömleğine yapışmak zorunda kalıyorum.

Kalın ereksiyonunu almak için pantolonunun kemerine uzandı. Sonra kalçalarını birbirinden ayırıyor, dizlerini bükerek kasıklarımızı aynı hizaya getirecek kadar alçalıyor. Aletini girişime hizalıyor ve içeri sokmaya başlıyor.

İçime girerken beni duvarda daha yukarı itiyor. Yüksek sesle haykırıyorum ve sert gövdesi beni gerip doldururken bacaklarımı tekrar ortasına sarıyorum.

Bana alışmam için hiç zaman vermedi. Kalçalarını pompalamaya başlıyor, sikini amıma daha da sokuyor ve aynı anda bedenimi duvara doğru itiyor. Her darbede bir hayvan gibi homurdanıyor ve yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

O kadar iyi hissettiriyor ki kıvranmaya çalışıyorum. Kalçalarını onunla birlikte sallamaya çalışıyorum. Ama beni tamamen kontrolü altına almış durumda ve bedenim sadece onun istediği şekilde hareket edebiliyor.

Çıkardığım çaresiz sesler gittikçe yükselirken onun hızı da artıyor. Yükselen bir orgazm beni boğuyor, sıkıyor ve sıkıyor ama kırılmıyor.

"Daha fazla, Mack,"

sızlanmalarım arasında mırıldanıyorum.

"Daha sert.

Daha sert."

Sikişmesi daha da güçlenirken yüksek ve gergin bir ses çıkarıyor.

Bir dakika sonra, içimdeki tüm gerilim nihayet parçalanıyor. Zevk sert dalgalar halinde içime çarparken rahatlayarak haykırıyorum.

Sıkışan amıma sokmaya devam ederken gergin bir iniltiyle boğuluyor ve sonra aniden beni tutuşunu değiştiriyor, horozunun kaymasına izin veriyor ve beni masaya taşıyor.

Belirsiz bir şekilde beni kenara bırakıyor ve bacaklarım hala ona sarılıyken üst bedenim sert yüzeye geriye doğru düşüyor. Doğru yüksekliğe gelene kadar bir eliyle popomu kavrayarak kalçalarımı kaldırıyor ve sonra serbest elini kullanarak sikini tekrar içime sokuyor.

Beni tekrar bu şekilde sikmeye başladığında kollarım sallanıyor, masanın kenarlarına tutunuyorum. İkinci elini kığıma doğru götürdü, böylece sokmak istediğı yerde tutabiliyor. Çok geçmeden tekrar homurdanmaya başlıyor, gözleri kızarmış yüzümden, dağınık saçlarımdan, sallanan göğüslerime ve oradan da amımda şiddetle hareket eden sikine kayıyor.

Kalçalarım kalkık, başım ve omuzlarım masanın üzerinde, garip ve çaresiz bir pozisyondayım. Tamamen çıplaktım ve onun görebileceğı şekilde uzanmıştım.

Ve görmek istiyor. Bu çok açık. Gözlerini hiç kapatmıyor ya da başını çevirmiyor. Onun tarafından böyle becerilmemi izlemekten asla vazgeçmiyor.

Bilgi, hisleri başka bir gaza doğru ilerletiyor. Kalçalarının her sert itiş i yeni bir zevk sarsıntısı yaratırken ritmik hıçkırık sesleri çıkarmaya başlıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor, terden sırılsıklam olmuş, hızlı ve yüksek sesle nefes alıyor. "Kahretsin, yine neredeyse vardın."

"Evet!" Sırtımı kamburlaştırıyorum, kollarımı sallıyorum ve saçlarım yüzüme gelene kadar başımı savuruyorum. Bu çok fazla. Çok güzel. Elimde tutabileceğimden emin değilim. "Ona ihtiyacım var. *İhtiyacım* var!"

"Klitorisini ," diye ısıırıyor. "Şimdi yap."

Dediğini yapıyorum, kıvrımlarımı ayırana ve klitorisimi hevesle ovuşturana kadar elimi karnımdan aşağı kaydırıyorum.

Zevk daha da çıkarken yüksek sesle bir ünlem çıkarıyorum. Sonra boşalıyorum, amım onun etrafında spazm geçiriyor ve vücudum zevkten titriyor.

Acı dolu bir inilti çıkarıyor, güçlü parmakları kığımın etini kazıyor ve kalçaları hâlâ sikini içimde çalıştırıyor. "Kendini ovmaya devam et. Sakın durma."

Gözlerimden yaşlar akıyor ve o beni sikerken klitorisime masaj yapmaya devam ettiğim için burnum akıyor. Sıkıştığında tekrar haykırıyorum-

Kukumun içinde birbiri ardına zevk dalgaları yayılıyor.

Sonunda klitorisim dokunmaya devam edemeyecek kadar hassaslaştı. Bunun yerine elimi uzatıp tırnaklarımı Mack'in kalçalarından birinin kaslarına geçirmek için kullanıyorum.

Ritmi düşerken yüksek sesle bir böğürtü çıkarıyor, vücudu sarsılıyor, içimden çekilip sikini sıkmadan önce birkaç son hamle yapıyor ve karnımın üzerine boşalıyor.

Uzun bir süre bu şekilde kaldık, ben masaya yayılmış, gevşek ve bitkin bir haldeydim ve Mack nefes nefese kalmış ve hala bir elinde yumuşayan sikini tutuyordu.

Sonunda kendini biraz silkeledi ve penisini tekrar pantolonunun içine soktu. Mutfak tezgahına doğru yürüdü ve bir bulaşık bezini ıslatarak bana doğru fırlattı.

Onu yakalıyorum ve karnımdaki meniye ve bacaklarımın arasındaki kendi nemimi silmek için kullanıyorum. Sonra nihayet oturacak enerjiyi buluyorum. Sonra ayağa kalktım.

Omzum bugün daha önce olduğundan biraz daha ağrıyor, ancak dizim yaklaşık olarak aynı hissediyor.

Mack'le öylece seviştigimize inanamıyorum. Yıllar boyunca fazla seks yaptık ve neredeyse hepsi ateşli ve coşkuluydu. Ama genellikle sıcak, gülüşmeli, şefkatli bir seksti. Az önce yaptığımız gibi değil.

Ve daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmmez," diye mırıldanıyor sonunda. Sertçe yutkunuyorum. "Tamam."

Bir dakika bana baktı. Sonra başını sallayarak dönüyor ve yatak odasına doğru ilerliyor.

ERTESİ SABAH, MOLADAN SONRA YULAF EZMESİ TENCERESİNİ TEMİZLİYORDUM. Hızlıca -Mack pişirdi, benim temizlemem adil olur- iki büyük plastik şişeyle mutfağa döndüğünde.

Onları kontrol etmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Biri losyon, diğeri de vücut yıkama suyu. Impact'ten önceki bir marka. Ben tencereyi son bir kez durulayıp kurutma rafına yerleştirirken, Mack botları bir torbaya koymaya başlıyor.

Sorgulayan bakışlarımı okuyor. "Gidip biraz daha erzak almam lazım." "Oh, tamam." Sanırım tuvalet malzemelerini Yemek ve buradaki diğeri insanlarla herhangi bir bağlantı kurduğunu için ilgimi çekti.

Ceketimi dün akşam mutfak sandalyesinin üzerinde asılı bırakmıştım, onu üzerime geçiriyorum. Sonra saçlarımı hızlıca uzun bir Fransız örgüsü haline getirip, daha önce bileğime geçirdiğim saç bağıyla sabitliyorum.

Mack'in kaşları iner. Gözleri kısıldı. Belli ki benim de gelmemi beklemiyordu.

Kaşlarını düz ve gerçekçi bir bakışla çatıyorum. "Bu konuşmayı her gün yapacak mıyız?"

Nasıl tepki vereceğini gerçekten bilmediğim bir an oluyor ama sonra omuz silkiyor. "Peki. Seçim senin. Dörtlüyü alıyoruz."

O hazırlanmayı bitirirken ben de hemen tuvaleti kullanıyorum ve Chloe'nin büyükbabasının deposundaki benzinin bir kısmıyla dört tekerlekli ATV'ye gaz verdiği dışarıda onunla buluşuyorum.

O bir şey söylemiyor, ben de o yerine yerleşmek için bacağını sallayana kadar söylemiyorum. Arkasındaki koltuğa oturdum.

"Tek başına bile burası senin için daha güvenli olacak," diye mırıldandı. "Bir ile on arasında bir ölçekte ne kadar tehlikeli?"

Duraklıyor ve acaba kalmam için yalan söylemeyi mi düşünüyor merak ediyorum.

O bilmiyor. "Avluda olduğumuza göre dört olabilir."

"Tamam. Ben de seninle geliyorum."

Tekrar omuz silkti ve aracı çalıştırdı. Ve yola çıktık.

Bildiğimiz medeniyetin yavaş yavaş kaosa dönüştüğü Çarpışma'dan sonraki yılda, bulunması zor olan tek şey yiyecek değildi.

Hijyen ve kişisel bakımın temelleri gittikçe daha az bulunur hale geldi. İnsanlar kokmaya başladı.

İlk başta gerçekten fark ediliyordu. Yirmi üç yıl boyunca genellikle duş alan ve koku giderici kullanan insanların etrafında yaşamıştım. Karşılaştığım güçlü vücut kokusu şaşırtıcı ve rahatsız ediciydi. Ve Darbe sonrası hayatı daha da zorlaştıran önemsiz şeylerden biri de herkesin, her yerin kokuyor olmasıydı.

Ben de dahil.

Beklemediğim şey ise buna yavaş yavaş alışmaktı. Aylar geçtikçe insanların kokularına daha az odaklandım, ta ki bir gün uyandığımda artık beni gerçekten rahatsız etmediklerini fark edene kadar. Ara sıra özellikle kötü kokan biriyle karşılaştığımda utanıp uzaklaşmak istiyorum ama genellikle vücut kokusu hayatın arka planına karışıyor. Boy ve saç rengi gibi kimliğe dair ek bir ayrıntı. Hayat eskisinden daha çığ, daha cesur ve daha kirli ve dünyanın kokusu da diğer her şey gibi değişti.

Ama Mack'in kokusu... Bu benim için farklı.

Onun arkasında giderken, aldığım her nefes onunla doluyor. Ne kadar uzun süredir ortalıkta olmasa da, kokusunu her yerde tanıyabilirim. Bu sabah hava serin olduğu ve daha önce duş aldığı için çok güçlü değil. Üzerindeki sabunun kokusunu alabiliyorum, ama onun altında sıcak, temel ve doğal bir şey var.

Mack.

Buraya gelmek için kullandığım patikanın tam tersi istikametteki patikadan bizi geçirirken bana tuhaf bir şey yapıyor. Koku karnımın altında bir baskı, bir sıkışma yaratıyor. Şehvet ya da tahrik değil ama benzer bir şey.

Sanki tüm dişi uzuvlarım ona doğru kıvrılmaya çalışıyor. Ona tutunmaya.

Oldukça rahatsız edici ama ne nefes alabiliyorum ne de kendimi bundan vazgeçirebiliyorum. Bu beni ona gereğinden fazla yaklaştırıyor ve kollarımı ona daha sıkı sarmamı sağlıyor.

Tepelik ormandan geçerken hiç konuşmuyor, ama aynı zamanda benden biraz bile uzaklaşmıyor.

Yaklaşık yirmi dakikadır gidiyoruz ki, hiç uyardıktan "Baş aşağı" dedi.

Hemen dediğini yapıyorum, hızı arttıkça sırtına doğru eğiliyorum. Ağaçların arasında bir açıklığa ulaşıyoruz; burada derme çatma bir bina ve önünde takılan birkaç yağlı görünümlü adam var. İçlerinden biri biz geçerken bize ateş ediyor ama bizi vurmak için ciddi bir girişim gibi görünmüyor.

Kurşun yaklaşmıyor ve birkaç saniye içinde onları geçip ağaçların arasına geri dönüyoruz.

Yavaşlamaya başlamadan önce on dakika daha sürdük.

Yavaşladığımızda, bir tür anlaşılmaya vardığımızı fark ettim.

Gerçek bir kasaba değil, hatta bir mahalle bile değil. Sadece birbirine yakın birkaç yıkık dökük ev.

Doğrulup etrafa bakıyorum. Bir evde birkaç havlayan köpek var. Birinde derme çatma bir salıncakta oynayan birkaç çocuk var. Sonunda etrafına eski araçların park edildiği daha büyük bir açıklığa varıyoruz. Bir motosiklet, bir ATV ve birkaç bisiklet.

Mack yanlarına park ederken her zamankinden daha fazla büyülenmiş bir halde, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde onu izliyorum. Ben attan iniyorum, o da iniyor. Açıklığı tarıyor. Etrafta takılan belki bir düzine insan ve bir tarafta kurulmuş bir masa var.

Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Silahını çıkar ve burada bekle," diyor bana ve hiçbir açıklama yapmadan masaya doğru ilerliyor.

Tabancamı çıkardım ve izlemeye devam ettim. Birçok insan bana bakıyor ve hemen ardından elli yaşlarında bir adam geliyor.

bitti. Kırılmış bir sakalı ve sıırım gibi, işinin ehli bir görünümü var. "Siz Malachi'nin hanımı mısınız?" diye soruyor, gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor.

Malachi, Mack'in gerçek adı ama kimsenin ona böyle seslendiğini duymadım.

"Ah, hayır... pek sayılmaz."

"Bir süredir bir tane arıyordum. Güzel bir evi, bahçesi ve birkaç keçisi var. Çok uzak değil, kuzeye doğru 10 mil kadar. Gerçekten çok güzelsin. Saçını beğendim. Umduğum kadar genç değilsin, ama hala bebek sahibi olmak için iyi kalçaların var. Sana çok iyi bir yuva kurar ve iyi davranırım. Hayatımda hiç bir bayana vurmadım."

Bu açık teklifle başa çıkmak için uygun bir yol ararken gözlerim daha da büyüyor. Eskiden bu tür teklifleri oldukça sık alırdım, ancak son birkaç yıldır bölgemde işler o kadar oturdu ve yerleşti ki, bir yabancı benimle birlikte olmayı teklif etmeyeli uzun zaman oldu.

"Teklifiniz için teşekkür ederim. Eminim sahip olunacak harika bir adam olursunuz.

Ama şu anda kimseyi aramıyorum."

"Neden olmasın? Senin gibi güzel bir şey tek başına olamaz."

"Yalnız değilim. Bir sürü insanım var. Yine de teşekkür ederim. Umarım birini bulursun."

Hırıltılı bir ses çıkarır ve vazgeçerek uzaklaşır.

Mack'e dönüp baktığımda, sanki beni izliyormuş gibi başını benden yana çeviriyor. Masanın arkasındaki yaşlı kadınla konuşmak için bekliyor, o da şu anda kucağında bir bebek ve etrafında koşuşturan iki küçük çocuk olan genç bir kadınla sohbet ediyor.

Açıklığı tekrar tarıyorum ve başka birinin yaklaşıp yaklaşmayacağını görmek için bekliyorum.

Bir başkasının bunu yapması yaklaşık üç dakika sürüyor, ama bu sefer bir kadın.

Muhtemelen benden daha genç ama yaşını tam olarak kestirmek zor. Cildi gergin ve gözlerinin etrafında gölgeler var. Zor bir hayat geçirmiş gibi görünüyor. Ama yüzünü çevreleyen oldukça koyu renk saçları ve uzun, ince bacakları olan ince bir vücudu var.

"Malachi senin erkeğin mi?" diye sordu bana.

Belli ki bu buralarda yaygın bir tema. Daha kolay olacağı için evet demek geliyor içimden ama Mack'in bu gerçeği kabul etmeyeceğinden eminim. Onun yerine başımı sallıyorum.

"Oh iyi," diyor ilk kez gülümseyerek. "Kaçırılmış olmasından korkuyordum. Onu son gördüğümde olmadığını söylemişti ama bu uzun zaman önceydi. Buralarda onun gibi bir adam bulmak zor."

"Onun gibi bir adamı her yerde bulmak zor," diye mırıldanıyorum. Sonra keşke aklımdan geçenleri söylemeseydim diyorum çünkü bu kadın belli ki ondan hoşlanıyor ve ben de onu daha fazla cesaretlendirmek istemiyorum.

"Evet. İri, güçlü ve işleri nasıl halledeceğini biliyor. Seksi olduğundan bahsetmiyorum bile. Ve onda bir şey var. Sanki sana iyi davranacağını ve seni asla incitmeyeceğini biliyorsun."

Sertçe yutkunuyorum. "Evet."

"Her neyse, birkaç ay önce, buraya ilk geldiğinde, *nihayet* diye düşünmüştüm. Ama bana ciddi bir şey aramadığını söyledi. Ama denemeye devam ettim. Sanırım bana ısınıyor. Biraz takıldık ve iyi vakit geçirdik. Belki de..."

Sanki biri karnıma vurmuş gibi hissediyorum. Nefes nefese kaldım. Kalbim göğsümde ağırlaşıyor ve ağrıyor. Hiçbir şey söylemiyorum.

Sessizliğim onu rahatsız etmiyor. "Her neyse, onun kadını olmamana sevindim. Benim için iyi şeyler söyleyebilirsiniz çok memnun olurum. Benim adım Lily."

"Ben Anna," diyorum ona, hâlâ bir sesim olduğuna şaşırarak. Hasta olabilirmişim gibi hissediyorum ve nedenini bile açıklayamıyorum. "Sana iyi şanslar."

"Teşekkürler." Kadın tekrar gülümseyerek uzaklaşıyor, gözleri masanın arkasındaki kadınla konuşmakta olan ve şu anda çantasına bir şeyler koymakta olan Mack'e takılıyor.

Birkaç dakika içinde işini bitiriyor ve hızlı adımlarla yanıma geliyor. Dolu çantayı kargo bölümüne yerleştirmek için eğilmeden önce bana birkaç kez yakından bakıyor. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Bir sorunun mu var?" "Hayır, tabii ki ." Gülümsemeye zorladım.

Kaşları çatılıyor ama beni daha fazla sorgulamıyor. Bacağını koltuğun üzerinden sallıyor ve ben arkasına tırmanana kadar bekliyor.

Kollarımı ona doluyorum ama öne doğru eğilmiyorum ya da buraya gelirken yaptığım gibi sıkıca . Sırtımı dik tutuyorum.

Bu beni üzmemeli. İki yıl önce Mack'in gitmesine izin verdiğimde, başka kadınlarla görüşeceğini biliyordum. Mesele de buydu. Birini bulması gerekiyordu-

Ona istediğini, hak ettiğini verebilecek biri vardı ve bu asla ben olamazdım.

Ama ben onun son altı aydır dünyadan elini eteğini çektiğini sanıyordum. Kendi içine kapanıp yaralarını sardığını sanıyordum. Onun için çok endişelendim çünkü bu hiç onun yapacağı bir şey değil.

Ama belli ki Lily ile takılmak için zamanı ve ilgisi var.

Mack yolculuğun büyük bölümünde sessiz, sadece önündeki adamların binanın yanından geçerken başımı eğmemi söyleyerek sessizliği bozuyor.

O kadar iletişimsiz ki, aniden "Bana ne olduğunu söyle!" diye bağırdığında şaşkınlıkla sarsıldım.

"Hiçbir şey olmadı. Sana söylemiştim." Motorun vızıltısından duyabildiğim gırtlaktan bir ses çıkarınca ekliyorum: "Bir adam geldi ve onun kadını olmak isteyip istemediğini sordu."

"Evet, anladım. Bu seni üzmemeliydi." "Beni üzmedi."

"Lily seni üzecek bir şey mi söyledi?"

Onun adını söyleme şeklini sevmiyorum. Sanki onu tanıyormuş gibi. Bu o kadar aptalca ve mantıksız bir duygu ki, bastırmak istiyorum ama yapamıyorum. "Hayır, tabii ki değil. Arkadaş canlısıydı. Birlikte olmadığımızı duyunca çok rahatladı."

Bu pozisyonda Mack'in yüz ifadesini görmem mümkün değil ama yemin ederim kaşlarının çatıldığını hissedebiliyorum. Düşünüyor. Ruh halimi anlamaya çalışıyor.

Kendime çenemi kapamamı söylüyorum. Söyleyeceğim her şey ona daha fazla ipucu verecek ve nasıl hissettiğimi anlarsa bu çok utanç verici olacak.

Nedense iyi öğütlerimi dinlemiyorum ve onun yerine . "Senden çok umutlu. Senin ne kadar harika bir erkek olduğundan bahsedip durdu. Ve ne kadar seksi. Sanırım ikiniz birlikte güzel zamanlar geçirmişsiniz ve bunun ciddi bir şeye dönüşmesini umuyor."

Daha hızlı ve daha yüksek sesle nefes alıyor. Bir dakika sonra huysuzca "Kıskandın mı?" diye sordu.

"Hayır! Tabii ki kıskanmıyorum. Sorduğun için konuşmayı rapor ediyorum."

"Kıskanmış gibisin."

"Ben değilim!" Son kelimedede sesim hafifçe titriyor ve yanaklarım kıpkırmızı oluyor. Ses tonumu ya da kelimelerimi kontrol edemediğim için kendimi susturuyorum.

Beni rahatlatmak için başka bir şey söylemiyor ve birkaç dakika sonra nihayet kulübenin garaj yoluna geri çekiliyoruz.

İndikten sonra dört tekerlekli motosikletin yanında durup yüzümü ovuşturarak kendimi toparlıyorum. Yoldan gelen esinti, bu sabah çok sıkı yapmadığım için saçlarımın yarısını rgmden çıkardı. İ çekerek kravatı çıkardım ve örgüyü çözdüm.

Mack kargo bölümünden erzak çantasını aldıktan sonra doğruldu. Bana baktı. Sonra ısırarak "*Beni* terk ettin." dedi.

Ne dediğini anlamam sadece birkaç saniye sürdü. Kıskanlığıma geri döndü ve buna hakkım olmadığını açıkça belirtti.

Omuzlarım sertleşti. "Bunun ne alakası var?"

"Beni terk ettin. şimdi kıskançlık yapamazsın."

Sertliği ve sözleri beni öylesine fkелendirdi ki kısa bir süre kekeledim. "Seninle ilişkimi neden bitirdiğimi çok iyi biliyorsun ve bunun sana karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok. Hislerim hiç değişmedi. Kendimi kıskanmaktan nasıl alıkoyabilirim ki?"

Kırpılmış, huysuz bir şekilde kızgın ama aynı zamanda kafası karışmış gibi görünüyor. "Daha önce hiç kıskanç değildin. Ben başka kadınlarla görüşürken."

Biz ayrıldıktan sonra bir yıl boyunca arka arkaya kadınlarla ıktı. Hepsi de çevremizdeki topluluklardan gelen akıllı, tatlı, güzel kızlardı ve herhangi biri Mack'in dek onun erkeği olması için tüm hayallerini gerçekleştirebilirdi.

Nefret ettim. Her birinden. Ama Mack için en iyisinin onu mutlu edebilecek birini bulmak olduğunu kesinlikle bildiğim için bu durumu kendime kabul ettirdim.

"Ne?" Boğuldum. "Bütün o kadınlarla birlikte olduğun zamanlarda seni kıskanmadığımı mı sanıyorsun?"

şimdi daha da hızlı nefes alıyor, bana bakarken kalın nefesler çekiyor. "Hiç kıskanç davranmadın."

"Tabii ki kıskanç davranmadım! İyi olmaya çalışıyordum! Doğru şeyi yapmaya çalışıyordum. Sana senin için en iyi olanı verdim. I

asla ben olamayacağımı biliyordum ama ben olmak *istedim*. Elini sürdüğün her kadının yüzünü pençelemek istedim!"

Bunu söylediğime inanamıyorum. Tamamen özgür olduğundan emin olmak için uzun süre çok çalıştım.

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de nefessiz ve gerginiz, çok uzun süre. Ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar. "Bu konuyu kapatabilir miyiz? Küçük davrandığım için özür dilerim. Bu senin yanlış bir şey yaptığın anlamına gelmez. İstedğin kişiyle görüşebilirsin. İstedğin kişiyle yatabilirsin. Aşık olabilir, evlenebilir ve istediğin kişiyle düzinelerce bebek yapabilirsin. Ve ben... Ben her zaman senin için mutlu olmaya çalışacağım çünkü sen istediğin her şeyi hak ediyorsun. O yüzden bu konuyu kapatabilir miyiz?"

İfadesi yine kaşlarını çatarak derinleşiyor ve hâlâ beynimi kurcalamaya çalışması hoşuma gitmiyor.

Kendimi silkeleyip kulübenin ön kapısına doğru yürüyorum, Mack beni takip edip konuşmayı yeniden başlatmayınca rahatlıyorum.

Mack'in derme çatma pazarda takas ettiği erzaklar yumurta, keçi peyniri, jambon ve bir somun ekmektir. Hepsi bana çok güzel görünüyor ama öğle yemeği için çok erken.

Mack huysuz, düşünceli sessizliğine geri döndü ve ben de garip ve huzursuzum. Bu yüzden ona sabah duş almaya vaktim olmadığı için duş alacağımı söyledim.

Bugün saçımı yıkamam gerekmiyor, bu yüzden içeri girmeden önce yolumdan uzak tutmak için topuz yapıyorum. Sonra vücudumu keseliyorum ve spreyin altında durup bitene kadar sıcak suyun tadını çıkarıyorum.

Dolapta Chloe'ye ait olduğu belli olan küçük bir bornoz buldum ve kurulandıktan sonra giymek için yanımda getirdim. Yatak odama döndüğümde Mack'in orada, yatağın kenarında sessizce oturduğunu görünce şaşkınlıkla sarsıldım.

"Her şey yolunda mı?" Onun varlığını kavradıktan sonra odaya doğru bir adım daha atarak soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana baktı.

"Neler oluyor?"

Yine cevap vermiyor ama artık yüz ifadesini daha iyi görebiliyorum. Yüzünde tanıdık bir gerginlik var. Gözleri vücudumun üzerinde tanıdığım bir sıcaklıkla geziniyor.

Onu asla tanımayacağım.

Yavaşça cübbemin kuşağını çözüp açılmasına izin veriyorum. Ne yapacağını görmek için bekliyorum.

Bornozumdaki boşluğa bakıyor, nefes alış veriş hızlanıyor.

İtiraz etmediği için, bornoz yere kadar kayana, yumuşak kumaş ayaklarımın dibinde birikene kadar kumaşı bir omzundan, sonra diğerinden itiyorum.

Altında tamamen çıplağım.

"Buraya gel," diyor boğuk bir mırıltıyla.

Kalbim çılgınca çarpıyor ve cildim kızarmaya başladı. Yatağın kenarında oturduğu yere doğru yürürken kanım damarlarımda canlanmış gibi hissediyorum. Kollarının arasına girdiğimde, iki eliyle kalçalarımı kavıyor ve beni ayırdığı bacaklarının arasına sıgdırarak daha yakına çekiyor.

Eğiliyor, göğüslerimden birini dudaklarının arasına alana kadar boynunu uzatıyor. Meme ucunu emiyor. Serbest bırakıyor ve diliyle alay ediyor. Sonra daha fazlasını ağzına alıyor ve sertçe çalışıyor.

Nefes nefese kalıyorum ve omuzlarına tutunuyorum, hisler vücudumu sular altında bırakırken ona doğru sallanıyorum. Önce bir göğsüyle, sonra diğeriyle oynarken, amım artan uyarılmayla titreşirken inliyorum. Pürüzsüz başını okşuyorum, ayaklarımın üzerinde zar zor durabiliyorum.

Geri çekildiğinde, birkaç uzun saniye birbirimize bakıyoruz. O zaman tam olarak ne yapacağımı biliyorum.

Mack bir şekilde aklımı okumuş olmalı çünkü önünde diz çökmeme yardım ediyor. Pantolonunu açmak için uzandım ve sikini iç çamaşırından çıkardım. Çoktan tamamen dikleşmişti. Başparmağımla ucundaki bir damla sıvıyı sıyrıyorum.

Yatağın kenarına birkaç santim yaklaştığında uzanıp topuzumdaki tokayı çıkarıyor, böylece saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor. Başımı iki büyük elinin arasına alıyor ve kasıklarına doğru yönlendiriyor.

Parmaklarımla sert şaftının tabanında onu sabit tutuyorum ve nefesini kesen birkaç alaycı yalama yapıyorum. Sonra dudaklarım elimle buluşana kadar ağzımı onun etrafında kaydırıyorum.

Sert emiyorum.

"Siktir!" diye soluk soluğa bağırırken tüm vücudu seğiriyor.

Duyarlılığından heyecan duyarak, elimle emme ve sıkma ritmini koordine etmek için bir dakikamı ayırıyorum. Ben çalışırken iki kalçalarının kasları geriliyor. Uzun, gürültülü, kalın nefesler alıyor.

Rahatladığımda, ritmimi hızlandırıyorum ve ağızla daha sert emme uyguluyorum.

"Siktir, Anna." Hâlâ iki eliyle başımı tutuyor ve saçlarımı avuçluyormuş gibi sıkıyor. "İşte böyle. Bu çok iyi. Aynen böyle."

Zevk ve şimdiye kadar deneyimlediğim en derin hak duygusu tüm benliğimde zonkluyor. Başım. Göğsüm. Amım. Her nabız noktası.

Buna ihtiyacı var. İhtiyacı olduğu çok açık. Ve ben de ona veriyorum.

Aleti ağızımı dolduruyor. Onu boğulmadan kadar derine alıyorum. Daha iyi kaldıraç almak için dizlerimin üzerinde ayarlıyorum. Hâlâ başımı yönlendiriyor, istediği ritmi talep ediyor. Onun doğal kokusu etrafımı sarıyor, burnumu ve ciğerlerimi dolduruyor. Çalışırken dağınık zevk ve heyecan iniltileri çıkarıyorum.

Ve hayatımda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Bundan duyduğum memnuniyet kafamda ve kulaklarımda kükrüyor.

"Evet," diye tıslıyor ben yeni pozisyonuma alışıırken uzun bir nefes vererek. "Şimdi çok iyi anladın. Beni al. Sonuna kadar al beni. Aynen böyle." Hâlâ yatağın kenarında oturuyor ama kalçalarıyla sanki onları sabit tutamıyormuş gibi ilkel bir sallanma hareketi yapıyor.

Daha önce de Mack'in üzerine düşmüştüm. Yıllar boyunca sayamayacağım kadar çok kez. Ama sadece ara sıra onu emerek orgazm olmama izin verirdi. İlk başta isteksizdi çünkü Josh'la olan geçmişim yüzünden her zaman çok dikkatliydi. Ama bir süre sonra buna daha açık oldu, ama genellikle sadece onu başlatmama izin verdi ve sonra başka bir şekilde bitirmek için ağızımdan çekti.

Belki de bu yüzden şu anda böyle tepki veriyorum. Şimdiye kadar yaşadığım tüm orgazmlardan daha heyecan verici, onun gitmesine izin vermesini izlemek, benden ihtiyacı olanı almak.

Vücudu daha da gerginleşiyor ve ben gerçekten sertleştikçe nefes alış verişleri daha da düzensizleşiyor. Bana bakıyor, ateşli ve aç bakışları

Bakışları hiç titremiyor. Elleri başımı tutarken neredeyse talepkâr, beni daha da teşvik ediyor.

Sonra ani bir sarsıntı geçiriyor ve siki ağzımda spazm geçirirken boğuk bir ünlem çıkarıyor. Ağzımı ondan kaydırıyorum ve yüzümün ve boynumun her tarafına birkaç sert fişkirtme ile boşalırken onu sıkmaya devam ediyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyor ve ellerini boynumu tutmak için aşağıya doğru hareket ettiriyor. "Kahretsin, Anna, bu çok iyiydi."

Bu güvenceyle zevkten yıkandım. Ayağa kalkmama yardım ediyor, sonra beni yatağa çekiyor, sırtüstü yatırıyor ve üzerime tırmanıyor.

Beni öpeceğini sanıyorum ama . Onun yerine, yüzümdeki meniye siliyor ve dün üzerinde çalıştığı hassas noktayı emene kadar boynumdan aşağı bir çizgi çekiyor. Bu sabah morarmıştı ama bu onu durdurmadı. Ben nefes nefese kalıp eğilene kadar orayı ağzına alıyor. Sonra nihayet vücudumun aşağısına, göğüslerime doğru ilerliyor.

Ben inleyene, çılgınca başını yerinde tutmaya ve aynı anda hareket ettirmeye çalışana kadar onlarla alay ediyor ve emiyor. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor, ama sonunda büyük bir elini kalçalarımın arasına kaydırıp beni parmakladığında muhtemelen o kadar da uzun sürmemiştir.

Bir saatlik ön sevişmeden sonra olabileceğim kadar ıslanmıştım. Kısık sesle bağıryorum ve iki parmağını amıma soktuğunda ellerimle yatağa tutunarak çırpınıyorum.

Hâlâ göğüslerimden birini ağzında tutuyor ve ikili his içimi çekştiriyor, beni parçalara ayırmakla tehdit ediyor. Neredeyse anında boşalıyorum, iç kaslarım parmaklarının etrafında kenetlenirken çaresiz, miyavlayan bir ses çıkarıyorum ki bu gerçekten utanç verici.

Mack parmaklarını sokmayı ya da göğsümü emmeyi bırakmıyor. Karnımın altındaki basınç tekrar sıkışmaya başlayana kadar ben dorukta sallanırken o devam ediyor.

"Aman Tanrım!" Kıpırdamadan yatamıyorum. Yorganı kavrarken kollarım iki yana açılmış durumda. Başımı o kadar çok sallıyorum ki saçlarım yüzüme bulaşıyor ve kalçalarımı onun eline binmeye çalışıyormuşum gibi hevesle sallıyorum. "Tanrım, yine boşalacağım. Siktir, Mack. Sakın durma. Neredeyse geldim."

Eliyle beni o kadar sert ve hızlı beceriyor ki ıslak, dalgalı bir ses çıkarıyor. Göğsümün üzerinde bir şeyler mırıldanıyor ama kelimeleri yorumlayamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım.

Başka bir orgazma ulaştığımda yüksek sesle haykırıyorum. Aşağı indiğimde, "Bir saniye bekle" diye mırıldanarak ayağa kalktı.

Biraz sersemlemiş olduğum için, acaba bana yeniden saklanmam için zaman mı tanıyor diye düşünüyorum, ama odadan çıkıp gidiyor. Dönmeden önce banyoda kısa bir süre sesini duyuyorum.

Hâlâ beni bıraktığı yerde yatıyorum.

Tekrar üzerime tırmanıyor, meme uçlarımla alay ediyor ve amımı parmaklıyor. Sonra göğsümü ağzından çıkardı ve elini bacaklarımın arasından çekti. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve pantolonunu daha da aşağı itti. Tekrar sertleşti -şimdiden- ve ben heyecanla onun kalın ereksiyonuna bakıyorum, nefes nefese ve hala orgazmlarımdan dolayı uyarılmış bir bulanıklık içindeyim.

Aşağı uzanıyor ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çeviriyor. Ellerimden birini yatak başlığına, sonra diğerine götürüyor. Beni daha fazla açmak için bacaklarımı yeniden konumlandırıyor ve sonra sikini ıslak amıma doğru hizalıyor.

İçeri giriyor ve ikimizi de yüksek sesle inletiyor. Eskiden beklediğim gibi yavaş ve dikkatli bir ilerleme yok. Hemen harekete geçiyor, kalçalarını geri çekiyor ve kuvvetli bir ritimle içime giriyor.

"Aman Tanrım!" Tüm vücudum onun hareketinden dolayı titriyor ve pozisyonumu korumak için yatak başlığına tutunuyorum. "Tanrım, Mack, evet! Beni böyle becer."

Net bir kelime oluşturmamayan yüksek bir memnuniyet sesi çıkarıyor. Artık o kadar sıkı çalışıyor ki, başlığa dayanabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kalıyor. Vücutlarımız birbirine çarpıyor. O ıslak emme sesini hâlâ duyabiliyorum. Ciğerlerim, göğsüm ve boğazım yanıyor ve ikimiz de ritmimize uygun olarak homurdanıyoruz.

İçimdeki tüm baskı sonunda parçalandığında, derin bir zevk içimde titreşirken yüksek sesle hıçkırıyorum. Spazm geçiren amımın içine doğru itmeye devam ediyor, büyük bir çaba sarf ediyormuş gibi uzun ve gergin bir şekilde inliyor.

Orgazmım nihayet içimden geçtikten sonra Mack sonunda sikini kaydırarak çıkardı. Yüz ifadesindeki hun- gry ihtiyacından bunalmış bir şekilde onunla yüzleşmek için dönüyorum. Hâlâ tamamen senkronize bir şekilde sırt üstü yatıyor ve ben de ona doğru sürünüyorum, böylece başımı kasıklarına yönlendirebiliyorum.

Sikini tekrar ağzıma sokarken "Evet," diye geveliyor. "Kahretsin, evet, ihtiyacım olan şey bu. İhtiyacım olan şey bu."

Sözleri çiğ ve neredeyse bilinçsiz, ama söyleyebileceği hiçbir şey beni daha fazla heyecanlandıramazdı. Yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve onu gitmesi gereken yere götürebilmek için başımı olabildiğince hızlı ve sert sallıyorum.

Oldukça ileri gitmişti, bu yüzden çok uzun sürmedi. Başımı tutuyor ve vücudu bir yumruk gibi sıkılırken küçük itişlerle sallanıyor. Sonra siki titriyor ve boşalırken bir feryat koparırken tüm vücudu sarsılıyor.

Önceden planlamadığım için ağzıma boşalıyor, ama elimden geldiğince aşığı indiriyorum. Sonra son kasılmalar boyunca onu emmeye devam ediyorum, o inleyip soluyor ve yavaşça gevşiyor.

Başımdaki tutuşunu gevşetmeden önce ağzımda yumuşadı. Hissettiğim her şeyin ardından neredeyse titreyerek doğruluyorum.

Gözleri kapalı ama ben kendimi yeniden konumlandırırken gözlerini açıyor. Yüzümde bir şey görüyor ama nasıl yorumlayacağını bilmiyor olmalı. "İyi misin?"

"Evet. Evet, ben iyiyim."

"Senin için çok mu serttim?" Endişelenmiş olmalı çünkü kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Söylemeliydin."

"Çok sert değildi!" Sertçe yutkunuyorum ve ona gerçeği söylüyorum. "Tam istediğim gibiydi."

Uzun bir nefes alıyor ve başını mindere bırakıyor. Vücudu uzun zamandır görmediğim kadar yumuşak. "Evet. Ben de."

Yanına uzanıyorum, yanıma kıvrılıyorum, nefesimi tutuyorum ve böylesine derin bir fiziksel boşalmanın tadını çıkarıyorum. Bunun ötesinde kalbimde farklı türde bir çarpıntı var. Beni bu şekilde kontrol etmesi -çok ileri gittiğine dair endişesi- özünde hala her zaman tanıdığım Mack olduğu anlamına geliyor.

Bir süre sonra başını bana doğru çeviriyor. Gözlerine bakıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

O da bilmiyor olmalı çünkü yatağa uzanıp uzun süre birbirimize bakıyoruz.

ERTESİ SABAH, ŞAFAK SÖKMEK ÜZEREDİR VE MACK'IN AĞZI GERÇEKTEN bacaklarımın arasına giriyor.

Hava henüz kararmamışken çişim geldiği için uyandım ve kalkmak için çok erken olduğu için banyoya koşup tekrar yatağa girdim. Birkaç dakika sonra Mack'in de -muhtemelen aynı nedenle- kalktığını duydum. Ama bir iki dakika sonra yatak odamın kapısı açıldı ve o da benimle birlikte yatağa girdi.

Söylemeye gerek yok, durumla ilgili hiçbir şikayetim yoktu.

Bacaklarım havadayken beni dizlerinin üzerinde becerdi. Sonra saçlarımı tutarken kıcımlı kaldırarak yüzüstü yattım. Sırtımın ve popomun her yerine boşaldı, bu yüzden bu seansın bittiğini varsaydım, ama bir dakika sonra tekrar meşgul olmaya karar verdi.

Bu da benim şu anki pozisyonumu almamı sağladı; bacaklarım onun omuzlarına asılmış ve alt bedenim yataktan tamamen kaldırılmıştı, böylece dudakları, dili ve yüzüyle çalışmak için pozisyon alması daha kolay olacaktı.

Bu şekilde tamamen çaresizim ve karın kaslarım egzersiz yapıyor. Terden sırılsıklam olmuşum, saçlarım birbirine karışmış ve muhtemelen alnımdan karnıma kadar pancar kırmızısı olmuşum. Sınır tanımayan sesli tepkilerim yüzünden boğazım acıyor. Bu kadar yüksek sesle konuşmam neredeyse utanç verici. Ama şimdiden iki orgazm yaşadım ve o bir tane daha deniyor ve ben asla durmasını istemiyorum.

Dilini amıma sokarken sakalı hassaslaşmış etimi gıdıklıyor, başını çevirip iç uyluğumu ısıyor ve sonra nuz-

Klitorisime ulaşana kadar sertçe emmeye başlıyor. Ağırlığının yarısını bu şekilde tutmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama zorlanmıyor bile ve belli ki teknik için çok fazla odak noktası kaldı.

İçimdeki tüm gerilim tekrar kırılırken yatak başlığına tutunuyor ve utanmadan haykırıyorum. Bir orgazm daha yaşayarak titriyorum ve inliyorum, ve serbest kalış beni düzleştiriyor. Beni silip süpürüyor.

"Aman Tanrım, Mack," diye soluk soluğa bağıriyorum, o beni yalayarak şoktan çıkarırken. "Daha fazla dayanamıyorum."

Başını kaldırıyor ve küçük bir gülümsemeyle beni tepeden tırnağa tarıyor, belli ki gördüklerinden hoşlanıyor. Ağzı ve sakalı sıvılarımdan dolayı dağılmış, terliyor ve ağır ağır nefes alıyor. "Emin misin? Çünkü devam edebilirim."

"Daha fazla devam edersen, kelimenin tam anlamıyla ."

Bu da onun yumuşak bir kahkaha atmasına neden oluyor. Beni dikkatlice yatağa indiriyor, yanıma çökmeden önce bacaklarımı omuzlarından çözüyor.

Hâlâ umutsuzca nefesimi tutmaya çalışıyorum ve tüm vücudum devam eden zevk ve yorgunlukla zonkluyor. Ama elimi uzatıyorum ve göğsüne gelene kadar el yordamıyla ona doğru ilerliyorum. Onu okşuyorum. Sonra düz karnını ovma için aşağı kayıyorum. "İyi iş çıkardın."

O boğuk hufflardan daha fazla yapıyor. Gerçek kahkahası değil ama en azından bir eğlence belirtisi. "Hoşuna gittiğine sevindim."

Tavana göz kırparken hâlâ karnını ovuyorum ve elim yanlışlıkla aşağı kayıyor ve tekrar sertleştiğini fark ediyorum.

"Oh, bunun seni harekete geçirdiğini fark etmemiştim."

"Önemli bir şey değil. Sanırım kendinden geçerek attığın çığlıklar yüzünden oldu."

Nefesim kesildi. "Ben çığlık atmadım!" "Elbette atmadın."

Hâlâ hafif bir öfkeyle kaşlarımı çatarak kalın sikini sıkmaya ve pompalamaya başladım.

Uzun, kalın bir inilti çıkarıyor ve yatak sanki geri çekiliyormuş gibi kayıyor. Belki de sırtını kamburlaştırıyor.

"Sesimin duruma tamamen uygun olduğunu düşünüyorum," diyorum ona, pompalamamın hızını ve gücünü artırarak.

"Çığlık atarak-" Tekrar inlemek için ara veriyor. Bu en şehvetli, en şehvetli ses. Kalçalarını elime doğru sallamaya başladı. "Çığlık at-

..duruma uygundu... Lanet olsun, Anna! ...duruma uygun."

Cevap vermek , ama siki elimin altında titremeye başladı ve vücudu utanmadan doruğa doğru sarsılıyor. Bu sefer fazla boşalmadı. Vücudu gevşerken nefes nefese kalıyor.

"İşte," diyorum, sikini son birkaç kez sıkarak. "Bu daha iyi."

"Kesinlikle öyle."

Uzun bir süre birlikte uzandık, rahatlamaya ve nefes almaya çalıştık. Kolum hâlâ ona doğru sarkıyor, elimi hiç geri çekmediğim için kasıklarına doğru gevşekçe uzanıyor.

Kendimi toparladığımı hissettiğimde başımı ona doğru çeviriyorum. Odada hiç ışık yok ama güneş doğmaya başlıyor, bu yüzden eğri lekelerin etrafındaki çatlaklardan biraz gri ışık geliyor. Şüphelendiğim gibi uyumadığını görebiliyorum. Gözleri açık ve benim daha önce yaptığım gibi tavana bakıyor.

"Dün çarşaflarını yıkamak için odandaydım." Kelimeleri düşünmeden söyledim.

Homurdanıyor. "Evet. Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Sorun değil. Ama komodinin üzerindeki kitapları fark ettim."

"Yani? Aylardır buradayım. Öğleden sonraları kitap okumaktan başka yapacak pek bir şey yok."

"Biliyorum. Ama Jane Austen okumanı beklemiyordum."

"Oh. Sadece buradakileri okuyordum. Bu kitaplar rafta sıradaydı."

"O benim favorim."

"Biliyorum."

Hatırlıyorum."

Sözleri yumuşak ve yansız ama yine de göğsümde garip bir nostalji baskısı yaratıyor. Devam etmeden önce birkaç kez yutkunmak zorunda kalıyorum. "Şimdiye kadar ne düşündün? Jane Austen hakkında yani."

"İyiler. Biraz yavaşlar ama çok da kötü değiller. Evliliğin hikayelerdeki en önemli şey olması ilginç."

"Yazdığı dönemde evlilik muhtemelen bir kadının hayatındaki en önemli kararlardan biriydi. Kelimenin tam anlamıyla kadının iyi bir geleceğe sahip olup olmayacağını belirleyicisiydi."

"Evet. Anlıyorum. Mantıklı. O kitaptaki genç kız

- "Ne kadar aptalım."

Buna kıkırdıyorum. "Lydia'yı mı kastediyorsun? Yoksa Marianne'i mi?"

Duraklıyor. "Huh. Sanırım ikisi için de işe yarıyor. En azından birinin sonunda aklı başına geldi."

"Evet." Zihnini Jane Austen karakterleri, Mack ve şu anda içinde yaşadığımız dünyadan oluşan bir karmaşa içinde. Sonunda, "Sanırım yine oraya döndük." diyor.

Bana bakmak için başını çevirdi. "Nereye?"

"Bir kadının erkeği hakkında yaptığı seçimlerin onun refahını ve güvenliğini belirlediği bir dünyaya geri dönüyoruz. Artık bunu kendi başımıza yapamayız." Cevap vermiyor, ama kelimeleri düşündüğünü hissediyorum, o yüzden ekliyorum, "Chloe bana büyükbabasını kaybettikten birkaç hafta sonra Jimmy'nin ondan kadını olmasını istediğini söylüyordu. Ve bu yüzden onun yanına taşınmış. Birbirlerine aşık falan değillermiş. Bir eve ve bir erkeğe ihtiyacı vardı ve Jimmy ona bunu sundu."

"Birlikte oldukça iyi görünüyorlar - en azından ben ayrılmadan önce." "Birlikte iyiler. Şimdi gerçekten mutlular. O bir iyi bir karar. Ama Jimmy o adam olmasaydı başına neler gelebileceğini düşünmeden edemiyorum." İçimi çektim. "Muhtemelen doğru açıklamıyorum."

"Hayır, öylesin." Ses tonu değişti. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ve haklısın. Bir kadın için artık ereksiz olmak zor ama imkânsız da değil. Sen iyi idare ettin, değil mi?"

Yüzümü buruşturuyorum ve ona dönmek için yan dönüyorum. "Sanırım öyle. Bu... her zaman istediğim kadar iyi yapmışım gibi hissettirmiyor." Elimini geri çekmeden önce kısa bir süre yüzüne dokunmak için uzandım. "Ve gerçek şu ki, sen olmasaydın asla bu kadar ilerleyemezdim. Sen olmasaydın yüzlerce kez ölmüş olurdum."

Sözlerimin ona dokunup dokunmadığını bilmiyorum ama yüzünde en ufak bir titreşim var. Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hepimizin yardıma ihtiyacı var. Erkeklerin de. Kimse bu dünyada tek başına başarılı olamaz."

Aramızda şekillenen sessiz ruh hali nedeniyle, bariz ironiye dikkat çekmiyorum. Mack'in tam da bunu yapmaya çalışıyor olması -bu dünyada tek başına, bu izole kulübede tek başına yaşamaya çalışıyor olması.

Onun yerine, "Bilmiyorum. Belki ben de Lydia kadar aptaldım. Ama düşündüm ki... istedim ki..."

"Kendi başına ayakta durmak. Bir erkek olmadan. Biliyorum, Anna. Bunu her şekilde anladım."

Beklenmedik bir şekilde duygusallaştım ama gözyaşlarımı yuttum. "Bir kıyametin bana yeni bir hayat vereceğini ummak kulağa biraz saçma geliyor."

sonunda nasıl güçlü olunacağını öğrenme fırsatı. Ama bunu umuyordum. Maria ve Rachel gibi her durumda ayakta kalabilen, kendilerini ve sevdikleri insanları kurtarmak için savaşılabilen, baskı ne olursa olsun dağılmayan diğer tüm kadınları gördüm ve bunu kendim için istedim."

Mack boğazını temizliyor. Yavaşça sorarken sesi neredeyse dikkatli çıkıyor: "Mümkün değil mi... Onlarda gördüğün şeyin hikâyesinin tamamı olmaması mümkün değil mi? Belki de kendilerini her zaman güçlü hissetmiyorlardır. Belki de her zaman inandığın kadar senden farklı degillerdir."

"Belki." Konu şu anda tam olarak işleyemeyeceğim kadar büyük geliyor. Zihnimde bir gelgit dalgası gibi.

"Belki diğer kadınlar size bakıp sizin güçlü olmayı diliyorlardır."

Ona titrek bir gülümseme verdim. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim ama kimsenin böyle bir şey yapacağını sanmıyorum."

"O zaman belki de hayal gücünü genişletmen gerekiyordur," diyor hafifçe. "Ya da kendini daha net görmelisin."

Duygularımı kontrol etmek için yüz hatlarımı değiştirerek, "Mack, burada ağlamamaya çalışıyorum ve sen de duruma yardımcı olmuyorsun," diye cevap veriyorum.

Nefes nefese birkaç kez . "Bunun için üzgünüm. Daha iyisini yapacağım."

Ona gülümsüyorum. O da gülümsemiyor ama gözleri dört gün önce bu kulübeye geldiğimden beri hiç olmadığı kadar yumuşak.

Ne zaman olduğundan emin değilim, ama şimdi eski haline daha yakın. -Gerçek benliği. Tam olarak orada değil. İçinde her zaman alevlenen, tanıdığı herkese sıcaklığını saçan o ateşin yeniden alevlendiğini hâlâ hissetmiyor. Ama en azından ilk başta olduğu gibi huysuz, çatık kaşlı bir yabancı değil.

"New Haven'da kalmaya devam edecek misin?" diye sordu bir dakika sonra.

"Bilmiyorum. Ne yapmak istediğime gerçekten karar veremiyorum."

"Maria'ya katılabilirsin. Eminim seni ağırlamaktan mutluluk duyacaktır. Bu kendinizi yeniden güçlü hissetmenize yardımcı olabilir."

Maria yıllardır bölgemizi ve çevre bölgeleri dolaşarak ihtiyacı olanlara yardım eden ve zor durumdaki insanları, özellikle de diğer kadınları ve çocukları kurtarmak için mücadele eden bir grup kadına liderlik ediyor. Uzun bir süre onun mürettebatının bir parçasıydım ve dostluktan ve onlardan öğrenebildiğim çok şeyden keyif aldım. Ama bu

hiçbir zaman gerçekten ait olduğum yer gibi hissetmedim. Ayrıldım, sonra tekrar katıldım ve sonra tekrar ayrıldım.

"Evet, bunu düşündüm ama sürekli seyahat etmekten gerçekten hoşlanmıyorum. Ben... Ben bir ev istiyorum."

"Kendine bir ev yap. Halbbrook'a ya da onun gibi bir yere taşınabilirsin. O kasabalardan bazıları tek başına bile güvende olmanı sağlayacak kadar istikrarlı. Küçük bir ev tutabilirsin ve yapabileceğin her türlü iş var. İstersen bekçilik yapabilecek kadar yeteneklisin artık. Ya da öğretmenliğe geri dönmek istersen sana öğretmenlik yapman için bir yer açabilirler."

"Evet. Esther aslında aylardır başımın etini yiyor. Okuldaki büyük öğrencilere ileri düzeyde yazarlık ve edebiyat öğretecek birine ihtiyaçları var. Şu anda çok fazla öğrenci yok ama on ila on iki yaşlarında büyük bir grup var ve insanlar nihayet yeniden bebek sahibi olmaya başladığı için daha da küçük çocuklar var."

"İşte böyle. Tekrar İngilizce öğretmeni olabilirsin. Bunu sevmiştin, değil mi?"

"Evet. Yaptım."

"Peki sorun nedir?" Mack hafifçe kaşlarını çatıyor, gözle görülür bir şekilde kafası karışmış. "Halbrook'ta kendi evini alabilir, okulda öğretmenlik yapabilir, kendine iyi bir ev ve bir sürü arkadaş edinebilir ve yine de tek başına ayakta kalabilirsin. Her zaman istediğin bu değil miydi?"

Ağzımı açıyorum ve sonra tekrar kapatıyorum.

"bana," diye ısıırıyor, sabahdan beri olduğundan daha ters.

"Bilmiyorum bile. Kelimelere dökebilseydim sana söylerdim. Kulağa çok hoş geliyor. Sanki... sanki bir rüya gibi. Bu yüzden neden bunu yapmaya hazır olmadığımı gerçekten bilmiyorum."

Nefes alıp vermesi hızlandı. Sessiz odada çok gürültülü. "Başka neye ihtiyacın var?"

Neredeyse küçük bir hıçkırık gibi bir ses çıkarıyorum ama tam olarak değil. Ona ihtiyacım var. *Ona*. Tekrar hayatımda. İzin verilen her şekilde. Ama bunu yüksek sesle söylememin bir yolu yok. O kadar çok suçluluk duygusu ve önyargıdan arınmak için çabalarken, bunları tekrar onun omuzlarına yüklemiş olurum.

Eğer eve dönecekse, bu kendisi için olmalı. Onu suçladığım için olamaz.

"Bir yolunu ," diyorum sonunda. "Genel olarak, edecek bir şeyim yok. Hayatım gerçekten çok iyi ve bunun nedeni de çoğunlukla

Altı yıl önce Fort Knox'a gittiğimde tanıdığım en iyi adamla tanıştım. Yanında kendimi gerçekten güvende hissettiğim ilk adamla. Benim sinir bozucu küçük bir askı olduğumu düşündüğünü biliyorum ama yine de ona bağlandım. Ve bu benim için her şeyi değiştirdi."

Kısa, gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve yüzünde yine gerginlik belirliyor. Ama "Biraz sinir bozucuydun" derken sesi hafifti.

"Biliyorum öyleydin. Seni her yerde takip ettim."

Bana küçük bir gülümseme daha veriyor. " değil."

Izgara jambon ve keçi peynirli sandviçlerden oluşan öğle yemeğimizde, boş boş dövüş ve atış konusunda pratik yapmadığımı hissettiğimi söylüyorum, bu yüzden Mack öğleden sonra bana bazı alıştırma yaptırıyor.

Chloe'nin büyükbabasının büyük bir silah ve mühimmat stoğu vardı, bu yüzden çeşitli silahlarla atış talimi yapabiliyoruz. Sonra Mack bana birlikte olduğumuz ilk yıl öğrettiği yumruklar, tekmeler ve yuvarlanmalardan oluşan antrenman rutinini uyguluyor. Yaklaşık bir saat süren bu çalışmadan sonra, onun bana farklı şekillerde saldırdığı ve benim de kaçmaya çalıştığım kendini savunma senaryoları üzerinde çalışıyoruz.

Oldukça iyiyim. İki yıldan uzun süredir onunla bu şekilde çalışmadıktan sonra beklediğimden çok daha iyi. İş ciddiye alıyor ve işimi kolaylaştırmıyor gibi görünüyor ama yine de pek çok tutuşundan kurtulabiliyorum ve bir keresinde onu yere indirmeyi bile başardım.

Avantajım uzun sürmedi. Bir dakikadan kısa bir süre içinde beni sırt üstü yere yatırdı ve ağırlığını kullanarak beni orada tutmaya çalışıyor.

Mücadele ediyorum, yarı gülüyor yarı sinirleniyorum çünkü sonunda onu alt ettiğimi sanmıştım. Ben bacaklarımı ayırdığımda, o da benimkileri kontrol edebilmek için kendi bacaklarını ayırmak zorunda kalıyor. Bu bana bir fikir verdi. Bir bacağımı serbest bırakıp yukarı doğru büküyorum ve kasıklarına çarpmadan önce kısa bir süre duruyorum.

Ona sırtıyorum, çünkü ikimiz de bu hamlenin işe yarayacağını biliyoruz.

"Kendinizi tuttuğunuz için teşekkür ederim," diyor nefes nefese ve yüzünde olmasa da sesinde bir gülümsemeyle.

"Rica ederim. Ama ben yapmış olsaydım, kaçabilirdim, değil mi?"

"Belki. Dene." Kasıklarına attığı bir tekmeyle tepki gösteriyormuş gibi yapıyor ve bu sırada kollarımdan birini tutuşunu gevşetiyor. Kolumu tüm gücümle göğsüne bastırmak için kullanıyorum. O kadar iri ki onu fazla hareket ettiremiyorum ama altından sıyrılıp ayağa kalkmayı başarıyorum.

Ayak bileğimi tuttuğunda neredeyse başarmıştım.

Tekrar yere doğru sallanırken ciyaklıyorum. Başımın altındaki eliyle inişi yumuşatıyor ve sonra tekrar üzerime çıkıyor.

"Kahretsin!" Bir yandan onu itiyor, bir yandan da kıkırdıyorum. Neden bu kadar çok güldüğümünden emin değilim. Belki de Mack'in eski haline daha yakın olmasından kaynaklanan bir sevinç taşmasıdır. "Neredeyse yapıyordum."

"Bir dahaki sefere elimi kolla ve ben seni yakalayamadan bileğime bas."

"Bileğine basmayacağım! Bu canını çok yakar."

"Yani, eğer gerçekten bir saldırgan olsaydım. Gerçeği bilmek istiyorsanız, şu anda kırık bir bileğim olmamasını tercih ederim."

"Tamam, güzel. Ama kaçmaya bu kadar odaklanmışken yaptığın her küçük harekete dikkat etmem zor oluyor."

"Biliyorum. Ama ne yapacaklarını asla tahmin edemezsiniz, bu yüzden her hamleye dikkat etmezseniz, avantajlı olmaya devam edeceklerdir."

Başımı salladım. "Evet. Bu mantıklı."

Vücudumun kontrolü yine onda, ön kollarıyla üstümde duruyor. İkimiz de kızarmış ve nefes nefese durumdayız ve yüzlerimiz birbirinden çok uzak değil. Üzerimdeki ağırlığını seviyorum. Her ne kadar savunmasız ve çoğunlukla çaresiz olsam da, onun ağırlığı kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Bana bakarken Mack'in gözlerindeki ifadenin değiştiğini görüyorum. İçimde aynı açlığı uyandıran bir yanma.

Ama ben iyi bir öğrenciyim ve o da bana iyi öğretti.

Ben de omurgamı eğdim ve uzun, şehvetli bir inilti çıkardım.

Bu onun dikkatini dağıtıyor. Gözle görülür şekilde. Boğazından açgözlü bir ses çıkartıyor ve başını bana doğru eğiyor.

Onu sertçe itiyorum, kendimi kurtarıyorum ve ayağa fırlıyorum, öfkeyle bağırıp beni tekrar yakaladığında elinden kıl payı kurtulmayı başarıyorum.

Arkamı dönüp kollarımı zaferle kaldırırken kahkahadan kırılıyorum. Çoktan ayağa kalktı ve peşimden geliyor, yüz ifadesinde sıcak bir eğlence ve vahşi bir kararlılık var.

Beni evin kenarına sıkıştırana kadar bahçede kovalıyor. Ben gülüp ciyaklarken beni tutup omzuna atıyor.

Mack beni olduğum yerde tutuyor ve silahları bıraktığımız yere geri götürüyor. Eğitim seansımız açıkça sona erdi.

Ve o gülüyor.

Bu sadece son birkaç gündür duyduğum soluk soluğa eğlence kahkahaları değil. Bu onun gerçek gülüşü. Eski kahkahası. Dolu, özgür ve tanıdık.

Şimdi sesi -sonunda, yine- neredeyse beni ağlatıyor.

Silahları kulübenin deposunda bulduğumuz yere koyarken ikimizin de keyfi yerindeydi. Eşyaları yerleştirdikten sonra belki bir süre önce yaşadığımız sıcak anın devamını getirebiliriz diye umuyorum.

Burada bir sürü eşya var. Chloe ve büyükbabası mecbur kalsalardı muhtemelen bir yıl daha burada hayatta kalabilirlerdi. Hazırlık yiyecekleri azalıyor ama hâlâ bol miktarda tuvalet malzemesi, ilk yardım malzemesi, ilaç, silah ve mühimmat var.

Sadece silahlar değil, bir sürü silah.

Kullandıklarımızdan arta kalanları iade edebilmemiz için tüm ekstra mühimmatın saklandığı kutuyu alt raftan çıkardım. Kutuyu yerine koymak üzereydim ki Mack'in tamamen hareketsizleştiğini fark ettim. Hareketsiz.

Donmuş yüzüne kaşlarımı çatıyorum ve baktığı yönü takip ediyorum. Kutunun arkasında başka silahlar da vardı.

El bombası gibi görünen bir çift de dahil. "Kahretsin," nefes alıyorum, midem bulanıyor.

Altı ay önce bu olay olduğunda orada değildim ama hikayeyi Rachel'dan, Cal'dan, Chloe'den ve Jimmy'nin ailesinden defalarca dinledim. Mack ve diğerleri Jimmy'yi, onu ve Chloe'yi yakalamaya çalışan suçlulardan kurtarmak için geldiler.

Silahlı çatışma olmuş ama kötü adamlar avantajlıymış. Mack el bombası atmasaydı hepsi ölebilirdi.

Ancak daha sonra kötü adamlardan birinin genç bir çocuk olduğunu keşfederler.

Mack onu öldürdü ve bu, Impact'ten sonra pek çok insanı güvende tutmak için yapmak zorunda kaldığı her şeyde bardağı taşıran son damla oldu. Bu onu yıktı ve hâlâ toparlanamadı.

Son günlerde gördüğüm olumlu değişikliklere rağmen, belli ki henüz iyileşmemiş. Donmuş, öylece bakıyor ve o kadar gergin ki, derisinin altında sakladığı duyguların titrediğini görebiliyorum.

"Kahretsin," diyorum tekrar. Omuzlarından tutmak için uzandım ve onu nazikçe . "Hadi şu dolaptan çıkalım. Gidip biraz oturabiliriz."

Aktif olarak direniyor olsaydı onu hareket ettiremezdim, ama onu ittiğimde yürüyor, bu yüzden onu mutfak masasında bir sandalyeye oturatabiliyorum. Sonra orada öylece oturuyor, hiçbir şeye bakmıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Aynı anda hem ağlamak, hem kendime sarılmak, hem kaçmak, hem de Mack'i kucaklamak istiyorum. Sandalyesinin arkasına geçip ellerimi omuzlarına koyuyorum ve oradaki gergin kasları yoğurmaya başlıyorum.

Bir dakika sonra uzun, boğuk bir nefes veriyor. Rahatlamıyor ama bir şeyler değişmiş.

Ona masaj yapmaya devam ediyorum, boynuna doğru ilerliyorum. Sonra başka bir dokulu nefes bırakırken pürüzsüz başını ovuyorum.

Sonunda "Ben iyiyim" dediğinde ne kadar zamandır üzerinde çalıştığımdan emin değilim.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama değilsen de sorun değil."

"İyiyim dedim ya." Seviyormuş, ihtiyacı varmış gibi ellerime yaslanmaya başlamıştı ama şimdi öne doğru yığılıyor ve beni ellerimi bırakmaya zorluyor.

"Ve iyi olduğunu bildiğimi söyledim," diye cevap veriyorum usulca.

"Şımartılmaya ihtiyacım yok." Sesi yine huysuz ve hırçın geliyor. Buraya geldiğim ilk günlerde olduğu gibi.

"Ben-"

"Şımartıyordun ve buna ihtiyacım yok. Ve sürekli aklımı kurcalamana da ihtiyacım yok. Bunu istemiyorum."

Hem ses tonundan hem de sözlerinden incinerek otomatik olarak bir adım geri çekiliyorum. "Şımartmaya ya da burnumu sokmaya çalışmıyordum."

"Öyleydin. Neden inkâr etmeye çalışıyorsun ki? Sana defalarca beni rahat bırakmanı söyledim." Kelimeleri ısırarak söylüyor ve bir darbe gibi hissediyor.

Fiziksel bir darbe gibi.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyorum, ses tonumdaki acıyı saklamak için elimden geleni yapıyorum. "Seni yalnız bırakacağım."

Mutfaktan çıkıp dolaba geri dönüyorum ve eşyaları yerleştirmeyi ve el bombalarını kazara bir daha görülmeyecek şekilde daha iyi saklamayı bitiriyorum. İşim bittiğinde içeri bakıyorum ve Mack'in hâlâ aynı yerde oturduğunu, gergin ve düşünceli olduğunu görüyorum.

Ona kızgınım ve aynı zamanda onun için çok üzgünüm.

Şu an yapacak bir şeyim yok. Bir duş daha alabilirim ama gerçekten istemiyorum. Çalışmak istiyorum. Bir şeyler *yapmak*. Bu yüzden birkaç malzeme toplayıp oturma odasını temizlemeye başladım, mobilyaların tozunu alıp cilaladıktan sonra yerleri fırçaladım.

Bu biraz zaman alıyor ve tüm bu süre boyunca bunu nasıl ele almam gerektiğini ve Mack'in benden gerçekten ne istediğini anlamaya çalışıyorum.

Yalnız kalmasının daha iyi olacağını düşünseydim, yapacağım şey bu olurdu. Bu gerçek bir fedakarlık olurdu ama yapardım.

Ama bu öğleden sonra neredeyse eski haline döndü. Mucizeler beklemiyorum ama bunu sağlayan şey diğer insanların yanında olmaktı. Tanıdığı ve değer verdiği insanlar. Bu durumda bu kişi bendim ama muhtemelen farkı yaratan sadece ben değilim. Tekrar arkadaşlığa ihtiyacı var.

Mack tek başınayken Mack değildir.

Zemini bitirdim ve kurumasını beklerken Mack'in mutfakta tekrar hareket ettiğini duydum. Gidip ne yaptığına, nasıl hissettiğine bakmak istiyorum ama bana onu yalnız bırakmamı söyledi, ben de öyle yapıyorum.

Onu kontrol etmek yerine odama gidip kot pantolonumu ve üstümü değiştiriyorum çünkü Mack ile toprakta ve çimenlerde yuvarlanmaktan kirlenmişler. Mack'in eski tişörtünü ve ipli şortunu giyiyorum çünkü günün sadece bir kısmı için kıyafetlerimi daha fazla kirletmek istemiyorum.

Oturma odasına döndüğümde zemin kurumuştı. Büyük koltuğun üzerinde bir leke fark ettim. Oraya yiyecek ya da içecek dökülmüş gibi görünüyor. Dolabı arıyorum ve yarısı boş bir şişe leke çıkarıcı buluyorum, bu yüzden onu bir beze koyuyorum ve lekeyi çıkarıp çıkaramayacağımı görmek için ovalamaya çalışıyorum.

Hâlâ fırçalıyordum ki Mack'in mutfak kapısındaki varlığını fark ettim. Onu görmek ya da duymaktan ziyade hissediyorum. Sanki orada durmuş sessizce beni izliyormuş gibi hissediyorum.

Lekeli yere ulaşmak için sandalyenin koluna eğilerek ovmaya devam ediyorum.

Sonra bana doğru yürüdüğünü duydum. Doğrulduğumda sırtıma hissediyorum.

"Bana kızgınsın," diyor alçak ve hırçın bir sesle.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bana bakmıyorsun. Bana kızgın olmandan hoşlanmıyorum."

"Ben de sevmiyorum." Sırtımdaki büyük, sıcak bedenini hissetmeyi seviyorum. Arkamı dönüp ona sarılmak için can atıyorum ama yapmıyorum.

"Eskiden bana hiç kızmazdın."

"Çünkü bana hiç şimdi davrandığın gibi davranmazdın." Yumuşak, sert bir ses çıkarıyor. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Öyle ?"

"Evet. Öyleyim. Sana karşı eşeklik ve özür dilerim. Merak ediyormuşsun gibi hissettim."

"Merak etmiyordum. Sana nasıl hissettiğinle ilgili tek bir soru bile sormadım."

"Ama seni hissedebiliyordum. Kafamın içine girmeye çalıştığını."

Uzun bir nefes verdim. "Bu benim yaptığım bir şey yüzünden değildi. Bu çok hassas olduğun için böyle hissediyorsun." "Ben-"

"Evet, öylesin Mack. Elbette öylesin. İncindin ve herkesten ve her şeyden uzaklaştın. Ve kimse senin kararını beğenmiyor ya da neden böyle bir karar verdiğini gerçekten anlamıyor. Tabii ki bu konuda hassassın."

Hiçbir şey söylemiyor ama nefes alışını duyabiliyorum. Sanki dinliyormuş gibi geliyor.

Bu yüzden boğazımdaki duyguyu temizleyip devam ediyorum: "Gerçekten anlıyorum Mack. Hayatta kalmak için tek seçenek gibi görünen ve neden böyle bir karar verdiğimi kimsenin anlamadığı bir karar vermenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Onu kendine yakın tutuyorsun. Onu bir hazine gibi korursunuz ve biri size yaklaşırsa ona saldırırsınız. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Nasıl böyle bir karar verdin?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Tekrar arkamı dönmek için can atıyorum ama yine de direniyorum. Yüzünü göremediğimde tüm bunları söylemek bir şekilde daha güvenli. "Mack, diğer insanların seninle evlenmediğim, seni mutlu etmediğim ve tüm bebeklerini doğurmadığım için ne kadar kalpsiz ve aptal olduğumu ima ettiklerini ya da doğrudan söylediklerini biliyor musun?" Tüm çabama rağmen sesim kesiliyor.

Arkamdan bir tepki verdiğini hissediyorum. Vücudu sarsılıyor ve parmaklarını ön kollarımdan birinin etrafına sararak garip bir şekilde koruyucu bir his veriyor.

Kelimelerle cevap vermediği için devam ediyorum. "Hiç kimse benden nefret etmedi. Ama herkes seni sevdi. Seni *sevdiler*. Ve bana kızdılar çünkü sana zarar verdiğimden emindiler. İyi bir sebep yokken."

"Bunu yaptıklarını bilmiyordum," diye mırıldanıyor çok yumuşak, çok kalın bir sesle. "Buna asla izin vermezdim."

"Bu senin hatan değildi. Beni kimseye şikâyet etmediğini biliyorum. Ama deneseydin bile bu konuşmayı durdurabileceğinden emin değilim. Bu kaçınılmazdı. Sen... sen Mack'sin. Ve ben de senin kalbini kıran kaltaktım."

Keskin bir nefes çekiyor, parmakları kolumu sıkıyor. "Kendin hakkında bu şekilde konuşamazsın. Kimsenin senin hakkında böyle konuşmasına izin vermedim ve sen de buna dahilsin. Kendin hakkında bu şekilde konuşamazsın. Benim yanımda olmaz."

"Tamam. Özür dilerim. Kendimi gerçekten bir sürtük olarak görmüyorum. Ama diğer insanlara öyle görünmüş olmalıyım. Artık o kadar da önemli değil. Bence herkes rahatlamıştı. Demek , başıma gelen ve senin kontrolün dışında olan bir şey yüzünden kendini kötü hissetmeni sağlamak değil. Demek istediğim, kimsenin anlamadığı bir seçimle kendini korumanın nasıl bir his olduğunu herkes kadar iyi anlıyorum. Bu sizi savunmacı yapar. istiyorsunuz. Anlıyorum, ama yine de bunun acısını benden çıkarman doğru değil. Burnumu sokmaya çalışmıyordum."

Ağır ağır nefes alıyor. Verdiği nefesler gevşek saçlarıma çarpıyor.

Önümdeki koltuğun koluna tutunuyorum. "Hissettiğin şey benim seni dürtmem değil. Senin için endişeleniyorum."

"Benim için endişelenmeni istemiyorum," diyor huysuzca.

"İstemediğini biliyorum. Ama nasıl durmam gerektiğinden emin değilim."

eğmiş olmalı çünkü birden saçlarımı okşadığımı hissettim. "Seninle öyle konuştuğum için özür dilerim."

"değil. Anlıyorum. Seni affediyorum."

"Ama sen hâlâ kızgınsın." Daha da eğildi, saçlarımı kenara çekti ve boynumun kenarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Kızgın değilim."

"O zaman neden bana bakmıyorsun?"

"I..." Beni tekrar, bu kez çenemin altından öptüğünde nefesim kesiliyor ve boynumu büküyorum. Bu küçük jest içimde bir yalvarma dalgası yaratıyor. "Bilmiyorum."

"Gitmemi istiyor musun?" diye mırıldanıyor kulağıma doğru.

Dizlerim titremeye başladığı için iki elimi sandalyenin koluna koyarak kendimi destekliyorum. "Hayır. Gitme."

Belli ki duymayı beklediği şey buydu. Gırtlaktan gelen bir mırıltıyla boğazımı tekrar öpüyor ve aynı zamanda ellerini şalvarımın altından geçirmek için uzanıyor.

Göğüslerimi ve karnımı okşuyor ve ben iyice tahrik olana kadar beni öpmeye devam ediyor. Sonra şortumu çözüyor ve külotumla birlikte bacaklarımdan aşağı indiriyor.

O da tahrik oldu. Bana doğru iterken pantolonunun içindeki ereksiyonunun şişkinliğini hissedebiliyorum. Pantolonunu düzeltmeye çalıştığını duyabiliyorum ve sonra sikinin kasıtlı olarak sırtıma ve popoma sürtündüğünü hissediyorum.

Beni sandalyenin koluna doğru eğip bacaklarımı ayırıyor ve ereksiyonunu içime doğru kaydırırken nefes nefese kalıyorum ve inlememeye çalışıyorum.

Beni böyle beceriyor, hızlı, güçlü ve acil. Çaresiz ve rahatsızım ve hızlı, derin bir doruğa ulaşıyorum ve sonra şortum hala ayak bileklerimin etrafında bükülürken içime sertçe iterken bir tane daha.

İkinci orgazmım boyunca nefes nefese kalıp sızlandıktan sonra Mack zorlayıcı sesler çıkarıyor. Kendini dışarı çekiyor ve kendi salıverilmesini homurdanana kadar horozunu kıcıma tokatlıyor.

Sonrasında ikimiz de gevşek ve nefessiz kaldık. Doğrulacak kadar kendime gelmem bir dakika sürdü.

Mack ayağa kalkmama yardım etti ve beni çevirdi. Bir dakika boyunca birbirimize baktık.

Gerçekten şortumu ve külotumu yukarı çekmem gerekiyor ama yapmıyorum.

"Seninle her zaman çok iyidim," diyorum sonunda.

"Yaşadıklarımın en iyisi. Ama hiç *bu kadar* iyi olmamıştı. Hiç olmamıştı." Sonra ekliyorum

küçük bir ses. " miydi?"

Başını sallar. Dudaklarını yalıyor. "Hayır. Hiç bu kadar iyi olmamıştı."

Söyleyecek başka bir şey yok. Sonunda geri adım atıyor ve ben de pantolonumu yukarı çekip ipini bağlıyorum, böylece şort geri kaymıyor.

Sonra Mack dedi ki, "Sanırım akşam yemeğini düşünmeye başlayabiliriz." Biz de öyle yaptık.

ÜÇ GÜN SONRA, MİDEMDE AĞIR BİR SIKIŞMA İLE UYANDIM. İ

Gözlerimi açmadan önce bile nedenini biliyorum. Bugün eve gitmem gereken gün. Bugün Mack'ten ayrılmak zorundayım.

Gerçekten ama *gerçekten* istemiyorum.

İsteksizce odamdaki yatağa . Chloe'nin eski odası.

-Ve Mack'e bakabilmek için kendimi konumlandırıyorum.

Dün gece uyumadan önce seks yapabilmek için odama geldi ve sonrasında ikimiz de gevşek ve bitkin durumdaydık. Belli ki bir daha kendi odasına ve kendi yatağına dönemedi.

Hâlâ uyuyor, yavaş ve derin nefes alıyor, iki kolu da yorganın üzerinde duruyor. Sakalı dağınık ve üç yıl önce aldığı bir bıçak yarası yüzünden çenesinden boynuna, omzuna doğru uzanan bir yara izi var. Ellerinden biri, uykusunda bile bırakamıyormuş gibi kumaşa kenetlenmiş.

Onu görünce kalbim sıkışıyor. O kadar sert ki göğsüm ağrıyor.

Bu sabah kendimi nasıl dışarı atacağım?

Hayatımın geri kalanını onsuz nasıl geçireceğim?

Eğer bana sorsaydı, onunla kalabilirdim - burada bile, şimdi bile. Onsuz bir gelecek tasavvurum bu kadar kasvetli işte. Yine de sormadı. Konuyu açmadı bile.

Son üç gün beklediğimden daha iyi geçti. Mack hala eski, sıcak haliyle

yeni, daha sert, içine kapanık bir adam oldu, ama bana yine saldırmadı. Sadece seks için değil, benim burada olmamdan hoşlandığına eminim.

Ve seks... seks bir hafta önce mümkün olduğunu bildiğimden daha ateşli, daha derin ve daha doyurucu oldu.

Birkaç dakikadır uykusunda ona bakıyordum ki vücudu aniden seğirdi. Başını kaldırıp "Anna" diye mırıldanırken gözleri hâlâ kapalıydı. Sesi aceleci geliyordu. Uzanıyor ve kalçamı tutana kadar körlemesine hissediyor.

"Buradayım," diyorum usulca, sesimin kırılmasını engellemeye çalışarak. "Ben buradayım."

Gırtlaktan gelen bir sesle gözlerini açıyor ve başını bana doğru çeviriyor. Birkaç saniye sonra kendine gelmiş olmalı çünkü yüzündeki gerginlik azalıyor. Yan dönüyor, böylece birbirimize bakıyoruz. "İyi misin?"

"Evet. Ben

iyiyim." " kaç?"

"Henüz şafak sökmedi. Hâlâ vaktimiz var."

Cal ve Rachel'ın bensiz gitmemesi için öğlene kadar Carlsons'ların çiftliğine varmam gerekiyor ama Mack beni ATV ile götürecektir, böylece buraya gelirken yaptığımdan çok daha iyi zaman geçireceğiz.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Bir şey söyleyecek mi, nasıl hissettiğini ve gerçekten ne istediğini paylaşacak diye bekliyorum ama söylemiyor.

Bu yüzden karşı koyamıyorum. Usulca sordum, "Benimle eve gelmek emin misin?"

Yüz ifadesi geriliyor ama sadece kısa bir süreliğine. Mırıldanıyor, "Yapamam. Ben... Ben hazır değilim."

"Tamam. Anladım." İyi davranmak ve ona hiçbir şekilde baskı yapmamak için çok uğraşıyorum ama zamanım tükeniyor. Bu bilgi ve yarattığı çaresizlik beni devam etmeye itiyor. "Eskiden yaptığın şeyi yapmak zorunda kalmazdın. Yolun dışında bir taksi ya da başka bir şey bulabilirsin. Ama arkadaşlarına bundan daha yakın olursun."

Kızıyor mu yoksa savunmaya mı geçiyor anlayamıyorum ama da belli etmiyor. "Yapamam, Anna. Yapamam... Eğer yakın olursam *bunu* yapamam."

Muhtemelen haklı. Güvenli bir şekilde ulaşabileceği kadar yakın olsaydı, her biri onu geri çekmeye kararlı, birbiri ardına ziyaretçileri olurdu.

"Ayrıca," diye devam ediyor aynı kalın mırıltıyla, "öylece çekip gittiğim için beni asla affetmeyecekler."

Soluğum kesildi, tutunduğum nazik sükûnetten irkildim. "Ne? Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki seni affedecekler. Affedilecek bir şey yok."

"Evet, ." Uzun, titrek bir nefes veriyor. "Uzaklaştım. Bana ihtiyacı olan insanlardan uzaklaştım. Bana güvenen insanlardan. Faith'in terk eden erkekler hakkında ne düşündüğünü bilirsin."

Şimdi neden bahsettiğini ve bunun ilk düşündüğüm kadar mantıksız olmadığını anlıyorum.

Tepkinin kaynağı olarak Faith'i göstermesi şaşırtıcı değil. Ben bu bölgenin bir parçası olduğum sürece New Haven bölgemiz için merkezi bir öneme sahipti çünkü çiftlik Impact'ten hemen sonra bile kendi kendini idame ettirebiliyordu. Hiç kimse New Haven ile işbirliği ve ticaret yapmadan bölgede gelişemez ve Faith ve Jackson da yalnızca benzer düşünen, sıkı çalışmaya, cömertliğe ve adil muameleye değer veren insanlarla çalışacaktır.

Bu nedenle, çiftlik bölgenin ruhunu somut bir şekilde şekillendirdi ve New Haven'ın kalbi her zaman Faith'in nezaketi, gücü ve doğru ile yanlışı net bir şekilde görmesi ve Jack-oğlunun ona olan mutlak bağlılığı oldu.

İnanç, terk eden erkeklere her zaman içerleyecektir ve dolayısıyla toplumun geri kalanı da bunu az çok yansıtmaktadır.

"Öyle olmayacak Mack," diyorum, uzanıp kaba sakalını okşayarak. "Cal'i affetti. Herkes Cal'i affetti."

"Çünkü *Rachel* Cal'i affetti. Eğer affetmeseydi, Cal asla geri alınmazdı. Almayacağını biliyorsun."

"Evet. Bu muhtemelen doğru. Ama sen çekip gitmedin ve onun yaptığı gibi birini incitmedin."

"Çekip gittim ve herkesi incittim." Bu ona açıkça acı veriyor. Kendi başarısızlığı olarak gördüğü şeyin bu bilgisi. Kendi zayıflığı. Ağzını, çenesini, omuzlarını sıkan endişeyi görebiliyorum.

"Hayır, yapmadın. Aynı şekilde değil. Kimsenin senin hakkında kötü konuştuğunu duymadım. Herkes çoğunlukla senin için endişeleniyor."

Birkaç yavaş nefes alır. Çene kemiğinde bir kas kasılır.

O kadar üzgünüm ki doğruldum. "Mack, kimse sana kızgın değil. Söz veriyorum değil. Lütfen bunun seni uzak tutmasına izin verme."

Hala cevap vermiyor.

"Faith ve Jackson'ın çok önemli olduğunu biliyorum ama bizi şekillendirenler sadece onlar değil. Sen de öyle Mack. Faith ahlaki merkezimiz olabilir ama sen her zaman kalbimiz oldun. *Sen*, Mack. Cesaretin, kahkahaların ve karşılaştığın her günahkâr insana gösterdiğin ilgi ve empati. Onlar anlayacak Mack, çünkü sen onları anlardın." Tutmak için geleni yapmama rağmen birkaç damla gözyaşı yüzümden aşağı akıyor. "Eğer affedilecek bir şey varsa, affedecekler çünkü *sen* onları affederdin."

Gerçek kelimelerden oluşmayan o gırtlak seslerinden birini daha çıkarıyor. Omuzları çok kısa bir süre titriyor ve bir an için etrafına ördüğü bariyerleri gerçekten aştığıma dair umutlanıyorum.

Fısıldıyorum, "Seni seviyorlar Mack, çünkü sen onları hep sevdin."

İçinde yükselen duygular karşısında sertçe yutkunuyor. "Ben... yapamam."

Gözyaşlarımı silip başımı sallıyorum. Hemen konuşamıyorum ama içimdeki hıçkırığı kontrol eder etmez kısık sesle, "Pekâlâ. Bu sabah beni Cal ve Rachel'a götürmende bir sakınca var mı?"

"Evet. Evet, tabii ki öyleyim." Omuz silkme hareketiyle konuşmanın yoğunluğunu üzerinden atarak pencereye bakıyor. "Sanırım kalkma vakti geldi."

Eşyalarımın çoğunu dün gece topladım, bu yüzden giyinmemiz, hızlı bir kahvaltı yapmamız ve yola çıkmaya hazırlanmamız uzun sürmedi. Dörtlünün kargo bölümünde Chloe'nin mümkünse geri getirmemi istediği birkaç şey vardı: fotoğraf albümü, birkaç kitap, dedesinin piposu ve küçük bir tığ işi battaniye. Kendi eşyalarımı zar zor sıkıştırarak ekliyoruz ve sonra yerimize oturuyoruz.

İkimiz de pek konuşmuyoruz. Söyleyecek pek bir şey kalmadı.

Ormandaki patika boyunca kazasız belasız ilerliyoruz. Yalnızca tek bir yürüyüşçüyle karşılaşıyoruz ve o da yolumuzdan çekilmek için ağaçların arasına giriyor. Ormanı temizlediğimizde ancak birkaç saat geçmişti.

Ormandan çıkıp bir hafta önce Cal ve Rachel'ı bıraktığım eski park yerine geldim.

Şu anda orada değiller elbette. Gerçekten güvende olabilmemiz için bor bölgesini geçmemiz ve çiftçi topluluğuna ulaşmamız gerekiyor.

Mack hızını artırırken tabancamı kılıfından çıkardım ve hazır hale getirdim -sadece ormandan daha hızlı çıkabileceğimiz için değil, ne kadar yavaş gidersek o kadar tehlikede olacağımız için.

Belki de henüz kuşluk vakti olmadığı içindir, ama geçen hafta Cal, Rachel ve benim geldiğimiz zamanki kadar çok insan yoktu. Yaya bir grup adamla karşılaştık ve hemen bize ateş etmeye başladılar. Ben de ateş ettim ama iki taraf da bir şey vuramadan Mack bizi menzil dışına çıkardı. Ve birkaç mil sonra, eski bir restoran binasında nöbetçiler vardı. Mack yönümüzü değiştirip binanın etrafından dolaşıyor ve kimse peşimizden gelmeye yeltenmiyor.

Aksi takdirde, sınırdan geçip Vahşi Doğa'yı çiftliklerden ayıran inişli çıkışlı tepelere ve otlaklara giden açık bir yolumuz var.

Sonunda biraz rahatlayabildiğimde kulağına, "Bu çok kolay oldu," diyorum. "Bir hafta önce Cal ve Rachel'la geldiğimden çok daha kolay."

"Evet. Biraz garip. Bugün herkes ne yapıyor?"

Buna verecek bir cevabım yok ama bu beni endişelendiriyor. Devam ederken tetikte oluyorum, herhangi bir tehlike belirtisi için çevremizi tarıyorum.

Hedefimize yaklaşıp kadar hiçbir şey yok. Bir şey görmeden önce silah sesleri duyuyorum.

Mack önümüzü ve sağımızı işaret ederek, "Şu tepenin ardında," diye mırıldanıyor. "Orada bir şeyler oluyor."

Neredeyse duracak kadar yavaşlıyor ve önümüzde uzanan ufku tarıyor. Ağır ağır nefes alıyor. Duyabildiğim tek şey bu ve uzaktaki silah sesi.

Sonunda Mack, "Görünüşe göre şu bize koruma sağlayabilecek bazı ağaçlar var. Neler olup bittiğini öğrenene kadar sizi oraya götürmeyeceğim."

"Bu mantıklı. Ağaçların arasına girelim ve belki kimse bizi görmeden etrafı kontrol edebiliriz."

Bizi sağa doğru yönlendiriyor, hafifçe geri için açıyor - şüphesiz, fark edilmeden önce durumu görmek için bolca alanımız olsun diye. Ormanlık alana vardığımızda

bölgede, yerleşik bir patika olmadığı için yavaşlamak zorundayız. Mack bizi büyük ağaçların etrafından, kalın köklerin üzerinden ve ateş eden silahların sesleri yükselene kadar büyümüş yeşilliklerin arasından geçirirken temelde sürünerek ilerliyoruz.

Sadece geniş bir vadiye inen bir tepenin zirvesinde olduğumuz için durumu görebiliyoruz. Bu kesinlikle bir silahlı çatışma. Görünüşe göre bir grup aynı ağaçları kullanarak vadide eski bir depo kompleksinin yıkılmış kalıntılarının yakınında kamp kuran diğer bir gruba saldırmış.

Saldırganlar kesinlikle sınır çetelerinin bir parçası. Görünüşleri, silahları ve konumları bunu açıkça ortaya koyuyor. Kendi bölgelerinin çok dışındalar ve saldırıyı neden başlattıkları belli değil.

Binaları siper olarak kullandıkları için savunmadaki grup hakkında gerçek bir fikir edinemiyorum, ancak birkaç kamp ateşi hala yanıyor, bu yüzden gafil avlanmış gibi görünüyorlar.

"Bunlar çiftlikten gelen insanlar mı?" Mack birkaç ağaç dalını aşıp yamacın aşağısını görmek için gözlerini kısarak soruyor. Tam ağaçların kırıldığı yerdeyiz, yani neredeyse açıktayız ama tam değil.

"Söyleyemem. Eminim değildir. Bu şekilde kamp yapmazlardı. Neredeyse-" Deponun arkasından bir figürün fırladığını ve yaralı halde yerde yatan başka sürüklediğini gördüğümde sözlerimi yarıda kesiyorum. Diğer kadını geri çeken kadının, bu mesafeden bile göze çarpan gümüş-beyaz saçları vardı. "Bu Rose! Mack, bu Rose! Bunlar Maria ve ekibi olmalı. Bu kadar uzakta ne halt ediyorlar?"

"Emin misin?" O da benim gibi insanları tanımaya çalışarak aşağıya bakıyor.

"Evet. Eminim." ATV'den inmeye başladım. "Bak, Üçgen B formasyonuna başlıyorlar. Bunu sadece işler kötü gittiğinde yaparlar. Yardıma ihtiyaçları var. Ben-"

Ben ağaçların çıkamadan Mack gömleğimin arkasından tutuyor. "Hayatta olmaz, Anna. Oraya plansız ve korumasız gitmiyorsun."

"Ama o kötü adamların üstünlüğü var. Maria ve onların yardıma ihtiyacı var ve senin de-" Gözlerimin arkasında yaş gibi hissettiren şeyi kontrol etmek için yüzümü çeviriyorum. Neredeyse ikiye bölünmüş durumdayım.

Mack'in öfkeli, korumacı duruşu ve o vadideki kadınlar, ki onlar uzun bir süre benim ekibim, ailem oldular.

"Sen vurulmak için aşağıya koşarken benim burada ağaçların arasında saklanacağımı mı sanıyorsun? Ne olursa olsun? Kıcını buraya getir ve birkaç saniye düşünmeme izin ver."

Dediğini yapıyorum çünkü ses tonu hem kendinden emin hem de huysuz. Her ne yaparsak yapalım, bu araç yaya olmaktan kesinlikle daha güvenli olacak.

Vadiyi tekrar tarar. "Tamam. Şu terk edilmiş kamyonu hedef alıyoruz. Onu siper olarak kullanacağız. Arkalarından geleceğiz, bu yüzden kısa bir avantajımız olacak. Maria ve diğerlerinin dengeyi sağlayıp daha güçlü bir pozisyon alabilmeleri için dikkatlerini yeterince dağıtabiliriz."

Başımı sallıyorum, yüzümü ovuşturuyorum ve hazırlanmak için omurgamı sertleştiriyorum. "Emin misin, Mack? Yapmak zorunda kalmanı istemiyorum-"

"Bunu bana nasıl sorarsın?" diye ısırdı, atv'yi ağaçlardan tamamen uzaklaştırarak. "Bunu bensiz yapmana izin vermeyeceğim."

Ben cevap veremeden söze başlıyor ama zaten söyleyecek bir şeyim yok. Kalbim güm güm atıyor, nabzım zonkluyor ve tüm dünya, bilerek tehlikeye doğru yürüdüğümde her zaman olduğu gibi, her bir günahkâr adımdan başka bir şeye kapanmaya başlıyor.

Daha önce de böyle şeyler yaptım ama çoğunlukla Maria ve ekibiyle birlikteydim, yani bir gruptan biriydim ve asla başrol oyuncusu değildim.

Mack motoru çalıştırmadan hemen önce, "Ben söyleyene kadar ateş etmeye başlama," diye mırıldanıyor. Sonra bir sarsıntıyla gaza basıyoruz ve yokuştan aşağı, çoktan unutulmuş bir kamyonete doğru bu aracın gidebildiği kadar hızlı sürmeye başlıyoruz.

Elimdeki silahın hissi ve Mack'in önümdeki iri bedeni dışında dünya belirsiz bir bulanıklığa dönüştü. "Şimdi!" dediğinde Bulunduğumuz yere en yakın adamların arkasına nişan alarak ateş etmeye başladım.

Arkalarında olduğumuzu bilmiyorlar. Üçünü vurdum ve hiçbirini arkasını bile dönmeden vücutlarının teker teker düşüşünü izledim.

Mack de bazılarını alıyor. Yaptığı şeye sayı sayacak kadar odaklanamıyorum ama bir eliyle ateş ettiğini, diğer eliyle de dümen tutmak ve sürmek için elinden geleni yaptığını biliyorum.

Adamlardan bazıları nihayet ateşe karşılık vermeye başladığında, Mack beni kurşunlardan korumak için vücudunu hareket ettiriyor ama bu sadece birkaç saniye sürüyor çünkü pikaba ulaştık.

Hızla atlıyorum ve kamyon kasasının arkasında pozisyon alıyorum, hem ateş edip hem de vurulmamak için alçakta kalıyorum.

Başka birini öldürdüğümden ya da yaraladığımdan emin değilim ama önemli değil. Mack de yanımda aynı şeyi yapıyor ve yaklaşımımız saldırı hattını kırarak Maria'nın kadınlarına yeniden toparlanma şansı veriyor.

Kısa bir süre sonra talim düzeninde ilerlemeye başlarlar ve beş dakikadan kısa bir süre içinde her bir kötü adam ya ölür ya da silahsızlandırılır.

Ateş kesildiğinde soluk soluğaydım ve kafam karışmıştı. Mack ve ben hala kamyonetin arkasına çömelmiştik.

Bir şeyleri kontrol etmek için doğrulurken beni aşağıda tutmak için omzuma güçlü bir el koydu. Sonra ayağa kalkmama yardım etti.

Dizlerim hafifçe bükülüyor - yoğun ve şiddetli bir kavgadan sonra genellikle böyle garip bir şekilde sersemlemiş olurum - bu yüzden kendimi sabitlemek için Mack'in gömleğini tutuyorum.

Tabancayı elimden nazikçe alıyor ve bir kolunu bana doluyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Belki söylediler, belki de ben söyledim ama fırsatımız olmadı. Rose beni gördü ve bir attı. En yakınımızdaki kadınlardan birkaçı bu grubun bir parçası olduğum zamanlardan tanıdıklarım ve bana sarılmak için koşuyorlar.

Maria'nın, yerdeki adamlardan hiçbirinin daha fazla tehdit oluşturmadığından emin olduktan sonra oraya gitmesi sadece birkaç dakika sürer.

Benden birkaç santim daha uzun, düzgün siyah saçları, bronz teni ve çarpıcı koyu renk gözleri var. Genişçe gülümsüyor ve bana bir el uzatıyor. Gerçek bir takdir ve göğsümde bir yakınlık ve aşinalık sıcaklığıyla onun elini tutuyorum. Onu ve diğerlerini görmeyeli bir yıldan fazla olmuştu.

"Mükemmel zamanlama, Anna ve çok iyi atış. Bizden ayrıldığından beri yumuşamadığını görmek güzel."

"Size rastlamamız tamamen bir kazaydı ama burada olduğumuza sevindim. Oldukça kötü görünüyordu."

"Öyleydi." Maria bir adım geri çekilmiş olan Mack'e döner. "Yardımanın için de teşekkür ederim. Seni tekrar görmek güzel. Sen de

özledim." Elini uzatıp onun da elini tutuyor.

Mack el sıkışmaya karşılık verirken omuzları gevşiyor ve Maria'nın onu kınamasından korktuğunu anlıyorum. Erkeklerin yüzüne karşı onların davranışları hakkında ne düşündüğünü söylemekten asla çekinmez, kendi tarafında olanlara bile. Bunu defalarca yaptığını gördüm.

Ama bu sabah Mack'i önemseyen insanlar hakkında söylediklerimde haklıydım. Ben haklıydım, o ise haksızdı.

Başını kısa bir süre eğiyor ve mırıldanıyor, "Teşekkürler. İyi olmana "

Onun yüz ifadesini gerçekten sinir bozucu bir şekilde inceliyor. "Anna'nın seni bulabilmesine sevindim. Umarım bu geri döndüğün anlamına geliyordur." Mack'in ya da böyle cevap vermesine fırsat vermiyor çünkü odağını Rose'a çevirmiş ve Yaralanmalar ve kayıplar hakkında bir rapor.

Kısa bir sohbetten sonra, önce benim sonra Mack'in gözleriyle buluşmak için geri döndü. "Bu tarafta sorun olduğuna dair söylentiler duyuyorduk, bu yüzden neredeyse bir aydır bu bölgeyi araştırıyoruz. Durum iyi değil. Bu bölgede çok fazla suçlu var ve birileri onları organize etmeye başladı. Buna izin veremeyiz."

Yavaşça başımı sallıyorum, söylediklerini düşünürken dudaklarımı yalıyorum. Civardaki çiftçi topluluğunun aylardır endişelendiği şey de buydu. Geçmişte, haydutlar ve kabadayılar sınırın genel çevresinde takılıyorlardı, ancak herhangi bir ortak amaçla hareket etmiyorlardı, bu yüzden kendi bölgelerinin ötesinde bir tehdit oluşturmuyorlardı. Ancak Jimmy ve Chloe'ye yapılan ve Mack'in travma geçirmesine neden olan saldırıdan başlayarak aylardır daha da ileriye gidiyorlar. Ve Maria'ya yapılan bu saldırı açıkça planlanmış ve organize edilmişti çünkü Maria onlar için bir tehdit haline gelmişti.

Geçmişte de gördük ki, ne zaman kötüler çok güçlü ve yerleşik hale gelse, Maria onları ortadan kaldırmak zorunda hissediyor. Sadece birkaç yıl önce aynı şey çok daha doğuda, Batı Virginia'da yaşanmıştı.

Maria'nın bu duruma izin vermeyeceğini bilmeliydim. Onun hareket alanı ve yeteneği içindeyken olmaz.

"Ne ?" Ona soruyorum, gerçekten merak ediyorum.

"Bir fikrim var. Ama yardıma ihtiyacımız olacak." Yaralılarla ilgilenen ve ölü saldırganların cesetlerini etkisiz hale getiren mürettebatına bir bakış atıyor. "Çok fazla yardıma ihtiyacımız olacak."

Birkaç saat sonra Mack ve ben Carl oğullarının çiftlik evinin güneşlenme odasında idik ve Cal ile Rachel'in karşısındaki bankta oturuyorduk.

İkisi de Mack'i gördükleri için çok heyecanlıydı. Rachel yaklaştığımızı görür görmez koşmaya başladı, koşarak Mack'in yanına gitti ve ona sarıldı. Cal bile (onun için) coşkuluydu. Mack'in sırtını sertçe sıvazladı ve onu görmenin harika olduğunu söyledi. Mack henüz eve gitmeyi planlamadığını söylediğinde her ikisi de şüphesiz hayal kırıklığına uğramış olsa da, ona baskı yapmadılar ya da sitem etmediler. Sanırım bunun bir nedeni de onu yakında tekrar göreceklerinden emin olmalarıydı.

Maria'yla karşılaştığımızdan bu yana geçen kısa sürede pek çok şeye karar verildi. Maria, sınır çevresindeki suç faaliyetlerinin merkezi olarak belirlediği yere bir saldırı düzenleyecek, ancak planını uygulamak için büyük bir güç gerekecek. Yakındaki çiftçi topluluğunun çoğu yardım etmeye istekli olsa bile, çok fazla ekstra ele ihtiyacı olacak, bu yüzden yardım toplamak için Kentucky bölgemize geri dönüyor.

Cal ve Rachel da aynısını yapıyor. Planlama ve uygulamaya geçmeden önce tereddüt bile etmiyorlar. Ve diğerleriyle yaklaşık bir saat süren grup tartışmasının ardından, başlamak için bu öğleden sonra yola çıkmaya karar verdiler.

Rachel bana özel olarak onlarla gelmek isteyip istemediğimi soruyor, ben de bilmediğimi söylüyorum.

Çünkü bilmiyorum.

Henüz tüm seçeneklerimi bilmiyorum.

Karşılıklı anlaşmayla, Cal ve Rachel yola çıkmadan önce konuşabilmek için dördümüz grubun geri kalanından ayrıldık.

"Bizimle gelmek istemediğine emin misin?" Rachel Mack'e soruyor, yeşil gözleri kocaman ve endişeli. Neredeyse yalvarırcasına. "Bütün bunların bir parçası olmak zorunda değilsin." Maria'nın konuşmasını hâlâ duyabildiğimiz evin büyük odasını işaret ediyor. "Eve gidebilirsin."

Mack başını sallar. "Yapamam."

Bana da aynı şeyi söylemişti, bu yüzden tepkisine şaşırmadım. Ona bakmadan uzanıyorum ve kalçasını ovuyorum, onu bir şekilde rahatlatmak istiyorum ve başka bir yöntemim yok.

Rachel bu hareketi görüyor ve zihnine not ediyor gibi görünüyor ama yorum yapmıyor. Gözlerini yüzüme çeviriyor. "Bizimle mi geliyorsun yoksa Mack'le mi kalıyorsun?"

Boğazım o kadar sıkılıyor ki garip bir çaresizlik sesinden başka bir şey çıkaramıyorum. O ve Cal belli ki ikinci seçeneği kabul etmem için davet edilmediğimi bilmiyorlar.

Mack yanımda sertleşiyor. "Burada kalmayacak. Güvenli olan yere geri dönüyor. Halbrook'ta İngilizce öğretecek."

"Mack," diye mırıldanıyorum, ona doğru dönüyorum. Bankı paylaştığımız için hemen yan yanayız. "Yapacağım şey bu değil."

Ağzı buruşuyor. "Lütfen Anna," diyor kısık sesle, o kadar yumuşak ki sadece bana. "Güvende ve mutlu olmanı istiyorum. Buna ihtiyacım var."

"Orada güvende olabilirim ama mutlu olmayacağım. Yapmam gereken... Bu plana yardım edeceğim. Nasıl yapabilirsem."

Çenesi sıkıştı. "Neden-?"

"Çünkü Maria ihtiyacım olduğunda yardım etti. Güçlü olmama yardım etti. Şimdi yardıma ihtiyacı olan o ve ben onu hayal kırıklığına uğratmayacağım." Mack'in yüzünü iki elimin arasına almak için , sanki sözlerimi ona zorla iletebilecekmişim gibi. "Çünkü çiftliklerdeki bu insanlar bize iyilikten başka bir şey yapmadılar ve onların da yardıma ihtiyacı var."

Birkaç saniye boyunca bana bakıyor, burnundan zorlukla nefes alıyor. Yüzü terlemeye başlamış gibi hafif nemli. "Gerçek sebep bu mu?" diye soruyor sonunda.

"Evet, gerçek sebep bu. Ama aynı zamanda... aynı zamanda..." Sesim kesiliyor ve sözümü bitiremiyorum. Sert bakışlarından başka yere bakamıyorum.

"Söyle."

"Çünkü savaşağımız insanlar sana zarar verenler," diye zorluyorum kendimi çıplak, tamamen açıkta hissederek. "Ve bunun hesabını verecekler."

Bir dakika boyunca kimse bir şey söylemiyor. Göz ucuyla Rachel'ın Cal'in elini tutmak için uzandığını fark ediyorum.

"Cevap verecekler," dedi Cal sonunda. "Yaptıkları her şeyin hesabını verecekler."

Rachel başını sallar ve öne doğru eğilir. "Yapacaklar. Maria savaş yolunda ve hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. O yüzden Anna, ya şimdi bizimle gelirsın ve savaşa girdiğimizde buraya dönersin ya da Mack'le kalırsın ve altı hafta sonra herkes toplanmaya başladığında bize katılırsın."

Cal'ın kamyonuyla yolculuk iki günden az sürüyor ama Maria ve ekibi gibi yaya olarak yolculuk neredeyse iki hafta sürüyor. Güç toplamak için çok zamana ihtiyacımız .

Boğazımı temizleyip Mack'e doğru dönüyorum.

Ne yapacağından emin olamadığım uzun bir an var. Ama sonra gözlerini indiriyor ve "Benimle kal." diye mırıldanıyor.

Kalbim aptalca bir sıçrama yapıyor.

"Gerçekten mi?" "Evet. Benimle kal."

O akşam, yorgun, inançsız ve garip bir şekilde telaşlı bir şekilde kulübedeki yatağıma girdim.

Mack'in önümüzdeki altı hafta boyunca onunla kalmamı istemesinin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bunu hiç açıklamadı ve ben de soramayacak kadar rahatsızdım. Ama belli ki benden kurtulmak istemiyor. Artık tamamen yalnız kalmak istemiyor. Dünyaya yeniden katılmaya hazır olmayabilir ama geçen hafta olduğu yerde de değil.

Bu da bir şeydir. Çok şey.

Ve onunla daha fazla zaman geçirmek için bana verilen her fırsatı değerlendireceğim çünkü bunun geçici olma ihtimali çok yüksek.

Kulübeye vardığımızda Mack yakacak odun getirmeye gitti çünkü akşam serin olmuştu. O odun sobasını yakmakla uğraşırken ben de Greta Carlson'ın çiftlikten ayrılmadan önce bizim için hazırladığı büyük yemek sepetinden kızarmış patates ve dilimlenmiş sığır etinden oluşan basit bir akşam yemeği yaptım.

Yemek yerken sessizdik ve sonra Mack gece için her şeyi kilitlerken ben düş almaya gittim.

Şu an duşta. Suyun aktığını duyuyorum. Umarım yatakta bana katılmayı planlıyordur, ama emin değilim.

Artık her şey farklı geliyor. Belki biraz kalmak ister.

Chloe'nin şifonyerinde bulduğum küçük mavi bir gecelik giydiğim için yorganı omuzlarıma kadar çekiyorum. Banyodaki suyun kesilmesini dinleyerek bekliyorum. Sonra bir hareketlenme oluyor. Koridorda ayak sesleri.

Yatak odasının kapısını yarı kapalı bıraktım ve Mack içeri girerken kapıyı sonuna kadar açtı. Belinde bir havludan başka bir şey yoktu ve yanımdaki yorganın altına girmeden önce onu da bıraktı.

Rahatlamanın ve şefkatin verdiği heyecanla ona yer açmak için dönüyorum. Beni sırtüstü yatırıyor ve alt bedeninin ağırlığını üzerime bastırarak üzerime doğru ilerliyor. Bir ön kolunun üzerinde dururken diğer eliyle boynumu ve çenemi kavırıyor.

"Merhaba," diyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Kuru bir of çekiyor, gözleri hafifçe ısınıyor. "Merhaba."

"Kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"İstedğini bilmiyordum." "Neden istemeyeyim ki?"

Kaşlarını çatıyor, gözleri hafifçe yüzümü tarıyor. "Çünkü iki yıl önce benden ayrılmıştın ve ben bunun ayrılmayacağın anlamına geleceğini düşünmüştüm."

Sinir ve heyecanın ikisi birden göğsümde çırpınırken garip bir şekilde titreyerek nefes alıyorum. "Ben... Bilmiyorum. Artık her şey farklı geliyor. Neden olduğundan emin değilim. Her şeyin değişken olduğunu ve hiçbir şeye karar verilmediğini biliyorum. Ama şu anda seninle olmak istiyorum. Sen de istediğin sürece."

"Hep seninle olmak istedim," diye mırıldanıyor. Hâlâ başımı değerli bir şeymiş gibi tutuyor.

"Sanırım ben..." Sertçe yutkunuyorum ama cümlemi bitirmek için kendimi zor tutuyorum. "Sanırım nedenini hiçbir zaman gerçekten anlayamadım."

Yine o ağır nefes alış verişini yapıyor, sanki içinde çok fazla şey oluyormuş gibi, o kadar çok ki zapt etmek çaba gerektiriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece *sen sensin*. Herhangi birine sahip olabilirsin. Daha genç, daha güzel, daha güçlü ya da daha seksi biri. Daha az karmaşık bir geçmişi olan biri. Sana asla hayır demek istemeyecek biri. Hiçbir şey için. Herhangi bir sebep için. Peki neden hiç hayatına devam etmedin?"

Cevabı gerçekten düşünüyormuş gibi başını sallıyor. "Denedim. Denedim. Ve dürüst olmak gerekirse nasıl ya da tam olarak ne zaman olduğundan emin değilim. İlk tanıştığımızda senin tatlı, zeki, güzel ve tahmin ettiğinden daha güçlü olduğunu düşünmüştüm. Sana yardım etmek hoşuma gitti."

"O kısmı anladım. Ben muhtaçtım ve sende de bir kahraman kompleksi var." İtiraz etmeye başlayınca devam ediyorum. "Tartışmaya çalışmayın. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz."

"Tamam, evet. Muhtemelen ilk başta öyleydi. Ve seni Maria'ya götürürken yolda seks yapmaya başladığımızda, bunun gerçekten ikimizin de biraz... biraz rahatlama ihtiyacı olduğu için olduğunu düşündüm."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Öyleydi. Peki ne zaman değişti?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bir gün uyandım ve biliyordum ki "Biliyordum, sen benim dinlenme yerimdin."

Yumuşak kelimeler bana o kadar derinden dokunuyor ki küçük bir inilti çıkarıyorum. "Mack."

Omuz silkiyor. "Ve yaptığım hiçbir şey bunu değiştiremez. Denediğime söz veriyorum."

Onu o kadar çok öpmek istiyorum ki kendimi tutma çabam neredeyse beni ikiye ayıracak. Ama çıplak itirafına rağmen, buna izin verilip verilmediğini hâlâ bilmiyorum.

Çünkü ben hala ona gerçekten istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyi verebilecek kişi olmayabilirim.

"Eskisi gibi hissetmiyorum," diye devam ediyor. "Hayat hakkında. Kendim hakkında. Bu yüzden aramızdaki şeyin daha önce istediğimi sandığım şey olmadığını biliyorum. Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Ama sen geçen hafta ortaya çıkana kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. Ve şimdi farklı olan her şeye rağmen, hala seninle olmak istiyorum. Değişmeyen tek şey bu. Bu yüzden şimdilik, sadece şimdilik, belki... buna sahip olabilirim diye düşündüm."

Ağlamamak için bir kez daha çabalarken bir şeyler geveliyorum. Belli ki ilişkimize sınırlar çiziyor. Eskiden istediği gibi kocam ve çocuklarımın babası olmak istemiyor. Şu altı haftamız var ve daha fazlası yok. Ama bu, ondan bir daha asla elde edemeyeceğimi düşündüğümünden çok daha iyi, çok daha fazla. "Ben de bunu istiyorum. Önümüzdeki birkaç ay içinde ne olacağını bilmiyoruz ama şimdilik birlikte olabileceğimiz bir alanımız var. O yüzden yapabiliyorken böyle birlikte olalım ve gerisini sonra düşünürüz."

Mack'in yüzü duygusal olarak etkilendiğinde her zaman olduğu gibi geriliyor. "Evet. Bana uyar." Elini hareket ettiriyor, saçlarımı yüzümden geriye doğru okşuyor ve sonra iki parmağıyla dudaklarımı ovuyor.

Hafif dokunuş, vücuduma zevk dalgaları gönderen her türlü sinir ucunu tetikliyor.

"İstersen bu gece sana sarılabilirim," diyor, sesi artık duygusallıktan çok daha fazla kalınlaşmıştı.

Başımı salladım. "Bu gece bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Tamam." Hareket etmem için yer açmak üzere bedenini benimkinden kaldırmadan önce sadece birkaç saniye duraklıyor. "O zaman neden dönmüyorsun

Karnının üstüne mi?"

Başımı yana çevirerek önümde uzanırken amım heyecanla kasılıyor.

Elbisemin eteğini yukarı kaydırıyor ve okşuyor. Sonra tekrar alçalıyor ve omzumu ve enseme öpebilmek için saçlarımı hareket ettiriyor.

Omurgamdan aşağıya doğru öpüşürken zevkle iç çekiyorum ve popoma ulaştığında derinden tahrik oluyorum. Hafifçe kaldırıyor. Ağzıyla kalçamın arkasını ve sonra da üstünü öpüyor, amımı bulana kadar aşağıya doğru sokuluyor ve kocaman bir yalama yapıyor.

O kadar tahrik oluyorum ki, hissettiklerim karşısında küçük bir çığlık atıyorum. Kendini üzerimde yeniden konumlandırırken gülümsüyor gibi hissediyorum, böylece neredeyse üzerime yatıyor, sert horozunu girişime hizalamak ve içeri itmek için destek için dizlerini kullanıyor. "Bu nasıl?" diye mırıldanıyor.

"Bu iyi."

"Çok sıcak, ıslak ve . Beni çok iyi içine alıyorsun."

Sıkı penetrasyon ve onun sözleri karşısında çaresizce inliyorum. İri bedeninin içime doğru bastırması çok hoşuma gidiyor. Tek söyleyebildiğim "Mack," oldu.

Şimdi daha hızlı nefes alıyor. Kasları gergin ve siki içimde büyük ve kalın. "Siktir, Anna. İhtiyacım olan şey bu."

"Ben de. Ben de." Vücudumun derinden gelen titreşimine karşılık olarak kalçalarımı yukarı doğru sallıyorum. Beni almasına ihtiyacım var. Beni becermesine. Beni sahiplenmesine.

İtmeye başladığında, yavaş, sabit ve ritmik. İyi hissettiriyor. İnanılmaz derecede iyi. İnliyor ve nefes alıyorum ve kolumu onun kollarından birinin etrafına doluyorum, böylece esneyen pazusuna tutunabiliyorum.

Mack de en az benim kadar inliyor. Nefesi sıcak ve nemli bir şekilde tenime değiyor.

Birkaç dakika sonra temposunu değiştirmeyince, "Kendini tutuyormuşsun gibi geliyor, Mack. Neden kendini tutuyorsun?"

"Bu gece nazik olmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Başka bir inilti gibi gelen sesi ısırarak bastırıyor - zevk kadar çaba da.

"Nazik olmasını istemiyorum." Yüzüm alev alev yanıyor ve kalbimde çok daha fazlasını hissediyorum. "Kendini tutmanı istemiyorum. Senden her şeyi istiyorum."

Kalçaları birkaç kez beceriksizce popoma yine gırtlaktan bir ses çıkarıyor. Sanki bir an için kontrolünü kaybetmiş gibi.

Bunu hissedince haykırdım. "Evet! Aynen . Mack, lütfen!"

Artık ciddi olduğumu anlamış olmalı çünkü yüksek sesle inliyor ve hızını artırıyor. Kısa süre sonra arkamdan sert ve hızlı bir şekilde içime giriyor, itişlerinin vücudumu ve yatağı salladığı her seferinde yüksek sesle homurdanıyor.

Hareketleri beni serbest bırakmaya hazırlarken onunla birlikte homurdanmaya başladım. Utanmadan kıcıımı onun itişlerine doğru pompalıyorum ve sonunda orgazma düşerken çaresiz bir ses çıkarıyorum.

Tam arkamda, sikini çıkarıp boşalırken alt tomuma dayamadan önce son birkaç kez sıkılmış amıma sokuyor.

Daha sonra üstüme düştüğünde tenim, ciğerlerim ve amım nefis bir şekilde yanıyor. Ağırlığı beni mindere bastırıyor ve bu tam da şu anda istediğim şey.

Mack. Tüm direncini bırakıyor. Bir dakikalığına da olsa onun ağırlığını taşımama izin vermek.

Nefesini toparlarken omzuma beceriksizce birkaç öpücük konduruyor. "İstediyinin bu olduğuna emin misin?" diye soruyor sonunda.

Omzumun üzerinden ona bakmak için başımı ve "Evet. Ben de tam olarak bunu istiyordum."

Bana inanmış olmalı çünkü bir daha sormuyor. Birkaç dakika sonra üzerimden yuvarlanarak beni yan çeviriyor, böylece arkamdan kaşıklayabiliyor.

İkimiz de uykuya daldık.

ÜÇ HAFTA SONRA, BİR PERŞEMBE SABAHİ MACK İLE UYANDIM.
her yerimde.

Bugünün Perşembe olduğunu biliyorum çünkü o gün pazar günü. Haftanın belirgin bir özelliği olan tek günü ve o olmasaydı haftalar benzer günlerden oluşan bir bulanıklığa karışırdı.

Mack ara sıra sabahın ilk saatlerinde azar - dolu mesaneler ve sabah nefesi gibi gerçekler hakkında endişelenmez- ama bugün hala uyuyor. Ben sırtüstüyüm, o da yüzüstü yatıyor. Ama gece boyunca bir ara bana doğru yuvarlanmış olmalı çünkü başı boynumla omzum arasındaki kıvrıma sıkışmış, kolu ortama sarkmış ve vücudunun sol tarafı benimkinin sağ tarafına dayanmış.

Belli bir ruh halindeyken, böyle bir düzenlemeye hiç karşı değilim, ancak bu sabah sıcaktan bunalımdım ve ayrıca işemem gerekiyor.

Omzunu hafifçe dürtüyorum, çünkü genellikle kolayca uyanıyor ve geceleri düzenli olarak burada benimle kalmaya başladığında içgüdüsel olarak komodinlerimden birine yerleştirdiği tabancaya uzanıyor. Ancak bu sabah uyanmadı. Sadece homurdanıyor ve bana daha da sokuluyor.

O ağır. Ve bir radyatör kadar sıcak. Ve mesanem gecikmeyi dramatik bir şekilde protesto etmeye başlıyor. Ama kalbim yine de aptalca bir spazm geçiriyor.

Mack, özünde sıcak, sevimli bir adamdır ve bu yönü uykusunda ortaya çıkmaktan başka bir şey yapamaz.

Dayanabildiğim kadar dayanıyorum, iri vücudunun ve sahiplenici kavrayışının tadını çıkarıyorum. Ama sonunda kendimi yataktan yuvarlanacak kadar kurtarmak için onu büyük bir itiş yapmam gerekiyor.

Ben aceleyle banyoya giderken o homurdanıyor ve mırıldanıyor, yatakta bıraktığım boşluğa yeniden yerleşiyor.

İşerken regl dönemimin başladığını fark ediyorum, bu yüzden hızlıca bir arama yapıp Chloe'nin lavabonun altında birkaç tampon ve ped sakladığını keşfetmem gerekiyor. İşleri hallettikten sonra ellerimi ve yüzümü yıkıyorum ve aynada görünüşümü kontrol ediyorum. Seks sırasında Mack bağladığım herhangi bir örgüyü ya da at kuyruğunu çekip çıkaracağı için saçlarım açık uyudum. Yani şu anda yüzümün etrafında çılgınca karışmış bir dalga yığını var. Gözlerim bu ışıktaki normalden daha büyük ve mavi görünüyor. Örgü elbisemin kalın askılarından biri bir omzumdan aşağı kayıyor ve boynumun sağ tarafında Mack'in ağzından koyu bir morluk var.

Kesinlikle dağınık görünüyorum. Ama aynı zamanda garip bir şekilde seksi. Şu anki görüntüm hoşuma gidiyor.

Nedenini hiç bilmiyorum.

Kısa bir süre düşündükten ve saçımı fırçalama ihtimalini bir kenara bıraktıktan sonra yatak odasına dönüyorum.

Mack hâlâ yayılmış durumda, yorganı beline kadar çekmiş, geniş göğsünü ve sıkı karnını ortaya çıkarmış. Gözleri kapalı, bu yüzden yanına gidip yatağa girerken sessizim.

Sonra hiç uyarmadan üstüme yuvarlandığında ciyaklıyorum.

"Uyuyor olman gerekiyordu," diyorum ona, çeneme ve boynuma özensiz öpücükler kondururken kıkırdayarak.

"Beni ."

"Yani şimdi ödemek zorunda mıyım?"

Elbisemin askısını daha da aşağı çekerek bir göğsümün üst kısmını ağzına alıyor. "Eğer buna ödeme diyorsan."

Ellerimi çıplak kafa derisinin pürüzsüz kıvrımlarında, sonra da sırtının düz düzlemlerine ve yırtık kaslarına doğru gezdirirken hâlâ hafifçe gülüyorum. "Aklındaki şey için fazla heyecanlanma. Reglim başladı."

Başını kaldırıyor. "Bu ne zamandan beri beni rahatsız ediyor?"

"Asla. Sen asla küçük bir kanın yoluna çıkmasına izin veren biri değilsin.

Ama bu sabah ortalığı karıştıracak havada olduğumdan emin değilim."

"Tamam." Yuvarlanmadan önce omzuma küçük bir öpücük daha veriyor.

sırt üstü yatıyor. Kontrol ettiğimde yüz ifadesi rahatlamıştı.

Hayır dediğim için bir kez bile kendimi suçlu hissettirmedim ama yine de endişeleniyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. "Özür dilerim."

Bana dar gözlerle bakıyor.

"Tamam, üzgün değilim," diyorum, hızla geri adım atarak. "Daha dokuz saat önce seks yaptık, o yüzden bu kadar erken heyecanlanmaya hakkın yok."

Benim alaycı ses tonuma kıkırdıyor. "Tekrar yola koyulmak için dokuz saat yeterli bir süre." Yüzünü ovuşturuyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Sanırım bu ay seninle hiç durmadım. Sanırım yapacak başka bir şey olmadığı için tüm enerjim doğrudan sikime gidiyor. Çok fazla değil, değil mi?"

Abartmıyor. Her öğleden sonra üç ya da dört saatimizi yatakta uyuyarak ve seks yaparak geçiriyoruz. Ayrıca genellikle yatmadan önce ve bazen de sabahları hızlı bir seans yapıyoruz.

"Hayır, çok fazla değil." Yüzüne bakabilmek için üzerine çıkıp kendimi yukarı kaldırırken gülümsüyorum. "Her seferinde yanında olduğumun farkında mısın, değil misin?"

"Kesinlikle benimle birlikte görünüyorsun." Ellerini kaldırıp dağınık saçlarımı düzeltiyor ve sonra başımı okşuyor. "Ne zaman böyle azgın bir köpeğe dönuştün?"

"Horndog?" Yüksek sesle kızgınlım ve aynı zamanda gülmemeye çalışıyorum. "Azgın olan sensin! Ben sadece ayak uydurmaya çalışıyorum."

"Uh-huh." Bana sevimli bir şekilde sırıtıyor.

Elimi göbeğinden aşağıya doğru kaydırıp, çoğunlukla kalkmış olan sikine ulaşıyorum. Birkaç kez sıkıyorum. Benim aksime o neredeyse her zaman tamamen çıplak uyur. "Buradaki azgın tam olarak kim?"

"Kendini iyi hissetmediğin için onunla bir şey yapmayacaktım. o."

"Biliyorum. Sadece söylüyorum."

Onu o kadar çok öpmek istiyorum ki, neredeyse elim ayağım titriyor. nakarat. Birlikteyken her zaman öpüşürdük ama bu iki yıldan fazla oldu. Ve şu anki durumumuz sadece geçici. Mack şimdilik birlikte olduğumuzu ama sonsuza kadar olmayacağımızı açıkça belirtti.

Belki de her şeyin farklı olmasını dilemeye başlıyorum. Belki de bir erkeğe bağlı olmaya karşı eskisi kadar direnç hissetmiyorum.

Belki de hayatımda ilk kez, bir ilişkinin etrafındaki net çizgiler yerine yumuşak sınırlar fikri beni güvende hissettirmiyor. Beni endişeli ve huzursuz yapıyor.

Ama onun farklı bir şeye ihtiyacı var. Bunu doğrudan söyledi.

Mack bana çok uzun bir süre ihtiyacım olan her şeyi verdi, ben de ona şu anda ihtiyacı olanı vereceğim.

Eğer bu, bir sebepten dolayı onu istemeye başladığımda ona sonuna kadar sahip olamayacağım anlamına geliyorsa, o zaman bununla yetineceğim.

Ağızına gitmek yerine dudaklarımı yanağına indiriyorum. Sonra onun bana sık sık yaptığı gibi boğazındaki nabızı emene kadar aşağıya doğru bir iz bırakıyorum.

"Sen bana bunu yaparken iyi olmak biraz zor meleşim."

Sevgi sözcükleri beni bir zevk dalgasıyla yıkıyor. Bana hiç *bebek, canım, tatlım ya da sevgilim* demedi ama arada bir bana *melek* diyor. Buna bayılıyorum.

"Ben ortalığı dağıtmak istemiyorum diye *sen* de dağıtamazsın diye bir şey yok." Cümleyi göğsünü ve ardından karnını öperek tamamlıyorum.

Başını kaldırıyor. Uyluklarındaki ve karnındaki kaslar gerilmeye başlıyor. "Emin misin?"

Karnının üzerinden ona gülümsüyorum. "Evet, eminim."

Sikini bir elime alıyorum ve alt tarafını yalamak için başımı eğiyorum.

Uzun, sınır tanımayan bir inilti çıkarıyor ve başını yastığa bırakıyor.

Zaten tamamen tahrik olduğu için onu sadece bir dakikalığına .

Sonra ağzımı şaftının etrafına sardım ve emmeye başladım.

Bunu ona yapmak benim için hâlâ heyecan verici. Gitmesine izin vermesi. Onu sonuna kadar götürmeme izin vermesi. Artık bu konuda eskisinden daha çünkü son birkaç haftadır çok fazla pratik yaptım.

Dudaklarımı dişlerimin etrafına sarmakta, dilimi kullanmakta ve öğürmeden onu daha derine götürmekte daha iyiyim. Bu sabah oldukça iyi olduğumu düşünüyorum ve Mack'in tepkileri kesinlikle bu gerçeği

kanıtlıyor. İnlerken ve nefes alırken yüksek sesle ve utanmazca konuşuyor. Kalçaları ritmimle birlikte sallanıyor. Her iki elini de başımın arkasına dolamış, istediğini alabileceğini biliyormuş gibi beni kasıklarında tutuyor. Ara sıra ateşli iltifatlar ya da talimatlar mırıldanıyor. "Kahretsin, çok iyi gidiyorsun. Birazcık

Daha sert. Daha çok ihtiyacım var. Evet, aynen böyle. Siktir, Anna, aynen böyle ihtiyacım var."

Vücudu, içindeki tüm sarmal gerginlik kırılana kadar sıkılaşıp gerilirken zihnim güç ve heyecanla zonkluyor. Aleti spazm geçirirken kalçaları ağzıma doğru sarsılıyor ve yüksek bir tatmin sesi çıkarıyor. O boşalmadan önce ağzımı hareket ettirecektim ama dikkatim dağıldı ve hiç yapmadım. Bu yüzden yutmak için elimden geleni yapıyorum ve o tamamen tükenene ve kalçaları nihayet sakinleşene kadar emmeye devam ediyorum.

Sonra gülümseyerek ve birkaç kez öksürerek doğrulurken ağzımdan kayıp gitmesine izin verdim.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor, çoğunlukla kapalı gözlerinin arasından bana bakıyor. Şimdi tamamen rahatlamış, gevşemiş ve dolmuş durumda.

"Evet. Sadece çok iyi planlamamıştım."

"Yutmak istemiyorsan söyle, bir dahaki sefere çekerim."

Bunu kastettiğini ve ne kadar ileri gitmiş olursa olsun boşalmadan önce her zaman, her zaman amımdan çektiği için bunu takip edeceğini biliyorum.

"Hayır, bunu yapmanı istemiyorum. Bırakabilmeni istiyorum. Yutkunmak umurumda değil. Sadece bu sefer iyi hazırlanamadım." Kalçalarını okşarken hâlâ gülümsüyorum. Sonra karnını. Sonra göğsüne.

Bir eliyle yüzümü kavırıyor ve gözleriyle buluşmamı sağlıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana o çok iyi tanıdığım derin, araştıran bakışını atıyor.

Yüzümde gördüğü her şey onu tatmin etmeli. Yüz ifadesi yeniden gevşeyerek küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor sonunda.

Sebepsiz yere . "Bir değil."

"Geri vermem için havanda değilken bunu senden almak biraz bencilce geliyor."

"Hayır, sen talep başlamadığın sürece bu bencillik değil. Bunu senin için yapmayı seviyorum." Gözlerimi kaçırarak devam etmek için ağzımı açıyorum ama sonra tekrar kapatıyorum.

"Söyle bana," diyor çok yumuşak bir sesle.

"Eskiden bana izin vermezdin. Bu şekilde değil. Bu yüzden bunu gerçekten seviyorum. Son birkaç haftadır." Bu itirafı yaparken kendimi aptal ve garip bir şekilde genç hissediyorum.

Hâlâ büyük ellerinden biriyle yüzümü tutuyor. Ağır ağır nefes alıyor ve sadece az önce serbest bırakıldığı için değil.

"Bana karşı her zaman çok naziktin. Ve ben bunu sevdim. O zamanlar buna ihtiyacım vardı. Ama bu... bu farklı. Ve ben buna bayılıyorum."

Uzun bir duraksamadan sonra Mack kasıtlı olarak yumuşak bir sesle soruyor. "Anna, neden bana daha önce hiç seks istediğini söylemedin... daha sert? Daha az nazik."

"Sert seks istediğimden değil," diyorum aceleyle, çünkü eskiden birlikte olmamızın benim için ne kadar önemli olduğundan şüphe etmesini istemiyorum. "Dediğim gibi, o zamanlar daha nazik olmaya ihtiyacım vardı çünkü hala... hala iyileşiyordum. Josh'tan. Ama her zaman... seks yaparken bile çoğu zaman benimle ilgileniyormuşsun gibi hissettim. Sanki asla tam olarak bırakıp ihtiyacın olanı alamıyormuşsun gibi. Ve sanırım şimdi daha iyi oldu çünkü artık sadece bu değil. Gerçekten zevk almak için daha sert olması gerekmiyor. Aldığım kadar vermek de istiyorum ve daha önce bunu tam olarak yapabildiğimi hiç hissetmemiştim."

Dinliyor. Söylediklerimi düşünüyor. Bu itirafla onu inciteceğimden o kadar korkuyorum ki ellerimi yüzünü okşamak için hareket ettiriyorum. Başını.

"Üzgün müsün?" Bir şey söylemeyince sonunda soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Neden şimdi eskisinden daha iyi olduğunu anlamaya çalışıyordum ve haklısın. İşte bu yüzden. Ben... Ben daha önce kendimi tutuyordum. Hep seni bir şekilde inciteceğimden korkuyordum..."

"Eğer ihtiyacın olanı aldıysan."

Başını sallıyor.

Daha fazla direnemiyorum. Dürtülerimi dizginleyemiyorum. Eğiliyorum ve ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Sonra dudaklarına karşı şöyle diyorum: "Sen her zaman başkalarıyla ilgilenmek için çok şey yaptın. Birinin seninle de ilgilenmesine izin vermelisin."

Boğazından yumuşak bir ses çıkarıyor ve elini başımın arkasına doğru kaydırarak öpücüğü derinleştirebilmek için başımı aşağıda tutuyor.

Uzun süre öpüşüyoruz, yumuşak, yavaş ve derin.

Sonra nihayet vücudumu yeniden düzenliyor, böylece kolunun kıvrımının altında onun yanına kıvrılıyorum. Yorganı üzerimize çekiyor ve sadece birkaç dakika içinde uyuyor.

Ondan sadece bir ya da iki dakika sonra uyuyorum.

Normalden daha geç uyuyoruz ama eninde sonunda kalkmak zorundayız çünkü bozulabilir yiyeceklerimizi stoklamak için markete gitmemiz gerekiyor. Mack beni dokuz gibi uyandırdı ve gitmemiz gerektiğini söyledi.

Giyinmek, hızlı bir kahvaltı yapmak ve markette yiyeceklerle takas etmek için dolabımızdan bir şeyler bulmak uzun sürmüyor. Sonra ATV'ye binip patikadan aşağıya, ormanın derinliklerine doğru ilerliyoruz.

Pazar her zaman Mack'in beni ilk hafta götürdüğü yerde kuruluyor. Mack'in söylediğine göre pazar, bölgede yıllardır bu işi yapan bir grup kadın tarafından organize ediliyor. Büyük insan gruplarının aynı yerde toplanması çok tehlikeli olduğu için, tedarikçiler Çarşamba günleri yiyecek ve malzemelerini getiriyorlar ve alıcılar Perşembe günleri bunları takas etmeye geliyorlar.

Burada, Vahşi Doğa'da büyüleyici bir kültür var. Bulduğum diğer yerlerden farklı. Topluluklarda o kadar az insan ve o kadar az örgütlenme var ki, Impact'ten sonraki ilk ya da iki yıldaki gibi, evinizin sınırları dışında attığınız her adım hayatınızı hemen tehdit altına sokuyor.

Bildiğim kadarıyla pazar, düzenli olarak gerçekleştirilen tek sosyal etkinlik.

Açıklığa ulaştığımızda Mack atv'yi normal yerine park ediyor, ben de yanında bekliyorum, silahımı çıkarıyorum, böylece her şeye karşı hazırlıklı oluyorum.

Mack masaya doğru ilerliyor ve yanımızda getirdiğimiz ekonomik boy kombine şampuan ve saç kremi şişesini uzatmadan önce sıradaki alıcıların gitmesini bekliyor.

Kulübede stoklanan banyo malzemeleri bugünlerde nadir bulunan şeylerdir ve belli ki çok değerlidirler. Mack ve ta- ble'in arkasındaki kadın, teklifine karşılık ne alması gerektiği konusunda kısa bir pazarlık yapıyor.

İzlediğim için açıklığın havasında bir değişiklik olduğunda hemen fark edemiyorum. İlk fark ettiğim şey, benden çok uzakta olmayan küçük bir grup yaşlı adamın konuşmayı bırakıp gerginleşmesi oluyor.

Nedenini öğrenmek için etrafa baktığımda birkaç yeni gelen görüyorum. Birlikte yürüyorlar ama hemen dağılıyorlar, her biri açık alanda farklı bir konuma geçiyor. Üçü erkek ve biri genç, soğuk yüzlü bir kadın. Eski dünyada üretilen giysilerin yıpranmış kalıntıları içinde - günümüzde- herkes gibi giyinmişler. Görünüşlerinde kayda değer bir şey yok, sadece tavırları çok etkili ve ihtiyatlı.

Dört adamla birlikte başka biri daha açıklığa girdiğinde ve zaten burada olan insanlardan yükselen bir mırıltı yükseldiğinde neler olup bittiğini tam olarak anlayamadım.

Yeni geleni iyi ama diğerleri tarafından korunduğu belli. Ve ilk giren dört kişi de onunla birlikte. O gelmeden önce güvenli olduğundan emin olmak için etrafı kontrol ediyorlardı.

Başkanı koruyan Gizli Servis gibi.

Adam görünür görünmez açıklıktaki herkes konuşmayı kesiyor. Masaya ulaşana kadar -yoluna çıkan herkes kayda değer bir acelecilikle yolu temizliyor- herhangi bir özellik göremiyorum.

Normal bir adama benziyor. Belki kırklı ya da ellili yaşlarında ama artık bunu söylemek zor. Tuzlu ve biberli saçları uzamış ve ensesinde bir kravatla geriye doğru toplanmış. Gri bir pantolon ve mavi düğmeli bir gömlek giymiş, temiz ama yıpranmış. Ayağında yürüyüş botları var.

Başını yana çevirdiğinde, yüz hatlarının hoş ama sıra dışı olmadığını görebiliyorum.

Kim bu adam? Ve neden herkes ona bir kraliyet mensubu ya da süperstarmış gibi yol veriyor?

Kalp atışlarım hızlandı ama bu korkudan çok merak ve entrikadan kaynaklanıyor. Mack kenara çekildi ve adam masanın arkasındaki kadınla konuşurken sessizce bekliyor. Bir dakika sonra adam Mack'e kısaca bir şeyler söylemek için yaklaşıyor.

Mack başını sallıyor. Yüz ifadesi kızgın ya da düşmanca değil, yani belli ki yabancı tarafından tehdit edilmiyor.

Adamın korumalarına doğru yaptığı el hareketini ağzım açık izliyorum. , her biri pazarın çevresinde dolaşan çeşitli insanlarla konuşmak için hareket ediyor.

Muhafızlardan biri - iri yarı bir dağ gibi adam - sessiz bir teftişle açıklığı tarayan esas adamla birlikte kalıyor. Sonra, benim için

Şaşkınlıkla gözleri üzerime dikildi. Yaklaştı.

Adam yaklaştıkça Mack geriliyor. Bunu uzaktan bile görebiliyorum. Boğazım düğümleniyor. Ne beklemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok ama silahımı kaldırmak çok kötü bir fikirmiş gibi geliyor, o yüzden kaldırmıyorum.

"Buralarda yenisin," diyor adam bana ulaştığında. "Seni daha önce hiç görmedim."

Eğitimli birine benziyor. Anlaşılır. Çok hafif bir Ozark aksanıyla.

Boğazımı temizleyip cevap veriyorum, "Öyleyim. Malachi'nin bir arkadaşıyım." Gözle görülür bir şekilde öfkelenen ama nedense kendini tutan Mack'e doğru başımı sallıyorum. "Sadece bir aydır buradayım."

"sen?"

Bunun neden bu adamı ilgilendirdiğinden emin değilim ama kafamda sorgulamaya itiraz edemeyeceğim kadar alarm çalıyor. "Ben daha doğuluyum. Aslen Virginia dağlarındayım ama birkaç yıldır Kentucky'de yaşıyorum. Mack'in -Malachi- geldiği bölge."

Başını sallıyor, belli ki cevabımı inandırıcı ve uygun buluyor. "Biri kızımı kaçırdı."

"Ne?" Gerçekten şaşırdım ve dehşete düştüm, sesim de öyle çıkıyor.

Şaşırtıcı derecede zeki mavi gözleri var. Hiç tereddüt etmeden bana odaklandılar. "Kaçırıldı. Koruması öldürüldü. Bir şeyler görmüş olabilecek birilerini arıyoruz."

"Ben hiç küçük kız görmedim. Kaç yaşında? benziyor?"

"O sekiz yaşında. Bu boyda." Boyunu belirtmek için eliyle bir hareket yapıyor. "Kahverengi saçlı ve mavi gözlü. Her zaman pembe elbiseli bir oyuncak bebek taşır."

"Kaybolduğu için çok üzgünüm. Gözümü dört açacağım. Umarım onu bulursunuz."

Başıyla kısa bir selam veriyor. "Onu bulacağım. Eğer bir şey görürsen, herkese söyleyebilirsin. Buradaki herkes bana nasıl mesaj iletileceğini bilir." Duraksıyor ve sanki sonradan aklına gelmiş gibi ekliyor: "Ben Logan."

Ben herhangi bir yanıt veremedenden arkasını dönüp uzaklaşıyor.

O ve adamları açıklıktan ayrılır ayrılmaz Mack elinde büyük erzak paketiyle yanıma dönüyor. "Seni rahatsız etti mi?" diye soruyor, sesi de görünüşü kadar kılıhdı.

"Hayır. Hiç de değil. Kızı kayıp ve onu soruyordu."

"Evet. Herkese sordular. Kimse bir şey görmemiş." Mack kaşlarını çatıyor.

"O da kim? Neden herkes ona kralmış gibi davranıyor?"

"O buraların kralı sayılır. ondan uzak durmak en iyisi. Bu yüzden onun hakkında fikir yürütmeyin."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne hakkında fikirler?"

"Bilmiyorum. ... ilgileniyor gibiydin."

Yarı öfkeli yarı gülererek neredeyse kekeliyordum. "Ciddi misin, Mack?"

"Ne hakkında?"

"Kıskançlık konusunda. Tabii ki onunla ilgilenmiyorum. Her şey o kadar tuhaftı ki büyüledim. Ama zavallı adam. Kim olursa olsun, hiç kimse kızının kaçırılmasını hak etmez."

"Hayır, bu kötü. Kimin bunu yapmaya cesaret edebileceğinden bile emin değilim." Sonra Mack başını sertçe sallar. "Her neyse, hadi gidelim buradan."

Erzakları kargo bölümüne koyuyor ve sonra ikimiz de koltuğa oturuyoruz. Kollarımı beline doladım ve onu sıktım. Sonra kulağına doğru mırıldanıyorum, "Rastgele bir adamdan hoşlanacağımı gerçekten düşünmüş olamazsın."

Omzunun üzerinden bana bakmak için yüzünü çeviriyor. Ağızlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta. "Neden olmasın? Çok seksisin. Birçok erkek seninle ilgilenecektir."

"Belki. Belki de değil. Ama her iki durumda da, önemli olan onlarla ilgilenmeyeceğim."

"Yapmaz mıydın?"

"Tabii ki hayır. Sen benim için fazlasıyla yeterli bir erkeksin." Kollarımı onun etrafında sıkıyorum ve önümü sırtına bastırıyorum.

"Belki de farklı türde bir erkek istiyorsun."

"Farklı bir erkek istemiyorum, Mack! Seni ilk gördüğüm günden beri, benim için geçici bir ilgi bile uyandıran başka bir erkek olmadı. Bunu biliyor olmalısın."

"Öyle sanıyordum. Bir süre için. Seni benimle gerçekten birlikte olmaktan alıkoyanın sadece kötü eski deneyimlerin olduğunu sanıyordum."

"Aynen öyle oldu."

Yine gerginleşti. İçinde gl bir şeyin titrediğini hissedebiliyorum. Mırıldanırken sesi kalınlaşıyor, "Ama sonra beni terk ettin. Ben de ara sıra acaba istemediğin ben miydim diye düşündüm."

"Bu değil-"

"Ne dediğini biliyorum ve buna inanmaya çalıştım. Ama yine de kazandım... Sonra her şey benim için cehenneme döndü ve şimdi kırıldım."

"Mack, sen-"

"Ben eskiden olduğum adam değilim. Bu yüzden artık senin istediğin adam olamayacağımı düşünmemek çok zor."

ATV'nin üzerinde gibi çiğ ve çıplak bir konuşma. Ona tekrar arkadan sarılırken biraz titriyorum. "Mack, bu sabahki konuşmamızın ne hakkında olduğunu sanıyorsun? Eğer bir şey varsa, artık seni eskisinden daha çok istiyorum."

Hırıltılı bir ses çıkarır. Vücudu çok kısa bir süre sallanır.

"şimdilik bu geçici balonun içinde var olduğumuzu biliyorum ve bu sorun değil. İkimiz de gerçekten ne istediğimizi anlayana kadar böyle olmak zorunda. Ama bize ne olursa olsun, bunun nedeni asla benim başka bir adam istemem olmayacak."

Cevap vermiyor ama nefes alıp verdiğini duyabiliyor ve hissedebiliyorum.

Bu yüzden, tahmin ettiğimden daha cesurca, bir şey daha söyledim.

"Sen her zaman benim için tek erkek olacaksın."

KULÜBEYE DÖNERKEN SESSİZDİK. NE OLDUĞUNDAN EMİN DEĞİLİM.

Mack düşünüyor ama ben az önce yaptığımız konuşmayı içsel olarak değerlendiriyorum.

Belki o da öyledir.

Geriye dönüp düşündüğümde, Mack'in başka bir erkeğin yanında birazcık bile güvensiz davrandığını ilk kez mi duyduğumu ya da gördüğümü merak ediyorum. Dürüst olmak gerekirse bunun daha önce olduğunu hatırlamıyorum - onu tanıdığım onca zaman boyunca.

Darbe'den yana, para, şöhret, özel statü ve siyasi nüfuz gibi eski güç kaynakları önemsiz hale geldi. Artık önemli olan tek güç sayılar ya da fiziksel güç ve beceridir.

Ve Mack her zaman bu hiyerarşinin tepesinde olmuştur. Tanıdığımız neredeyse herkesten daha iri. Jackson'dan daha büyük. Grant'ten de. Cal'dan bile daha büyük. Ve herhangi biriyle fiziksel bir münakaşaya girse, karşı tarafın Mack'i yenmesi için çok şanslı olması gerekir.

Tüm bu zaman boyunca, onu kendi iradesini herkese dayatmaktan alıkoyan tek şey kalbinin iyiliğidir.

Logan fiziksel olarak korkutucu bir adam değil, ancak farklı bir güce sahip - eski dünyada yaygın olana daha çok benzeyen bir güç. Şaşırtıcı. Ürkütücü.

Mack'in böyle tepki şaşmamalı.

Ama etrafımda en fazla güce sahip olan adama kendimi dolaylı olarak bağlayacak kadar zayıf ve yapışkan olduğuma inanmıyordur herhalde.

Belki de ona yaptığımı düşündüğü şey budur.

Bu üzücü bir düşünce. O kadar üzücü ki boğazım düğümleniyor ve gözlerim yaşıyor. Bedenimi rahat ve doğal tutmaya çalışıyorum ama birkaç dakika sonra Mack sanki bir şey sezmiş ve sorunun ne olduğunu bilmek istiyormuş gibi bana bakıyor.

Ona söyleyebilirdim ama olmadı.

Bu ormanda, patikada bile çok hızlı gitmek mümkün değil ve Mack, patikanın en dik tepelerinden birine çıkan ve derin bir geri dönüşle dolanan bir kısma ulaştığımızda daha da yavaşlamak zorunda kalıyor. Virajı döndüğümüzde, aniden patikayı ters yönde kullanan biriyle karşılaşıyoruz.

Onlardan iki tane var. İkisi de motosikletli, ki bu da Çarpışma'dan bu kadar uzun süre sonra Vahşi Doğa'da o kadar nadir görülür ki parmak uçlarımda ve ensemdede alarm karıncalanmaları hissediyorum. Erkekler. İkisi de nispeten kötü görünümlü. Onlar da bizim gibi yavaşladılar. Arkadaki, benim tabancamı çıkardığım gibi bir tüfek kaldırdı.

Yine de ateş etmiyor. Dikkatli bir şekilde birbirimizi geçiyoruz ve iki taraf da agresif bir hareket yapmıyor. Bizim dörtlü ilk motosikletle yan yana gelene kadar sürücünün arkasında başka birinin olduğunu fark etmiyorum.

Küçük bir kız. Kocaman mavi gözleri olan siyah saçlı bir kız ve ortasına kadar uzun bir eşarpıla örtülü bir bebek.

Tepki vermemek için tüm kontrolümü kaybediyorum. Duruşu sert ve temkinli olan ikinci şoföre kibarca başımı sallıyorum.

Sonra geçip gidiyoruz. Virajı tamamlar tamamlamaz görüş alanından çıkıyoruz.

"Mack."

"Biliyorum. Gördüm."

"Zavallı küçük kız. Çok korkmuş görünüyordu." "Biliyorum."

"Bir şeyler yapmalıyız."

"*Biliyorum.*" Yolda durdu ve beni görebilmek için koltuğun üzerinde döndü. "Bu şeyle onlara yetişmemiz mümkün değil. Bu motorlar gerçekten hareket edebiliyor."

"Belki onları takip edebilir ve durumu inceleyebiliriz. Logan ona sadece bir mesaj iletmemiz gerektiğini söyledi. Nerede olduklarını öğrendiğinde harekete geçebileceğinden eminim."

"Evet." Mack boğazını temizler. "Evet, tamam. Oldukça geride kalmamız gerekecek, yoksa takip ettiğimizi anlarlar."

"Tamam. Toprak o motosikletlerin oyduğu kadar yumuşak. Çok yaklaşımadan izlerini takip edebiliriz."

Mack başını sallayarak aracımızı patikaya yönlendirmek için beş noktalı bir dönüş yapıyor. Ama tekrar sürmeye başlamadan önce hırçın bir mırıltıyla şöyle diyor: "Bunu yapacağız ama güvenli oynuyoruz. Tehlikeye doğru koşmuyoruz. Bilgi alıp rapor vereceğiz. Başka bir şey yok. Tamam mı?"

"Tamam." Fiziksel şiddet yüzünden hâlâ travma yaşadığını gayet iyi biliyorum. Birkaç hafta önce Maria ve diğerlerine kısa bir süreliğine de olsa yardım etmemiz için inanılmaz derecede zordu ve hala iyileşmeye çalışırken onu tekrar çatışmanın içine iterek bunu daha da kötüleştirmeyeceğim.

Ayrıca, başka bir seçenek varsa ne onun ne de kendimin hayatını riske atmak istemiyorum.

"Tamam o zaman. Sessiz kalmamız gerekecek."

Bir kez daha patikadaki dönemeçten geçerken daha önce olduğundan daha da yavaş sürüyor. İkimiz de konuşmuyoruz ama konuşmamıza da gerek yok. Bir çift motosikletin patikada açtığı iki oluk açıkça görülüyor. Onları takip etmek hiç de zor olmayacak.

Öyle değil. Olay ya da karışıklık olmadan takip etmeye devam ediyoruz. Ne yazık ki yolları tüm öğleden sonra devam ediyor.

Daha önce Vahşi Doğa'nın hiç bu kadar derinine inmemiştim. Chloe'nin büyükbabasının kulübesinin ve pazarın bulunduğu doğu sınırında yaşayanlar az ama mevcut. Ama burada değil.

Yolda saatlerce kimseyi görmüyoruz. Bir noktada, "Benzinle idare edebilecek miyiz?" diye mırıldanacak kadar endişelendim.

"Hâlâ bir tankın dörtte üçüne sahibiz. Yarısına inersek geri dönmek zorunda kalırız."

"Anlaştık."

Öğleden sonraki sohbetimiz bu kadar.

The Wild'da hava erken kararır-özellikle de bizim gibi sonbaharın sonlarında. Ve sonunda sık ağaçların arasından süzülen güneş ışığı solmaya başlıyor. Koltukta kayıyorum, kalçalarım ve kığım uzun süre at sürmekten ağrıyor. "Ne yapmalıyız?"

"Ne olursa olsun gece bu şekilde seyahat edemeyiz. Bunu yapmayacağım."

"Eminim onlar da yakında duracaklardır. Kötü adamlar bile karanlıkta devam etmezler."

"Evet. Umarım öyledir. Her iki durumda da sabaha kadar kamp yapacak bir yer bulmalıyız."

"Pekâlâ. Belki patikadan çok uzakta olmayan bir barınak bulabiliriz."

Önümüzdeki yarım saat boyunca gözümüzü dört açtık ve sonunda bir tepenin yamacında hem hava koşullarından hem de saldırganlardan bir dereceye kadar koruma sağlayan büyük kayalardan oluşan bir gruba rastladık. Mack ATV'yi patikanın görüş alanının dışına park ediyor ve ardından sığ bir oyuğa yerleşmemiz için bir yer oluşturmak üzere bazı ölü yaprakları temizliyoruz.

Mack'in bu sabah takas ettiği erzaklar sayesinde bol miktarda yiyeceğimiz var. Ben jambonlu ve peynirli sandviçler yapıyorum -kuru ve biraz dağınık çünkü elimde sadece küçük av bıçağım var- bu sırada Mack barınağımızın görüşünü engellemek için birkaç dal topluyor.

Mataralarımızda hâlâ su var, o yüzden yarıya kadar idare edebiliriz. Mack işini bitirdiğinde koca gövdesini yere indiriyor ve en büyük kayaya yaslanıyor. Sandviçlerimizi sessizce yerken ben de yanına oturuyorum -zorunluluktan ve rahatlamaya ihtiyacım olduğu için çok yakınına-.

Birçok kez birlikte kamp yaptık. Fort Knox sonra haftalarca birlikte seyahat ettik. Bazen kalmak için terk edilmiş evler bulabiliyorduk ama çoğu zaman bulamıyorduk. Geceleri dışarıda geçirmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Yemeğimizi bitirdikten ve birlikte oturmaya başladıktan sonra, "Şelalenin yanındaki o geceyi hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Bir kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Tabii ki hatırlıyorum."

Karanlıkta uluyan çakal sesleri duymuştuk ve ben korkmuştum. Dikkatimi dağıtmak için şarkı söylerken ona sarıldım. O gece öpüştüğümüz ilk geceydi. Kendimi daha iyi hissettiğimde, gülümsemek ve beni rahatlattığı için ona teşekkür etmek için başımı kaldırdım. O da bana kendimi iyi hissettirmekten hoşlandığını söyledi. O kadar etkilenmişim ki uzandım ve tam ağzına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Ondan önce aramızda romantik hiçbir şey yoktu. Dostça bir yoldaşlık ve bakıcılıktan başka bir şey yoktu (onun tarafında). Ama o gece öpücüğe karşılık verdi. Dudakları kısa bir süre tereddüt etti - sanki şaşırmış gibiydi - ama sonra kendini kaptırdı. Ağzıma karşı gülümseyene kadar birkaç dakika devam ettik.

"İşte ben buna çok iyi bir öpücük derim," diye .

Bu beni kıkırdattı ve ilişkimizdeki değişimin tüm gerginliğini ve belirsizliğini ortadan kaldırdı. İki gece sonra, tesadüfen karşılaştığımız boş bir çiftlik evinde ilk kez seks yaptık.

Sadece altı yıl oldu ama sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

"O farklı bir adamdı," diyor Mack usulca. "O zamanlar seni öpen adam."

Aklımı okuyor olabilir.

"Evet. Sanki ben de farklı bir kızmışım gibi geliyor. Ama o kadar da uzun zaman olmadı."

"O zamandan beri çok şey oldu." Kolunu hâlâ bana dolamış durumda. Beni daha yakına çekmek için ayarlıyor.

Yanağımı göğsünün yan tarafına yaslıyorum. "Biliyorum."

Mack silahını çıkardı ve sağ elinin yanında hazır tutuyor ama şu an için nispeten güvende olduğumuzu hissediyoruz. Etrafımızda gece böceklerinin ve ara sıra bir baykuşun ötüşü dışında hiçbir ses yok. Birinin bize ulaşabileceği tek bir yön var ve gafil avlanmayacağız.

"O zaman seni öpmemi mi bekliyordun?" Bir dakika sonra sordum.

Hemen cevap vermiyor. "Hayır. Pek sayılmaz. Benden hoşlandığını biliyordum ama bunun daha çok... faydacı bir şey olduğunu düşünmüştüm. Yardım edecek birine ihtiyacın vardı ve ben de oradaydım."

"Eminim bunun seni kullanmamdan daha fazlası olduğunu biliyordun."

"Eh, bu bulanık bir durum. Birisi koruma için size güveniyorsa. Bundan faydalanmak kolay. Ben bunu yapmak istemedim. Bu yüzden beni öpene kadar gerçekten ne düşündüğünü bilmiyordum."

"Peki sonra?"

"O zaman benden hoşlandığın çok açıktı." Sesinde belli belirsiz, nostaljik bir gülümseme var.

"Öyleydin," diye itiraf ediyorum kıkırdayarak. "Senden hoşlanmayı hiç bırakmadım."

Kolunu sıkıyor ama beni öpmüyor ya da cinsel bir harekette bulunmuyor. Gece vakti dışarıda olmak iyi bir fikir değil -herhangi bir dikkat dağınıklığı bizi tehlikeye atabilir- bu yüzden kendini tutmasının tek sebebinin bu olduğunu umuyorum.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bu beni tedirgin etti. Ben de "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Düşünüyorum da..." O kadar uzun süre susuyor ki, düşüncesini tamamlayacağından emin olamıyorum. "Düşünüyorum da, şu ana kadarki en güçlü

Hayatımda hissettiğim en büyük güven, seni korumakla geçirdiğim günlerdi."

Kalbim duygularla sıkışıyor. Nasıl olmasın ki? Ama aynı zamanda hem yeni hem de beklenen bir ağırlıkla batmaya başlıyor.

Çünkü Mack'in sözlerinde bir kesinlik var. Geçmişten bahsediyor, şimdiki zamandan değil.

O zamanlar ben muhtaç ve çaresizken beni koruduğunu hissetti. Bu ona bir amaç ve tüm cesareti ve ilgisi için bir kanal verdi.

Ama artık o muhtaç kız değilim. Benimleyken eskisi gibi kendisi olamıyor.

İşler değişti ve bununla birlikte ilişkimiz de.

Şimdi ateşli bir seks yapabiliriz. Sonunda ondan istediğim ve ihtiyaç duyduğum şeyi aldığımı hissedebilirim. Sonunda beni korkuyla doldurmayan bir adamla bir gelecek görebilirim.

Ama o aynı şekilde hissetmiyor.

Geçen ay bana şu anda sahip olabileceğimiz her şeyin geçici olduğunu söyledi, ama şimdi daha fazlasını ummaya başladığımı fark ediyorum. Belki şimdi -sonunda, en sonunda- gerçekten birlikte hayal etmeye başlamıştım. Temelli olarak.

Ama hayat bu şekilde işlemiyor. Zamanlamamız her zaman yanlış olabilir. Her şeyin başlangıçtaki gibi olmasını istiyor - ben gerçekten olmak istediğim kişi değilken.

Ona ihtiyaç duymam için bana ihtiyacı var.

Bana gerçekten ihtiyacı olmadığı sürece.

Geceyi kayalıkların oyuğunda birlikte kambur durarak geçiriyoruz. Ben ara sıra uyukluyorum ama Mack'in hiç uyuduğunu sanmıyorum.

Şafağın ilk ışıkları ağaçların arasından görünmeye başladığında, karşılıklı anlaşılarak kalkıyoruz, tuvalete gidiyoruz ve atv'ye geri dönmeden önce hızlı bir mola veriyoruz.

Vücudum bu sabah dün olduğundan daha da ağrıyor. Sadece uzun ve rahatsız yolculuktan değil, aynı zamanda yerde geçirdiğim bir geceden de. Maria ile seyahat ederken her gece dışarıda uyuduğum aylar geçirdim, ama şimdi birkaç yıl oldu.

Yumuşamış olmalıyım. Şımarık. Gecelerimi bir yatakta geçirmeyi tercih ederim.

Mack'in de benzer bir şey hissettiğinden şüpheleniyorum. İlk ayağa kalkıp bacaklarını ve sırtını gerdiğinde bir iniltiyi yutkundu.

İkimiz de şikayet etmiyoruz. Küçük bir kız tehlikede. Korkmuş ve kalpsiz yabancıların merhametine kalmış. Ve yardım edebilecek durumda olan bir tek biz varız.

İki motosikletin patikada açtığı yarıklar bu sabah hala açıkça görülüyor. Onları neredeyse bir saat boyunca kolayca takip ediyoruz. Sonra aniden Mack frene basıyor.

Eğilip vücudunun etrafına baktığımda nedenini anlıyorum. Oluklar patikadan ayrılıp ağaçların arasına giriyor.

Ağaçların arasından geçmeye çalışmak için patikadan ayrılmış olamazlardı. Gece için kamp yaptıkları yer burası olmalı.

Sabahın çok erken saatleri. Şafaktan sadece bir saat kadar sonra. Geceyi geçirdikleri yerde hâlâ durmuş olabilirler.

Sonraki adımları tartışmamıza gerek yok. Mack park ediyor ve ikimiz de inip silahlarımızı çekiyoruz.

Lastik izlerinin yönünü takip ederek ormanda sessizce yürüyoruz. Kalp atışlarım hızlandı ve adrenalinim bir kavga ya da potansiyel bir tehlike öncesinde her zaman olduğu gibi pompalanıyor.

Onları kamplarında yakalayabilirsek, kızın ellerinden alabiliriz. Biz iki kişiyiz ve onlar sadece iki kişi.

Birkaç dakika yürüdükten sonra bir ses dikkatimi çekiyor. Sessiz bir homurtu.

Mack gözlerimle buluşuyor ve rotasını sese doğru çeviriyor. Silahını önünde sabit tutuyor.

Birkaç büyük ağacın yanından geçiyoruz ve aniden homurdanan adama ulaşıyoruz.

Motosiklette kızın yanındaki adamlardan biri olduğu kesin. Onu hemen tanıdım. Pantolonu bileğine kadar inmiş, yere yakın bir yere çömelmiş. Sabah tuvaletini yapıyordu.

O da en az kadar şaşkın. Adam yanındaki tüfeğe uzanıp yardım istemek için ağzını açana kadar uzun ve gergin bir an boyunca birbirimize bakıyoruz.

Mack'ten bile önce tepki veriyorum. Dürüst olmak gerekirse bunu nasıl başardığımdan emin değilim. Yıllarca Maria'nın eğitimiyle içime işlemiş bir içgüdü olmalı. Kemerimdeki bıçağı kapıp ona doğru fırlatıyorum. Belki beceri kadar şanstır da ama tam boğazına saplıyor, birkaç saniye içinde öldürüp susturuyorum.

Hareketsiz durup adamın bakıyorum.

"Güzel," diye nefes alıyor Mack, bıçağı alması için eğiliyor ve beni ölü adamdan uzaklaştırmak için elini sırtıma koyuyor.

Belki sadece beni hareket ettirmeye çalışıyor, belki de sessiz bir teselli sunuyor. Her iki şekilde de amacına hizmet ediyor. Tekrar nefes alabildiğim için onunla birlikte yürüyorum, motosikletlerin yönünü gösteren yumuşak topraktaki oyuklara geri dönüyorum.

Onları kolayca yakalıyoruz ve bir erkek sesi duyana kadar bir dakika daha takip ediyoruz. Şikâyet ediyordu. "O lanet çeneni kapatır mısın? Bütün gece sızlanıp ağladın. Seni Colt'a götürmek için sabırsızlanıyorum, böylece sonunda biraz huzur bulabilirim. Ödemenin ne kadar büyük olduğu umurunda değil. Bir daha asla böyle bir işi kabul etmeyeceğim." "Vince!" diye seslendiğinde ses daha da yükseliyor. O koca kışını kaldırıp buraya gelir misin?"

Mack ve ben tekrar birbirimize bakıyoruz. Sonra başını salladı ve adamın huysuz sesine doğru yürüdük.

Kamp yapmak için ağaçların arasında küçük bir açıklık buldular. Bir kamp ateşinin için için yanan kalıntıları var. Küçük kız ateşin yanında yere büzülmüş. Ve sabırsızca volta atan bir adam.

Karşılıklı anlaşmayla Mack ve ben ikimiz de silahlarımızı kaldırdık ve hemen hemen aynı anda ateş ettik.

Adam iki kurşunumuzla da vurularak öldü.

Sonra aceleyle kızın yanına gidiyorum ve elimden geldiğince tatlı bir şekilde konuşarak artık güvende olduğunu ve onu babasına götüreceğimizi söylüyorum.

Bize inanıyor. Dağınık sakalı ve kirli kıyafetleriyle şu anda özellikle huysuz ve korkutucu görünen Macke biraz temkinli bakıyor. Ama Mack ona gülümseyince rahatlıyor. Onu nasıl bulduğumuza dair kısa bir açıklama yapıyorum ve sonra biz aceleyle ATV'ye dönerken o da bizimle geliyor.

Ve kadar basit. Olması gerekenden çok daha kolay. Bir kez olsun zamanlama lehimize işledi ve kötü adamları habersiz yakaladık.

Geri dönmesi öğleden sonrayı buluyor. Kız rahatladığında, konuşkan küçük bir şey. Adı Elizabeth. Dört tekerlekli bisiklette benim ve Mack'in bedenleri arasında sıkışmış olmasına aldırış etmiyor. Bize başına gelenleri anlatıyor -babasının onu koruması için görevlendirdiği adamı öldürdükten sonra iki adam onu yakalamak için aniden ortaya çıktığında büyükannesini nasıl ziyaret ettiğini dışarıda nasıl oynadığını- ve bize kim olduğumuzu ve nereden geldiğimizi soruyor.

Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve çok fazla konuşmasa da Mack'in de hoşlandığını düşünüyorum.

Mack bana Logan'ı tam olarak nerede bulacağımı bilmediğini ama genel civarı bildiğini söylüyor. Yaklaştığımızda, orada yaşayan aileyle tanıştığı bir evi soruyor ve onlar da bizi yolun geri kalanına yönlendiriyor.

Lo- gan'ın evine giden patıkaya sapar sapmaz muhafızlar bizi durduruyor ama Elizabeth'in bizimle olduğunu görünce kolayca geçmemize izin veriyorlar. İçlerinden biri bize eşlik ediyor.

Ulaştığımız bina askeri bir sığınak gibi güçlendirilmiş eski bir ticari mülk. Logan biz daha ulaşamadan ön kapıdan çıktı.

Mack durur durmaz Elizabeth'in koltuktan kalkmasına yardım ediyorum ve kız babasına doğru koşuyor.

Onu sıkıca, umutsuzca kucaklıyor. Kim olursa olsun, kaba, medeniyetsiz bir bölgede bu tür bir otoriteye sahip olmak için ne tür bir güç kullanırsa kullansın, kızını sevdiğine şüphe yok.

İkisinden de gelen his beni çok etkiledi. Yanıma geldiğinde uzanıp Mack'in elini tutuyor ve sıkıyorum.

Logan sonunda kızı serbest bıraktığında, onunla kısa bir konuşma yapıyor. Sonra kızın elinden tutuyor ve onu bizim durduğumuz yere götürüyor.

Bize ulaştığında gülümsemiyordu. Korkutucu bir zekâyla beni tarıyor ve sonra aynı şeyi Mack'e yapıyor. "Elizabeth bana onu iki adamın elinden kurtardığını söyledi. Kim olduklarını biliyor musun?"

Mack'in cevap veren kişi olmak isteyip istemediğini görmek için kısa bir süre tereddüt ediyorum. İstemiyor ve Logan gözlerimin içine baktığı için cevabı benim vermem mantıklı geliyor. "İsimlerini bilmiyoruz. Ama biz

Colt hakkında konuştuklarını duydum. Onu Colt adında birine götürüyorlarmış."

Bu onun için bir şey ifade ediyor. Yüzünde soğuk bir öfke parıltısı görüyorum. Colt'un Vahşi Doğa'da bilinen bir varlık olduğunu varsayabilirim; Logan'ın rakibi ya da düşmanı. Adamın kızını kaçırmak için başka ne sebebi olabilir ki? Ama Logan sadece mırıldanıyor, "Anlıyorum."

"Onu nerede tuttuklarını size bildirmek için takip etmeye çalışıyorduk ama onun yerine onu geri alma fırsatımız oldu."

"İki adam öldü mü?"

"Evet. İkisi de öldü."

Logan tekrar başını sallıyor, gözleri kısa bir süreliğine kızına kayıyor. "İkinize de teşekkür ederim. Onu bana geri getirdiğiniz için."

Bize bir çeşit ödeme teklif edip etmeyeceğini görmek için bekliyorum. Bunu asla kabul etmeyiz, ama o bunu teklif edecek türden bir adam olabilir.

O değil. "Sana bir iyilik borcum var. Bunu unutmayacağım."

Mack hâlâ konuşmadığı için "Teşekkür ederim," diyorum. Bu adamdan gelen bir iyiliğin çok önemli olduğu açık, bu yüzden bunu reddediyormuşum gibi istemiyorum. "Bunun için minnettarız ama daha çok onu sağ salim geri getirdiğimiz için mutluyuz."

Logan bize gülümsemedi. Bizi herhangi bir sıcak yemeğe ya da sohbete davet edecekmiş gibi gelmiyor ve Mack'in zaten kulübeye dönmek istediğini biliyorum.

Ben de kıza baktım ve "Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum Elizabeth. Artık eve döndüğüne sevindim."

"Ben de!" diyor, gülücüklerle dolup taşarak. "Teşekkür ederim, Anna! Sana da Mack! Çok acıktım baba. Pope'tan atıştırılacak bir şeyler isteyebilir miyim?"

"Tabii ki. Ben de sizinle geleceğim." Logan bize bir kez daha bakıp başını salladı ve bizi açıkça reddetti.

Bu tuhaf, sinir bozucu adamla görüşmem sona erdiği için rahatladım ve iyi bir şey başardığım için mutluyum.

Ama şimdi gerçekten güvenli ve tanıdık bir yere dönmek istiyorum. Gardımı düşürmek istiyorum. Temizlenmek. Yatağa tırmanmak ve Mack'in kollarında uykuya dalmak.

Hâlâ ayakta, boş boş bakıyor. Ben de üst kolunu sıkıp onu ATV'ye doğru döndürmeye çalışıyorum. "Hadi Mack. Eve gidelim."

SONUNDA KULÜBENİN YANINA PARK ETTİĞİMİZDE İÇİMİ DERİN BİR RAHATLAMA KAPLIYOR.

ev değil. Belli ki öyle. Ama uzun zamandır hiçbir şeyin bana hissettirmediği kadar ev gibi hissettiriyor.

Bir Kasım akşamı bunu fark etmek garip ama erzaklarımızı boşaltıp içeri girdiğimizde ve marketten aldığımız yiyecekleri yerleştirdiğimizde bu his daha da güçleniyor. Akşam yemeği vakti geldiğinden ve son iki gündür pek bir şey yemediğimizden, Mack'in dün sabah dondurucudan çıkardığı tavşan etiyle ve buzdolabındaki rastgele sebze kalıntılarıyla bir güveç hazırlamaya başlıyorum.

Mack bir kucak dolusu kesilmiş odunla içeri dönerken, "Dışarısı soğuyor," diyor.

"Biliyorum. Umarım hava yakın zamanda donma noktasının altına inmez."

Impact'ten bu yana, eski dünyada ABD'nin güneyinde normal olandan çok daha fazla buz ve sıfırın altındaki sıcaklıklarla birkaç korkunç kış geçirdik. Ancak iklim son birkaç yıldır dengeleniyor, yüzden daha bölgeye uygun kışlar geçirmeye başlayacağımızı umuyorum.

Mack odun sobasında ateş mutfığa döndüğünde tavşanı kızartmayı bitirmiştin. Büyük tencereyi ve doğrama tahtasında topladığım yiyecekleri kontrol ediyor. Sonra en iyi bıçağı kapıyor ve havuçları ve bulduğum yarım patatesi kesiyor.

Sebzeleri tavada yumuşatıp unu, biraz et suyunu ve bir kavanoz haşlanmış domatesten kalanları ekledikten sonra pişmiş tavşanı geri koyup tuz ve karabiberle tatlandırarak kolayca birlikte çalışıyoruz.

Mack sessiz. Biraz bastırılmış. Ama sinirli ya da huysuz değil. Ben de yemeğimizi birlikte pişirmenin ve güveç kaynarken mutfağı temizlemenin huzurlu evcimenliğinin tadını çıkartıyorum.

Bu adamla paylaşabilseydim hayatın nasıl görünebileceğine dair ani bir hayal kurdum. Günden güne ortaklık, arkadaşlık, yakınlık, zevk, karşılıklı destek ve karşılıklı ihtiyaç.

Ve ben bunu istiyorum. Artık içimde hiçbir şüphe, soru ya da önceden var olan korku ve belirsizlikler yok.

Onu *istiyorum*. O kadar çok istiyorum ki sanki kalbim Mack'i bana geri çekmek için çaresizce uzanıyor.

Ama artık çok geç. Artık ikimiz de farklı insanlarız ve ben artık Mack'in olmak istediği adam olmasına izin verebilecek bir kadın değilim.

Dün gece öyle dedi.

İşlenemeyecek kadar çok acı veriyor ve konuyu şimdi açarak Mack'i daha fazla zmek istemem. Zaten baş etmesi gereken çok şey var. Benim acıyan kalbimin yükünün de ona yüklenmesine ihtiyaç yok.

Onunla bir şansım vardı ama o zamanlar buna hazır değildim. Belki de bir hata yaptım ve şu anda bulunduğum noktaya kadar onunla birlikte byyeceğime gvenmeliydim. Ya da belki de hayatımın o aşamasında olduğum kişi için doğru kararı verdim ve evren sadece bize karşı.

Bunun neden olduğu ya da her şeyin farklı olmasını ne kadar istediğim artık önemli değil. Mack'in şu anda bana ihtiyaç var - kırık kalbime değil, bana - ve onun her zaman benim için olduğu gibi ben de onun için orada olacağım.

"Her şey yolunda mı?" diye mırıldanıyor uzun bir sessizlikten sonra. Ben yahniiyi karştırırken o tezgha yaslanıyor. "Evet." Ona gülümsüyorum. "Yorgunum ama dndğme sevindim."

Yavaşça başını sallıyor ve bana inanıp inanmadığından emin değilim. "Ben de."

"İyi misin?"

Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Sonra biraz omuz silkti. "Ben... bilmiyorum."

Tahta kaşığı bırakıyorum ve ona nazikçe sarılabilmek için yanına gidiyorum. O da bana sarılıyor ve tenceredeki güveç kaynarken patlamaya başlayana kadar mutfakta kucaklaşarak duruyoruz. Karıştırmak ve ateşi kısmak için aceleyle ocağa geri dönmek zorunda kalıyorum.

Mack bize yahninin yanında kızarmış ekmek yapıyor ve yemek için mutfak masasına oturuyoruz.

Yemeğimiz de hazırlanışı kadar sessiz. Mack kasesini boşaltıyor, tostunu bitiriyor ve iki bardak su içiyor. Ama sonra tüm enerjisi tükenmiş gibi görünüyor. Öne doğru yığılıyor, kollarını masaya dayıyor ve başını ellerinin üzerine koyuyor.

Ona bakarken çaresiz bir ses çıkarıyorum, çılgınca zihnimde yardım etmek için yapabileceğim bir şey arıyorum. Kirli bulaşıklarımızı alıp çabucak yıkıyorum ve kurumaları için askıya bırakıyorum çünkü Mack etrafta dağınıklık bırakmayı sevmiyor. Sonra arkasına geçip ellerimi omuzlarına koyuyorum ve sessizce ovuyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. "İyiyim."

Sıkı kaslarını daha sıkı yoğurduğumda yumuşak bir inilti çıkarıyor. "Sadece yorgunum."

"Tamam." Daha iyi bir kaldıraç için eğiliyor, omuzlarında ve boynunda bulduğum düğümlere sertçe bastırıyorum.

"Şımartılmaya ihtiyacım yok."

"Tamam. Sadece yatmak ister misin?"

Tereddüt ediyor. Sonra, "Bunu birkaç dakika daha yapmaya devam edebilirsin. İyi hissettiriyor."

Nefes nefese bir kahkaha attım ve eğilip pürüzsüz başının arkasını öptüm. "Neden gidip yatağa uzanmıyorsun, ben de sana orada daha iyi bir sırt masajı yapabilirim?"

Bir kez daha duraksıyor ve kabul edip etmeyeceğinden emin olamıyorum. Ama sonunda mırıldandı, "Emin misin?"

"Evet. "

Zor yutkunuyor gibi görünüyor. "Teşekkür ."

Kulağının yanındaki çenesini öpmek için eğildim. "Git , ben de hemen kapıyı kilitleyeyim mi?"

"Yapabilirim-"

"söyledim."

"İyi." Hareket etmek çaba gerektiriyormuş gibi homurdanarak ayağa kalkıyor. "Biraz patronluk taslıyorsun, değil mi?"

Eski Mack'in sesine benzediği için bu beni kıkırdatıyor. O önce banyoya sonra da yatak odasına giderken ben de evin içinde dolaşıyor, pencere kepenklerini sürgülüyor ve her iki kapıyı da kilitleyip sürgülüyorum. Odun sobasındaki ateşi kontrol ediyorum. En az birkaç saat daha yanması gerekiyor, sonra dışarısı daha da soğumazsa sabaha kadar idare ederiz herhalde.

Işıkları kapatıyorum ve tuvalete gidiyorum. Sonra elimi yüzümü yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve geceliğimi giyiyorum. Büyük bir şişe vücut losyonu alıp yanımda getiriyorum.

Geceleri hep birlikte benim odamda geçirmemize rağmen Mack kendi odasında. Bu değişikliğin neden önemli olduğunu bilmiyorum ama öyle hissettiriyor.

Yatakta yüzüstü yatıyor, üzerinde sadece bir çarşaf var. Başucu lambasını açık bırakmış. O bir şey söylemiyor, ben de yatağa tırmanıp vücuduna kolayca ulaşabilmek için katlanmış bacaklarının üzerine oturuyorum. Ellerime losyon sıkıyorum.

Omuzlarına tekrar masaj yapmaya başladığım anda, uzun, alçak bir inilti daha çıkarıyor.

"Özür dilerim," diyorum bir dakika sonra.

"Ne için?" Ben üzerinde çalışırken gözle görülür bir şekilde rahatlamaya çalışıyor ve kelimeler neredeyse bir homurtu olarak çıkıyor.

"Elizabeth'in peşinden gitmek isteyeceğini varsaydığım için. Şiddet içeren, tehlikeli bir durum için sana baskı yapmamalıydım. Önce sormam gerekirdi."

"Hayır. Sen haklıydın. Hiçbir şey yapmamak yanlış olurdu." "Farklı bir şey yapabilirdik. Ben sadece içgüdüsel, ama ... Buraya geldiğimden beri, kaçınmaya çalıştığın bir durumdan diğerine zorlandın. Senin için gerçekten zor olmalı ve bunun için üzgünüm."

"İyiymi."

Daha fazla losyon sürüyorum ve kürek kemiklerinin etrafındaki sıkı düğümleri sertçe ovuyorum. Acımış olmalılar çünkü baskı karşısında yine inliyor. "Bu acıtıyor mu?"

Ellerimin altında hafifçe kayıyor. "Hayır. Hoşuma gitti. Ben... Siktir... Buna ihtiyacım var."

"Tamam." Önceki konuşmamıza dönmeden önce kürek kemikleri üzerinde birkaç dakika daha çalışıyorum. "İyileşmeni geciktirirsem sorun olur."

". "

"mı?"

"Hayır." Belli ki kelimeleri oluşturabilmek için inlemelerini dizginlemeye çalışıyor. Başı bir tarafa dönük ve gözleri sıkıca kapalı. "İyi değildi. Daha önce yaptığım şey. İyi değildi. TSSB olduğumu sanmıyorum. Şiddet beni o el bombasını attığım güne geri götürmüyor. Beni yeniden travmatize falan etmiyor. Sanırım çoğunlukla... saklanıyordum. Gerçeklerden. Çok zor oldu.

-İşlerin içine geri dönmek için. Hayatla başa çıkmak ve... yeniden silah kullanmak ve insanları tehlikelerden korumak için. Ama düşündüğünüz nedenlerle değil."

Ellerimi boynunun arkasına doğru kaydırıyorum. Parmaklarımı oradaki gergin kasları bulmak ve sıkmak için kullanıyorum. "O zaman sebepler neler?"

"Çünkü..." Kafatasının hemen dibinde özellikle hassas bir nokta bulduğumda sesini kesiyor. Sertçe bastırıyorum ve inlemeyi kesip yumuşadığını hissedene kadar uzun bir süre baskıyı sürdürüyorum. Mack sonunda boğuk bir mırıltıyla devam ettiğinde daha nazıkçe ovuyorum, "Çünkü daha önce olduğum adam olmadığımı açıkça ortaya koymaya devam ediyor."

Dudaklarımı yalıyorum, kalbim ve midem hem onun için acı çekiyor hem de derin bir sempati duyuyor. "Hiç kimse eskiden olduğu kişi değildir. Bu dünya bizi değiştiriyor. Impact'ten önce bile, bu dünya bizi her zaman değiştirecek."

"Olabilir. Ama benim için durum farklı. Diğer insanlar... diğer insanlar değişti ama yine de daha iyi oldular. Grant daha açık oldu. Cal daha yumuşak oldu. Faith daha güvenilir oldu. Sen... sen güçlendin." Sesi artık eskisi kadar mırıltılı değil. Daha yüksek ve hırıltılı. "Ben iyileşmedim."

"Mack, y-"

"Bana yalan söyleme, Anna. Kendimi daha iyi hissetmem için yalan söyleme. Bu dünya çoğu zaman berbat olabilir ama diğer insanlar bunun onları mahvetmesine izin vermedi. Beni kırdığı gibi değil."

"Kes şunu!" Hâlâ sırtına sert ve rahatlatıcı darbelerle masaj yapıyorum ama sesim neredeyse öfkeli çıkıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Kes ! Kendin hakkında böyle şeyler söylemeyi bırak. Bunu düşünmeyi bırak. Az önce saydığın tüm insanların -ben de dahil olmak üzere- kendi içlerinde üzerinde çalışmaları gereken önemli şeyler vardı. Sen cesur, güçlü, sevgi dolu ve cömert olarak başladın. Seni tanıdığımdan beri böyleydin. Olduğundan daha iyi olmana imkan yok!"

Sert, nefessiz sesler çıkarıyor ve vücudu hafifçe titremeye başladı. İkimiz de konuşamadığımız için

Bir dakika sonra gözyaşlarımı siliyorum ve daha fazla losyon sürerek sırtının alt kısmını ovuyorum, oradaki kahverengi deriyi ve sıkı kasları yoğuruyorum.

Mack sonunda, "Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi. "Buna inandığın için. Ama gerçek şu ki ben aynı bile kalmadım. Daha da kötüleştim."

"Sen-"

"Anlamıyorsun, Anna. Beni eskiden olduğum gibi düşünüyorsun ama ben artık öyle değilim. Güçlü olmam gerekiyor. İnsanların bana güvenebilmesi gerekiyor. Bizi tehdit eden şeylerle yüzleşmeliyim ki diğer insanlar yüzleşmek zorunda . Ben buyum... her zaman böyle olduğuma inandım."

"Sen kimsin-"

Cümlemi bitiremiyorum çünkü sürekli sözümü kesiyor. "Hayır, öyle değil. Ben... Ben donup kalıyorum. Önemli olduğunda. *Donup kalıyorum*. Rol yapmak yerine. Birkaç hafta önce Maria'nın ekibi saldırıya uğradığında donup kaldım. Dün Elizabeth'i motosikletin üzerinde gördüğümüzde donup kaldım. Bu sabah o pislği pantolonu inik halde bulduğumuzda bile yine donup kaldım. Onun adam kaçırdığını, Elizabeth ve sizin için bir tehlike olduğunu biliyordum. Ama harekete geçmem gerekirken donup kaldım. Onun yerine onu öldürmek zorunda kaldın. Bu *asla-asla* -Geçen yıl da olabilirdi."

Başka bir inkârla patlamak istiyorum ama kendimi onun sözlerini, ifade ettiklerini düşünmeye zorluyorum. Çıplak itirafına hak ettiği yanıtı verebilmek için bunu işlemem gerekiyor.

Hâlâ masaj yaparken sonunda yavaşça şöyle dedim: "Ne dediğini anlıyorum ve bunun neden sende bir sorun olduğu anlamına geldiğini düşündüğünü de anlıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse tetik parmağınızın tepki süresinin iyi ya da kötü bir adam olup olmadığınızı belirlediğine inanmıyorum. Sende bir koruyucu olmaktan çok daha fazlası var Mack."

Tekrar titriyor, bu sefer daha şiddetli. Gözleri hâlâ kapalı. "Başka ne var?"

"Başka? Ciddi misin sen? Tanıdığım en büyük kalbe sahipsin. İnsanları cesaretlendiriyorsun. Onları güldürüyorsun. Onları mutlu ediyorsun. Cesur olmalarını, doğru şeyi yapmak istemelerini sağlıyorsun. Bize yol gösteren bir işaret ateşi gibiydin. Ve hepimizi sıcak tuttun. İnsanlarla her zaman silahlarla ilgisi olmayan pek çok şekilde ilgilendin. Eskiden sahip olduğun tepki süresine asla geri dönemesen bile, dünyada çok fazla iyilik yapabilirsin. Ve gerçekten iyi bir hayatın olabilir.

İyi ya da mutlu olmak için eskiden olduğunuz adam olmak zorunda değilsiniz. *Zorunda değilsin.* Ve belki de her zaman başkalarına sunduğun lütfu kendine de sunmalısın."

Belki söylediklerimden, belki de içinde yükselen duygudan, ama bir an için donup kalıyor ve sonra tamamen dağılıyor.

Titriyor, soluk soluğa kalıyor ve bastırılmış hıçkırıklarla boğuluyor. Mack'i daha önce hiç bu kadar yıkılmış görmemiştim.

Çaresiz iniltilerle ellerimi vücudunun daha yukarılara kaydırıyorum, böylece başını okşuyorum. Boynunun kıvrımlarına sokulacak kadar eğiliyorum. Yanağına birkaç öpücük konduruyorum.

Dağıldığı kadar çabuk sessizleşiyor. Hâlâ yüksek sesle ve kalın nefes alıyor ama vücudu gevşiyor.

Başının yan tarafını öpüyorum, dudaklarımın pürüzsüz kıvrımında olması gerekenden daha uzun süre kalmasına izin veriyorum. "Eskiden olduğun dövüşçüye geri dönsen de, özünde hâlâ aynı adamsın ve bu hepimizin tanıdığı ve sevdiği adam."

Kelimelerle cevap vermiyor ama beni duymuş gibi görünüyor. Gözleri hâlâ kapalı ama artık o kadar sıkı değil. Yanağındaki gözyaşı izini nazikçe siliyorum ve soruyorum: "Masaj yapmaya devam edebilir miyim?"

"Evet," diye neredeyse tıslayarak nefes alıyor. "Lütfen."

Sırtının ortasına biraz daha losyon sürüp kaslarını tekrar çalıştırmaya başladığımda kendimi daha iyi hissediyorum. Artık içinde titreyen o kadar öfke yok ve hâlâ düğümlerle dolu olmasına rağmen vücudu daha rahat.

Acele etmeden omuzlarının üzerinden geçip tekrar beline kadar iniyorum. Sonra çarşafı vücudunun alt kısmından indiriyorum, bacaklarına masaj yapmak için aşağıya inmeden önce kısa bir süre kışına çalışıyorum.

Ayaklarına kadar indiğimde Mack'in gerçekten uyuduğunu düşünüyorum çünkü o kadar rahatlamış ki. Ayak parmaklarını son bir kez sıkıyorum ve kalkmaya başlıyorum.

"Uyandım," diyor.

Beni çok şaşırttığı için kıkırdıyorum. "Oh, uyuduğunu sanmıştım."

"Hayır. Sadece iyi hissediyorum." Duraklıyor ve huysuzca ekliyor, "Daha iyi."

Son kelime zevk ve şefkat ürpertileri uyandırıyor, ama yanıtımı kasıtlı olarak hafif tutuyorum. "Güzel. Eğer dönmek istersen, önünü de yapabilirim."

"Emin misin?"

"Evet, eminim."

Ayağa kalkıp sırt üstü dönecek enerjiyi buluyor, kollarını ve bacaklarını uzatırken iç çekiyor. Ben tekrar ayaklarını ovmaya başlarken bir dakika boyunca sessizce beni izliyor.

Ona garip bir şekilde şefkatle gülümsediğimde, gözlerini tekrar kapatmadan önce bana küçük, yorgun bir gülümseme ile karşılık veriyor.

Bacaklarına doğru ilerlerken acele etmiyorum. Üst kalçalarına ulaştığımda tamamen ereksiyon halindeydi. Üzerinde kıyafet yok, bu yüzden açıkça belli oluyor.

Yüzüne bakıyorum ama gözleri hâlâ kapalı, ifadesi yumuşak ve bitkin.

Bir elimi şaftının etrafına sararak, diğer elimle kalçalarından birine masaj yaparken sevdiğini bildiğim bir şekilde sıkıyor ve .

İnliyor ve sırtını hafifçe kavislendiriyor. "Evet. Aynen böyle. Aynen böyle ihtiyacım var."

Hem heyecanlı hem de duygusal bir şekilde diğer elimi kesesine götürüyorum ve sikiyle uğraşırken nazikçe masaj yapıyorum.

Bu gece pek kontrolü yok. Bir dakikadan kısa bir sürede boşalıyor, kasılmalarının sonuncusunda onu sıkarken ne kadar iyi olduğumu ve bana ne kadar ihtiyacı olduğunu haykırıyor.

Onu bırakıp ellerimi karnına doğru götürdüğümde hâlâ kalıcı, tatmin edici sesler çıkarıyor. Karnını ve ardından göğsünü ovuyorum, vücudunun ellerimin altında ne kadar yumuşadığından memnunum. Sonunda kafasına masaj yapabilmek için yatağın üzerine çıkıyorum.

"Teşekkür , Anna," diye mırıldanıyor, sesi sürüklenmek üzereymiş gibi çıkıyor. Kapalı.

"Bir değil."

"Asla..." Tetiğe tepki olarak boynu hafifçe eğilir.

kafa derisinde bir nokta buldum, bu yüzden baskımı yumuşattım. Tekrar iç çekti. "Bir daha bu kadar iyi hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Ben daha cevap vermeyi düşünmeden uykuya daldı. Başını okşamaya devam ediyorum, artık masajdan çok onu okşuyorum, uykuya daldığından emin olana kadar uzun bir süre.

Sonra yataktan kalkıp losyonu banyoya geri götürüyorum. Tekrar işiyorum ve önce ellerimi sonra da yüzümü yıkıyorum. Önlüğüme bulaşan menisini siliyorum. Cildimi havluyla kuruladıktan sonra

Aynada kendime bakıyorum ve bir kez daha başka birine bakmanın gerçeküstü rahatsızlığını yaşıyorum.

Benden daha güzel, daha seksi, daha derin ve daha yükü ağır biri.

Mack'in ihtiyacının ağırlığı yoğun bir sorumluluk ama beni geçmişte olduğu gibi korkutmuyor. Daha önce bunu taşımama izin verdiğinden değil, ama verseydi bile, bunu taşıyacak kadar güçlü olduğuma asla inanmazdım.

Ama şimdi istiyorum. Keşke her şey farklı olsaydı da hayatımızın geri kalanında onu taşımasına yardım edebilseydim.

Yine de alabildiğimi alacağım. Birlikte geçireceğimiz üç haftamız daha var ve iznim olduğu sürece ona ihtiyacı olanı vereceğim.

Yatak odasına döndüğümde, yorganı Mack'in iri bedeninin üzerine seriyorum ve sonra altına, yanına giriyorum. Hâlâ derin derin uyuyor ve bu gerçek beni en zengin, en dolu gururla dolduruyor.

Yanına yerleşiyorum, ama ne kadar yorgun olursam olayım, kendim uykuya dalmadan önce bir süre geçiyor.

Ertesi sabah ikimiz de normalden daha geç uyuduk. Ben daha kalkmayı düşünmeden güneş doğmuş oluyor ve Mack ben yataktan kalkıp tuvalete gidene kadar uyanmıyor.

O odun sobasında ateş yakarken ben de ikimiz de açlıktan ölmek üzere olduğumuz için büyük bir kahvaltı hazırlıyorum - jambon ve yumurtalı omlet ile keçi peynirli tost.

Mack daha iyi görünüyor. Hâlâ eskisinden daha sessiz ama onu kulübede bulduğumdan beri olduğundan daha gevşek. Belki dün gece onun için bir tür dönüm noktasıydı, belki de iç çatışmalarını bir kenara itebildi. Ama iyi bir ruh hali içinde - rahatça sohbet etmek ve benimle vakit geçirmek istiyor ve kendi içine çekilmiyor - yemek yerken ve sonra garajı temizlemek gibi büyük bir işin üstesinden gelmeye karar verirken.

Kutular ve doludur ve bazılarının içinde bizim ya da başkalarının işine yarayacak eşyalar olabilir. Bunları ayırmak ve orada ne olduğunu değerlendirmek iyi bir fikirdir.

Bu yüzden kahvaltıdan sonra çalışmaya başladık ve yedi saat sonra işi bırakacak kadar ilerleyebildik.

gün. Öğle yemeği için durmadık, ama kahvaltıda o kadar çok yedik ki ihtiyacımız olmadı.

Çok çalışmama rağmen harika bir gün geçirdim. Mack iyi bir arkadaş. -her zaman olduğu gibi- ve sonunda gülmeye ve benimle alay etmeye başladı.

İşimiz bittiğinde duş alıyoruz ve akşam yemeği için hızlı ve kolay ızgara sandviçler yapıyoruz. Bir kutu kurutulmuş brownie buluyorum - sadece su ekliyorum - böylece onları da yapıyorum. Gerçeği gibi değil ama yoğun ve tatlılar ve tadı çökmekte olan bir ikram gibi.

Temizlendikten sonra Mack farklı bir aktiviteyle ilgilenmeye başlıyor, benim de itirazım yok. Kanepede bacaklarımı sırtına dolayarak iki kez boşalana kadar sevişiyoruz ve o çekildikten sonra onu ağızımda bitiriyorum.

Ondan sonra. İyi bir gün, iyi bir yemek ve benim gibi hisseden iyi bir adamla iyi bir seksten sonra.

İşte o zaman. Derin bir keder dalgasına kapıldım.

Çünkü o benim değil. Gerçekten değil. Onu daha önce hiç istemediğim bir şekilde istiyor olabilirim ama o artık beni istemiyor.

Önümüzdeki üç haftadan fazla değil.

Gerçek o kadar canımı yakıyor ki, banyoya gitmem gerektiği bahanesiyle Mack'i kanepeye yayılmış bir halde bırakmak zorunda kalıyorum. Orada tuvalete oturup ellerime kapanarak ağlıyorum ve kendimi tekrar sakinleştirmek için mücadele ediyorum.

Mack bilemez.

Bunun ne kadar acı verdiğini, ne kadar kötü hissettiğimi bilemez. O kadar yumuşak bir kalbi ve o kadar güçlü bir sorumluluk duygusu var ki, kendisi için en iyisi olmasa bile şu anda bile bana istediğimi vermeye çalışabilir.

Ve bunu yapmasına izin veremem. Daha önce hiç olmadığı şekilde tamamen özgür olması gerekiyor. İsteddiği hayata karar vermekte özgür. Ve ona bu yeni hisleri ve arzuları hakkındaki gerçeği söylemek onu daha az özgür kılar.

Bunu yapmayacağım.

"Anna?" Mack banyonun kapısını çalıyor. "Orada iyi misin?"

"Evet!" Sesim biraz gergin çıktığı için rahatladım. "Neden olmayayım ki?"

"I Yapma. Biliyorum. Sadece toplama
yukarı titreşimler. Sen üzgün bir şey hakkında?"

"Hayır, tabii ki hayır! Özür dilerim. Sadece biraz... sindirim sorunlarım var. Bir dakika içinde çıkacağım."

Spontane bahanemin etkili olduğu açık çünkü Mack ben kendimi toparlayıp, ellerimi ve yüzümü yıkayıp dışarı çıkana kadar beni yalnız bırakıyor.

Bana ecza dolabından mide hapları aldırıyor, reddedemiyorum çünkü o zaman ona gerçeği söylemek zorunda kalacağım. Acıyan kalbim, midem değil.

Ben banyodayken Mack dolaptan eski bir kutu televizyon çıkardı ve DVD oynatıcıya bağladı. Garajda bir kasa DVD bulduk ve kendimi iyi hissetmediğim için bu akşam bir şeyler izlememizi önerdi.

Kendimi iyi hissetmiyorum ama onun inandığı nedenlerden dolayı değil. Ama Mack ile kanepede oturup doksanlı yıllardan kalma bir suç ve adalet dizisi izleyeceğim için mutluyum.

Sonunda ona yaslandım. Kollarını bana doladı. Kendimi güvende, korunmuş ve rahatlamış hissediyorum.

Ayrıca güçlü ve ihtiyaç duyulan.

Bunların aynı mümkün olabileceğini hiç anlamamıştım ama mümkünmüş.

Çünkü şu an onları yaşıyorum. Mack ile.

Ve biliyorum ki -eğer o da isteseydi- hayatımızın sonuna kadar bu şekilde birlikte olabilirdik.

ERTESİ SABAH ŞAFAKTAN SAATLER ÖNCE UYANIYORUM ÇÜNKÜ
Bazı dönem krampları.

Çişimi yapmak için tuvalete gidiyorum ve reglimin son gününde akıntım çok hafifken neden kramp girdiğini merak ediyorum. Impact'ten beri regl dönemim garip, bazen ay atlıyor ve asla istikrarlı olmuyor. Yumurtalıklarımın ve rahmimin her an ne yapacağı belli olmuyor. Bu yüzden ecza dolabından birkaç ibuprofen alıp Mack'in yanındaki yatağa geri dönüyorum.

Hâlâ büyük ölçüde uyuyor ama "İyi misin?" diye "Evet. İyiyim.

Sadece tuvalete gidiyorum."

"Karnın hala ağrıyor mu?"

"Hayır, . Biraz regl krampları var ama değil."

"Tamam. Kalkmak için henüz çok erken." Sesi düşkün ve halsiz geliyor. Beni yanına çekiyor, böylece yanına sokuluyorum. "Buraya yanıma gel ve uyumaya devam et."

Yüzümü ona sürtüyorum ve daha rahat etmek için yeniden yerleşiyorum.

Yarı uykuda bile Mack tanıdığım en şefkatli, en düşünceli adam.

Gözlerimi kapatıp bir kolumu onun ortasına doluyorum ve tekrar uykuya dalmaya çalışırken yan tarafına tutunuyorum.

Yapmamam için bir sebep yok. Sabahları bu kadar erken uyandığımda genellikle uyuyabiliyorum ve kramplar beni gerçekten rahatsız edecek kadar kötü değil. Ama Mack'i düşünüyorum.

Bedeninin sıcaklığı, gücü ve ile ruhunun tatlılığı bana iki yıldan uzun bir süre önce arkadaşım Layne ile yaptığım bir konuşmayı düşündürüyor.

Layne, Travis ve çocuklar, Fort Knox düştükten sonra Mack ve ben onlarla bağlantı kurduğumuzdan beri Chloe'nin büyükbabasının kulübesi gibi bir hazırlıkçı tarafından dekore edilmiş, ormandaki küçük şirin bir kulübede yaşıyorlar. Jeep'lerine yetecek kadar benzin bulup biriktirmeyi başardıkları için yıllardır orada kendi başlarına kalabiliyorlar, ancak işlerine yardım etmek, arkadaşlarını ziyaret etmek ve erzak almak için sık sık Halbbrook ya da New Haven'a geliyorlar.

Ziyaretlerinden biri beklediklerinden uzun sürdü çünkü Travis'in yardım ettiği inşaat işinde sorunlar çıktı, bu yüzden Layne'in bebek için fazladan malzeme almak üzere kulübeye geri dönmesi gerekti. Travis çalışmaya devam etti, Faith ve New Haven'daki diğerleri de çocuklara bakmaktan mutluluk duydular, ben de Layne yalnız seyahat etmek zorunda kalmasın diye onunla birlikte gittim.

Jeep'le oldukça kolay bir yolculuktu ve Layne ve ben yolculuk sırasında hayat hakkında konuşarak, ona öğrettiğim İngilizce dersini anımsayarak ve en sevdiğimiz şiirleri okuyarak harika vakit geçirdik. Hava kararmadan New Haven'a dönmek istediğimiz için kulübede sadece bir saat kaldık. Dönüş yolunda konuşmaya devam ettik ama konular daha da ciddileşti.

O sırada üçüncü çocuğuna hamileydi ve Travis'le birlikte devam etmeyi planlayıp planlamadıklarını sordum. Bana devam edeceklerini söyledi. Hamile kalmak, doğum yapmak onun için diğer pek çok kadından daha kolaydı ve bebek sahibi olmayı her şeyden çok seviyordu. Travis de en az onun kadar çocuk sahibi olmayı seviyordu ve bunu yapabilecek kadar sağlıklı ve güçlü kaldığı sürece devam etmek istiyordu. O zamanlar bile, en büyükleri okul çağına geldiğinde şehre taşınmaları gerekeceğini biliyordu.

Konuşmamız bundan sonra değişti. Bana hiç çocuk isteyip istemediğimi sordu ve ben de ona gerçeği söyledim. İstiyordum. Gençken hep anne olmak istemiştim. Josh ile evlendiğimde, üniversiteyi bitirir bitirmez denemeye başlayacağımızı düşünmüştüm. Ancak o noktada onun sinirli ve zor bir adam olduğunu ve benim de o ortama bir çocuk getirmek istemediğimi anladım ve bu hayalimden vazgeçtim.

Impact'ten sonra ve özellikle Josh öldükten sonra benim için işler değişti. Aklımın bir köşesinde hala çocuk istiyordum ama

iyi bir anne olabilecek durumda değildim - henüz yerleşmemişken ve hala kendimi bulmaya çalışırken değil.

"Yani," dedi Layne, kelimeleri yavaş ve çok dikkatli kullanarak, "Mack'le bunu hiç düşünmedin mi? Ondan bir bebek sahibi olmayı yani."

Sertçe yutkundum, tekrar kalıcı bir şekilde bir erkeğe ait olmayı düşündüğümde o zamanlar beni her zaman saran endişeyle dolup taşım. "Bunu düşündüm."

"Ve?"

Başımı salladım. "Gerçekten birlikte değiliz. Çocuk sahibi olamayız. Yani, kazara olabilir ve o zaman bununla başa çıkarız ama bu konuda her zaman oldukça dikkatliyizdir. Zamanlama ve her şey. İstemiyoruz..."

"O da mı istemiyor?" İnanılmaz derecede nazık davranıyordu ama yine de yüzünde bir tokat gibi hissetti.

"Mutlu olduğunu söylüyor."

"Biliyorum. Bence o mutlu. Sen ve o birlikte olduğunuzdan beri mutlu görünüyor. İçerik. Ben sadece..." Önümüzdeki toprak yola odaklandı ve bir dakika düşündü. "Bana her zaman geleneksel bir erkek gibi gelmiştir. Sanırım her zaman evlenmek ve çocuk sahibi olmak isteyeceğini düşünmüşümdür."

Onun hakkında haklıydı. Soruları beni ne kadar savunmacı yaparsa yapsın haklı olduğunu biliyordum. "Belki yapardı. Farklı bir dünyada. Farklı bir ilişkide. Ama onu sürekli kontrol ediyorum ve bana istediği şeye sahip olduğunu söyleyip duruyor. Neden bana yalan söylesin ki?"

Bir cevabı vardı. Söylemese de yüzünde görebiliyordum.

"Sadece ," diye kaçırdım.

"Belki de seni kaybetmek istemediği için sana yalan söylüyordur. Ya da belki kendine yalan söylüyor ve hayattan istediği her şeye sahip olduğuna kendini inandırmıştır. Ya da belki de idare ediyor ve daha fazlasını umut etmesine izin vermiyor. Ya da belki de ben tamamen yanıliyorumdur. İkiniz için de en iyisini istiyorum. İkinizin de çok mutlu olmasını istiyorum. Ve eğer bu ilişki sizi böyle yapıyorsa, o zaman bunu tamamen destekliyorum. Neden daha fazlasını yapamadığınızı biliyorum ve tamamen anlıyorum. Mack de öyle. Ama her zaman düşündüm ki belki... belki de tüm bunların altında... o..."

"Daha fazlasını istiyor," diye onun için bitirdim. Kırgın bir şekilde. "Benden daha fazlasını istiyor."

"Hayır! Şu anda ona verebileceğinden daha fazlasını istiyor." Başını çevirip beni gözyaşlarının eşliğinde görünce telaşla devam etti: "Öyle olduğunu söylemiyorum! Yemin ederim söylemiyorum! Ama belki onu kontrol edebilirsin. Yakın bir zamanda. Eğer geçiştirmeye çalışırsa, buna izin verme. Bir ilişkide ve hayatta gerçekten ne istediğini size dürüstçe söylemesini sağlayın."

"Düşündüm de..." Burnumu çektim ve kollarımı karnıma doğru çektim, Mack'in bana her zaman söylediği kadar mutlu olmadığı fikri beni dehşete düşürdü ve kederlendirdi. "Bunu yaptığımı sanıyordum. Bazen bunun için endişeleniyorum. Elbette endişeleniyorum. Ama bana her zaman benimle olduğu gibi olmak istediğini söyledi. Bana aşık falan değil."

Layne başını sallayarak bana sert bir bakış attı.

Dudağımı sertçe ısırdım. "Sence... Yani... biz her şeyi açık açık konuştuk. O yapmazdı..."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Layne. "Gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim bazen sanki..."

Seni seviyor gibi görünüyor.

Eğer kelimeleri çıkarabilseydi cümleyi nasıl bitireceğini biliyordum.

Bu ihtimal beni o kadar sarsmıştı ki New Haven'a dönüş yolunun geri kalanında kendime zor hakim olabildim. Mack orada bile değildi. Seyahat ediyordu, bölgedeki yardım ve destek turlarından birini yapıyordu.

Sonunda New Haven'a uğraması için iki hafta daha beklemek zorunda kaldım. Eminim o da birlikte birkaç gün eğlenmeyi ve arkadaşlık etmeyi bekliyordu ama olan oldu ve ben ikimizin de yapmak istemediği bir konuşmaya zorlandım.

Tam da Layne'in tahmin ettiği gibi sorularımı geçiştirmeye çalıştı.

Sonra da bu konuda çok samimi görünerek kendi duygularını en aza indirmeye çalıştı.

Ama zorlamaya devam ettim ve sonunda gerçek ortaya çıktı.

Daha fazlasını istiyordu. Benimle ciddi bir şeyler yapmak istiyordu. Bir eş, bir ev ve bir aile istiyordu.

Ve o zamanlar bunu ona asla veremeyeceğimden kesinlikle emindim.

Ben de her şeyi bitirdim. İkimizi de ezdim. Ve aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Yollarımız her kesiştiğinde arkadaşça ve kibar davranıyorduk, ancak çok sık kesişmiyorlardı. Çevredeki topluluklarda çıktığı tüm kadınları duymak zorundaydım - neyse ki zamanımın çoğunu geçirdiğim New Haven'da kimseyle çıkmıyordu - ve onun mutlu olmasını içtenlikle istediğim için kendimi bu konuda mutlu etmek zorundaydım.

Ama mutlu değildim. Tam olarak değil. Artık değilim.

Ta ki onu ormandaki bu kulübede saklanırken bulana ve onu tekrar hayatıma alana kadar.

Anılar zihnimde bir film makarası gibi dönüyor ve yine aynı stresi, belirsizliği ve üzüntüyü hissediyorum. Ağlamıyorum ve bedenimi hareketsiz tutmayı başarıyorum ama uyumaya yakın bile değilim.

Ta ki Mack sonunda "Orada neler oluyor?" diye patlayana kadar.

Orada bir şey yok. Ona doğru sokuldum. Ama yine de ne demek istediğini biliyorum. "Bir şey olduğu yok!"

"O zaman neden durduk yere sinirleniyorsun! Kramplar daha mı kötü? Yoksa yine mi hastasın? Dünkü gibi mi?"

Dün banyoda ağladığım zamanki gibi. "Ben hasta değilim. Ben iyiyim. Uyumaya çalışıyordum. Uyuduğunu sanıyordum."

"Evet, öyleydin, ama sonra senden gelen tüm bu stresli titreşimlerden etkilendim. Çok rahatsız ediciydi."

İçimi çektim ve onu doğru olmayan bir şeye ikna etmeye çalışmaktan vazgeçtim. "Gerçekten stresli değildim. Sadece kötü bir anı. Bazen bana çarpıyorlar ve onları uzaklaştıramıyorum ve her şeyi yeniden hissediyorum."

"Evet. Sanırım bu herkesin başına gelir. Şu anda hangi kötü anıyı düşünüyorsun?"

Soruları, cevabı almaya hakkı olduğundan kesinlikle eminmiş gibi soruyor.

Tekrar derin nefes veriyorum. Kalçasını okşuyorum. Sırtının alt kısmını. Her zamanki gibi tamamen çıplak olan sıkı poposunu. "Dürüst olmak gerekirse, senden ayrıldığım zamanı düşünüyordum."

"Neden bunu düşünüyordun?"

"Bilmiyorum. Sadece rastgele, geçici bir düşünce. Ama bir kez beynime yerleşti mi, bir daha çıkmaz."

"Ve bu seni o kadar üzdü mü?"

"Tabii ki beni üzdü! Hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi."

Artık tamamen uyandı. Beni sırtüstü yatırıyor ve üstümde yuvarlanıyor, bana bakabilmek için kollarının üzerinde yükseliyor. "Benim için de zordu."

"Öyle olduğunu biliyorum. Sana bunu yaptığım için kendimi bok gibi hissettim. Ve her şeyin... her şeyin gerçekte nasıl olduğunu daha önce fark edemediğim için kendimi bok gibi hissettim."

"Hayır, o kısım benim hatam. Hepsi benim suçum. Sana tek istediğimin sıradan bir şey olduğunu söyleyen bendim. Kendimi bunun doğru olduğuna yarı yarıya inandırmıştım. Neden bana inanmadın?"

"Bilmiyorum. Ama yine de kendimi suçlu hissettim. Hala biraz hissediyorum."

"Yapmamalısın. Ben büyük bir çocuğum ve istediğimi istemek için kelimelerimi kullanabilirim."

Muhtemelen niyetlendiği gibi buna kıkırdıyorum. Elimi kaldırıp sakalıyla oynuyorum. "Seni hiç kullanmak istemedim, Mack."

"Hiç yapmadın. Bir kez bile. benim için çok zordu ama o zaman ya da ondan önceki hiçbir zaman bana yanlış yapmadın. Yapmış olabilirim... Kendime biraz yanlış yapmış olabilirim."

Yutkunuyorum ve avucumu yanağına doğru kaydırıyorum. Acaba ona duygularımın değişmeye başladığını söyleyecek cesareti bulabilir miyim?

"Ama artık her şeyin farklı olduğunu biliyorum," diye devam ediyor. "Artık seninle ilgili gizli umutlar ya da hayaller beslemiyorum. Şu anda sadece birlikte olduğumuzu ve bunun ikimiz için de en iyisi olduğunu biliyorum. Ama yine de bu son birkaç haftayı yaşamak istiyorum, eğer sorun olmazsa."

Başımı sallıyorum, kalbim biraz kırılıyor ama gerçekten önemli olacak kadar değil. Onunla tekrar seks yapmaya başladığımda durumun ne olduğunu biliyordum ve geçmişte benim de yıllarca yaptığım şeyi yaptığı için onu suçlayamam. İlişkimizin etrafındaki konuşulan sınırların her iki taraf için de gerçek olduğunu varsayıyorum.

"Hâlâ biraz üzgün görünüyorsun," diye mırıldanıyor, odanın karanlığında bana bakarak.

"Sadece duygusalım. Tüm o anılardan ve muhtemelen regl dönemimden dolayı. Ben gerçekten iyiyim. Ve bu son birkaç haftayı da seninle geçirmek istiyorum."

Beni öpmek için eğildi. Sonra dönüyor ve beni tekrar sarılma pozisyonumuza çekiyor. "Biraz daha uyumaya çalış ki belki daha sonra eğlenebiliriz."

Buna gülüyorum. Ve sonunda tekrar uykuya dalabilmek için zihnimdeki endişeyi bilerek yok ediyorum.

Birkaç saat uyudum. Gözlerimi tekrar açtığımda perdelerin etrafındaki çatlaklardan gri ışığın içeri girmesine yetecek kadar uzun bir süre. Güneş doğmaya başlamış olmalı.

Gözlerimi tavana dikerek yerimi ve konumumu gözden geçiriyorum.

Benim yerim Mack'in kulübedeki yatak odası. Ve pozisyonum onun altında. Uykusunda beni ters çevirdi ve ara sıra yaptığı gibi yarı üstümde yatıyor. Yüzü boynumla omzum arasındaki kıvrıma gömülü.

Daha önce göğsümde hissettiğim gerginlik yatıştı. Mack'in ağır haline ve derin nefes alışına gülümsemek istiyorum. Gerçekten yeniden gevşemiş hissediyor. Bir elimi sırtını okşayabilmek için yukarı kaldırıyorum ve sonra pürüzsüz başını okşamak için yukarı kaydırıyorum.

"Mmm," diyor yarı mırıldanarak, yarı inleyerek. "Güzel bir his."

Kıs kıs gülüyorum ve parmak uçlarımı kafatasının gergin derisi ve dalgalanan kemikleri üzerinde gezdirmeye devam ediyorum. "Uyuyor olman gerekiyordu."

"Öyleydin. Sonra sen beni okşamaya başladın. Bu şekilde uyumayacağım." Boğazıma birkaç uykulu öpücük konduruyor. "Şimdi iyi hissediyor musun?"

"Evet. Daha iyiyim."

"Bu çok iyi." Boynumun dibindeki nabzı ağzına alıyor. Her zaman hickey's'i emmeye çalıştığı nokta.

"Şu anda senin atletik mağara adamı seksi için yeterli enerjim olduğundan emin değilim."

Tenime karşı kahkahalarla ofluyor, hâlâ boynumu ve omzumu tatlı tatlı öpüyor. "Mağara adamı seksi mi?"

"Kötü anlamda değil. İlkel, güçlü, seksi bir şekilde. Çok fazla enerji gerektiriyor."

Yanağımı okşarken hâlâ gülüyor ve sonra göğüslerime ulaşabilmek için elbisemi yukarı itiyor. "Öyle bir şey değil."

"Kesinlikle öyle. Cinsel açıdan çoğu erkekten çok daha yaratıcı ve hırslısın ve son haftalarda daha da hırslandın. Bu konuda hiçbir şikâyetim yok ama bazen biraz ağırdan almak istiyorum."

"Pekala, rahatına bakabilirsin. İş yapmak benim için sorun değil. Çok... kuvvetli olmamaya çalışacağım."

Şimdi ben de gibi usulca gülüyorum. Bir süre göğüslerimi okşuyor ve sonra karnımı öpmek için aşağı iniyor. Ağzı daha da aşağıya indiğinde onu durduruyorum. "Huh-uh. Adet dönemimin hâlâ devam ettiğini söylemiştim. Çok değil ama biraz."

"Bunun beni en ufak bir şekilde bile yavaşlatmadığını gayet iyi biliyorsun."

"Doğru, ama cidden bu sabah benim için fazla enerjik." "Tamam," diye cevap veriyor, tekrar göğsüme doğru ilerliyor.

"Çok enerjik bir şey değil. Bir parmağa ne dersin?" "Birden fazla parmağa ihtiyacım olabilir!"

Meme uçlarımdan birini tekrar dudaklarının arasına alırken bile kıkırdamayı kesemiyor gibi görünüyor. "Hayır. Çok kuvvetli olamaz. Tek parmak olmak zorunda."

"En az iki tane!" Yaptığı şey çok iyi hissettirdiği için başını göğsümde tutuyorum.

"Hayır. Bir tanesi olacaktır. Bana güvenmelisin." "Sana güveniyorum. Ama iki parmağı daha çok seviyorum."

"İyi büyüklükte bir parmağım var." Kendini kanıtlamak için bir elini kalçalarımın arasına sokuyor, beni okşayarak açıyor ve işaret parmağını iç çamaşırdan geçirip amıma sokuyor. Adet dönemim o kadar hafif ki bu sabah tampon ya da ped kullanma zahmetine bile girmedim.

İç duvarlarımı okşamaya başladığında nefesim kesiliyor ve hafifçe doğruluyorum. Mack'in yanındayken regl dönemim hakkında utanmamın imkânı yok çünkü bu durumdan hiç rahatsız olmadığı çok açık. Yüzgecini sertçe hareket ettiriyor. Amaçlı bir şekilde. G noktamı buluyor ve içine doğru itmeye başlıyor.

En saçma, gergin, tiz iniltiyi çıkarıyorum. Devam ediyor Zevk ve ihtiyaç içimde zonkladıkça çok uzun bir süre devam ediyor. Kollarımı başımın üzerine uzatıp yatak başlığını kavriyorum.

"Gördün mü? Tek parmak yeterli olacak." G noktama doğru pompalamaya devam ediyor, tepkilerimi izleyebilmek için başını göğüslerimden kaldırıyor. "Şimdi gerçekten içine giriyorsun."

"Ben... Ben..." Cümleyi bitirmeye bile çalışmıyorum. Yine sızlanıyorum, omurgamı kamburlaştırıyorum ve tutunmaya çalışırken başımı savuruyorum.

"Dikkatli ol. Bu sabah çok güçlü olmak istemiyorum." Onun alaycı tonu bile beni artan orgazmımdan uzaklaştırmıyor.

"Amin parmağımın etrafında iyice daralıyor. Bunu çok istiyorsun, değil mi?"

Bir sürü utanç verici, sözsüz ses çıkarıyorum ve bunlardan biri olumlu bir cevap olabilirdi.

Mack öyle olduğunu varsayıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Seni böyle görmek hoşuma gidiyor. Kendini çok iyi hissediyorsun. İhtiyacın olan bu ve ben de sana bunu vereceğim."

Bu sefer, hevesimden kıvranmamaya ve parmağına binmemeye çalışsam da, "Mm-hmm" diye mırıldanmayı başarıyorum.

"Evet. Çok iyi yapıyorsun." Parmağını daha sert ve daha hızlı itiyor, zar zor çekip çıkarıyor. "Bunu sana vermeme izin ver. Bunu senin için yapacak olan adam benim. Sadece ben."

"Evet!" Nefes nefese kalıyorum, acelemle yatak başlığını birkaç kez duvara doğru itiyorum. "Mack!"

"Bu doğru. Benim. Bunu senin için yapabilecek tek erkek benim. Bırak kendini, meleğim. Ne kadar sert boşalabileceğini görmek istiyorum. Bıraktığını görmek istiyorum."

Tüm gerginliğim orgazma dönüşürken düzensiz bir hıçkırık salıyorum. Amım onu sertçe kavrarken G noktama doğru bastırmaya devam ediyor ve sonunda yatağa gevşek bir şekilde geri düştüğümde ve tam bir memnuniyetle ona ısınlandığımda gülümsüyor.

"İşte," diyor, durumdan oldukça memnun görünüyor. "Şimdi kendini daha iyi hissediyor olmalısın."

Beni öpmek için eğildiğinde nefes nefese kalıyorum ve kıkırdarak boğuluyorum ve kollarımı ona doluyorum.

"Bu çok kuvvetli, enerjik ya da mağara adamı gibi değildi, değil mi?" "Şey. *Biraz* mağara adamı gibi olabilirdi. Ama ben yine de hiçbir şikayetim yok."

Sözlerimi takdir ettiği belli. Beni tekrar öpüyor, sıcak ve şefkatli. Ama aynı zamanda çok tahrik olmuş durumda. Kaslarının gerginliğinden ve sikiinin dikleşmesinden belli oluyor bu.

"Yana dön," diyorum göğsünü hafifçe iterek. "Böylece ben de seninle ilgilenebilirim."

Dediğimi yapıyor ama yüzümü gerçek bir endişeyle tarıyor. "Bu sabah kendini enerjik hissetmediğini söylemiştin."

"Değilim. Ama bunu yapmak fazla enerji gerektirmiyor." Ayağa kalkıyorum, sikini ellerimin arasında tutuyorum ve açgözlülükle ona bakıyorum. "Hoşuma gidiyor. Ve bu şekilde asla çok uzun sürmez."

"Eğer eminsen. Sırf benim-" diye düşündüğün için zorlamayı istemiyorum. Eğilip onu ağzıma aldığımda cümlesi aniden kesiliyor.

Oyun oynamıyorum çünkü zaten çok ileri gitmişti. Sikişinin başını hızlıca emiyorum ve sonra dudaklarımı daha iyi düzenlemek için gitmesine izin veriyorum. Sonra onları tekrar aşağı kaydırıyorum, bu sefer daha uzağa ve hızlı bir sert emme ritmine geçiyorum.

Vücudu tepki olarak sarsılırken yüksek bir ses çıkarıyor. Genelde başımı iki eliyle tutmayı sever ama bu sabah daha önce yaptığım gibi tek koluyla yatak başlığına uzanıyor. Diğer elini kafatasımın arkasında kavisli tutuyor, heyecan verici bir sahiplenmeyle hızımı ve baskımı yönlendiriyor.

"Siktir, Anna. Siktir!" Ağzıma girmemek için gösterdiği çabayla omuzları yataktan kalktı. "Evet, bana böyle yapmana bayılıyorum. Sıcak ağzını hissetmeyi seviyorum. Her tarafımda. Beni çok iyi alıyorsun."

Bugün çok konuşkan ve ben buna bayılıyorum. Ağzımdaki shaftının kalınlığı etrafında cesaretlendirici sözler mırıldanıyorum.

"Evet, ihtiyacım var...!" Başı arkaya düşerken omurgası yukarı kalkıyor ve gözleri kapanıyor. "Sana ihtiyacım var. Sana böyle ihtiyacım var. Beni sonuna kadar götür."

Onu biraz daha derine sokmayı başardım ve bu onun için her şeyi halletti. Vücudu titremeye başladığında sınır tanımayan bir böğürtü çıkarıyor. Vücudu yavaş yavaş gevşerken ve siki yumuşamaya başlarken onu yutuyorum ve emmeye devam ediyorum. İçimde ihtiyaç duyduğum bir şeye derinden cevap veren cinsel, tatmin edici sesler çıkarmaya devam ediyor.

Sonunda başımı kaldırıyor, böylece siki dudaklarımın arasından kayıyor. Kızarmış, hafif nemli ve tamamen doymuş. "İyi misin?"

"Evet," diyorum ona dürüstçe. "Ben iyiyim."

"Emin misin? Hiçbir şey istemediğini söylemiştin-"

"Sana ne istediğimle ilgili gerçeği söyledim ve bunu yapmak istedim." Beni tekrar yukarı çekmesine izin verdim, böylece onun gevşek vücuduna sarıldım.

Dürüst olduğuma ikna kadar yüzümü kontrol etmeye devam ediyor. "Tamam. Bunun için teşekkür ederim."

"Bir değil."

Başımı omzuna yaslıyorum ve o da saçlarımı usulca okşuyor.

"Demek bunu yapmayı gerçekten seviyorsun, sanırım."

Kıkırdıyorum. "Evet."

"Bana uzun zaman önce söylemeliydin. Yıllarca bu tür bir muameleye maruz kalabilirdim." Çok hafif. Çoğunlukla alay ediyor. Bu yüzden beni üzmüyor.

Ama ben diyorum ki, "Hayır, yapmazdın. Geçmişte, sana çok sık oral seks yapmama izin vermezdin. Ve kesinlikle *bu* şekilde değil."

"Sanırım hayır. Bunun... zor ya da... aşağılayıcı bir şey olacağından endişelendim. Sen bana Josh'ın senden bunları beklediğini söylediğinden beri."

"Evet." Genel olarak oldukça iyi hissediyorum. Orgazm regl kramplarımın sonuncusunu da geçirdi ve kendimi doygun ve Mack'e yakın hissediyorum. Josh'tan bahsetmek bile modumu pek düşürmüyor. "Ama sorun ona oral seks yapmak değildi. Eskiden her gün seks beklerdi. Beni hiç zorlamadı. Ama evlendiğimizde sadece on dokuz yaşındaydım ve ondan önce erkeklerle hiçbir deneyimim yoktu. Yani tamamen masumdum ve ona inandım. Bir kadın kocasına her gece seks yapmalıydı. İyi bir eş olmak istedim."

Mack hafifçe hırlıyor. "Piç kurusu."

"Evet. Gerçekten öyleydi. Ama ben de öyle olmalıydım... Bilmiyorum. Daha iyi kararlar verip kendimi tüm bu olanlardan kurtarmalıydım diye düşünüp duruyorum. Her neyse, ilk yıl o istediğinde her zaman seks yapmaya çalıştım, ama sonra öğretmenlik yapmaya başladım ve stresliydim, bitkin düşmüştüm ve her gece seks yapmak istemiyordum. Bu yüzden ona oral seks yapmaya başladım çünkü benim için daha hızlı ve kolaydı."

"Senden hiçbir şey hak etmedi."

"Hayır. Öyle olmadı. Her zaman kötü değildi ama kesinlikle daha da kötüleşti. İkimiz de gençtik ama o her zaman biraz sinirliydi. Özellikle Meadows'ta öğretmenlik işine girdiğimde ve bundan gerçekten keyif aldığım da ve onunla ilgili olmayan bir hayat kurduğum da bana karşı giderek daha da huysuzlaştı. Yine de bana hiç vurmadı. O zamanlar vurmazdı. Sadece daha yüksek sesle ve daha kaba davrandı. Bana saldırmamasın diye onun ruh halini tahmin etmeye ve yönetmeye çalışırken kendi kendime daireler çiziyordum."

"Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın." Bir tutam saçımla oynuyor, tutuyor ve sonra parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin veriyor.

"Hayır. Yapmamalıydım. Saçma olan şey babamın da benzer olmasıydı ve annemin de kendi evliliğinde benim yaptığım şeyleri yaptığını gördüm. Sanırım ben ders kitabıyım. Aynı kalıpları tekrarlıyorum. Kötü ve sinirli bir babam vardı ve sonra kötü ve sinirli bir kocayla evlendim." I

Mack'e gülümsemek için başımı kaldırdım. "Ama o öldüğünden beri çok daha iyi seçimler yaptım."

Yüz ifadesi yumuşar. Sonra neredeyse tereddütle, "Bana nasıl öldüğünü hiç anlatmadın," diyor.

"Ne?"

"Josh. Öldüğünü biliyordum ama ona ne bana hiç söylemedin."

"Oh." Yutkunuyorum. Başımı tekrar omzuna koyuyorum çünkü bu şekilde daha güvenli görünüyor. "Yaptığımı sanıyordum."

"Sormadın. Senin için çok çığ ve zor olduğunu düşündüm, bu yüzden doğrudan sormadım. İstemiyorsan şimdi söylemek zorunda değilsin."

"Hayır. Sorun yok. Impact'ten sonra... Impact'ten sonra daha da kötüleşti. Pek çok insan öyle oldu. Tüm o korku, stres ve hayatta kalma mücadelesi. Sonunda bana vurmaya başladı. Bir kere yaptı ve sonra üzgün gibi davranıp bir daha yapmayacağına söz verdi. Bir süre iyi davranırdı ama sonra tekrar yapardı. Eski dünyada, bana vurması benim için zor bir çizgi olurdu. İlk seferden sonra gerçekten ayrılırdım. Ama her şey dağıldıktan sonra... Kendimi kapana kısılmış hissettim. Kapana kısılmıştım. Impact'ten hemen sonra o dünyada tek başıma nasıl hayatta kalacaktım? Her şey kaostu. Ve inanılmaz derecede tehlikeliydi."

"Peki ne oldu?" diye mırıldanıyor nazikçe.

"Yaklaşık altı ay boyunca böyle devam etti. Sonra bir gün yüzüme vurdu. Kalan makyaj malzememle morluğu kapatmaya çalıştım ama kasabadaki yaşlı bir kadın bunu fark etti ve sordu. Ben de ona anlattım. Gerçeği söyledim. Bana vuruyordu ve bu bir süredir devam ediyordu. Yaptığım hiçbir şey onu durduramadı."

Mack sessiz. Eli hala sırtımda duruyor. "Sonra... Sonra ertesi gün..."

Kesik kesik nefes alıyorum. "Belki de sadece bir tesadüftü. Asla emin olamadım. Ama zamanlama... Her neyse, ertesi gün her zamanki gibi bir av partisiyle ormana gitti. Bir daha da geri dönmedi."

"Siktir," nefes alıyor Mack.

"Kaza olduğunu söylediler. Bölgede başka biri daha ateş ediyormuş ve onu geyik falan sanmış olmalı. Ama turuncu giyiyordu, o yüzden... Bilmiyorum. Ama o ölmüştü ve ben de..."

"Ne yapıyordun?"

"Çok rahatlamıştım. Hiç üzülmedim. Sadece rahatladım."

"Elbette öyleydin. Herkes olurdu."

"İşte o zaman özgürlüğümü ve yeni başlangıcımı en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdim. Bir kıyametten geçiyor olsak bile, neden sonunda nasıl güçlü olunacağını öğrenmeye çalışmayayım ki?"

"Sen yaptın."

"Evet. Sanırım iyi yaptım. Güçlendim ve belki de sonunda gerçek gücün eskiden sandığım şey olmadığını anladım."

"Bu mantıklı." Duraksıyor. Sonra usulca ekliyor: "Seninle gurur duyuyorum. Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Hiçbir şey söyleyemediğim için omzuna küçük bir öpücük konduruyorum.

Birkaç dakika huzurlu bir sessizlik içinde uzandık. Sonra Mack dedi ki, "Artık Josh hakkında pek konuşmuyorsun."

"Biliyorum. Eskiden aklımı doldururdu, öldükten çok sonra bile. Ama artık öyle değil. Dürüst olmak gerekirse, artık onu neredeyse hiç düşünmüyorum bile. Bence bu iyi bir şey."

"Bu iyi. Kafanızda en küçük bir yeri bile asla hak etmedi."

Gülümsüyorum ve onu öpebilmek için başımı kaldıracak enerjiyi buluyorum. İkimiz de yorgun ve doygun olduğumuz için çok ileri gitmiyoruz.

Birkaç dakika sonra pozisyonlarımızı ayarlıyoruz, böylece ben onun yanında oluyorum ve onun kolu da bana sarılıyor. Bu şekilde uyumaya devam ediyoruz ve kuşluk vaktine kadar uyanmıyoruz.

ÜÇ HAFTA SONRA, GITMEM GEREKEN GÜNDEN BİR GÜN ÖNCEYDİ VE BEN GERÇEKTEN-Bunu yapmak istemiyorum.

Mack masaj sırasındaki çöküşünden beri farklı. Sanki bir tür içsel mücadele çözülmüş gibi. Eskiden olduğu adam değil - daha sessiz, daha düşünceli - ama her zaman kalbinde olan o tatlılık çekirdeği yüzünü tekrar gösterdi.

Geçtiğimiz üç haftayı birlikte yaşayarak, kulübenin etrafındaki işleri yaparak, avlanarak, balık tutarak ya da markete giderek ve bol bol seks yaparak geçirdik.

Bu kadar haftadan sonra bazı coşkularımızın azalmış olabileceğini düşünebilirdim, ama azalmadı. Seks hala ilk hafta olduğu kadar ateşli, vahşi, yaratıcı ve muhtaç.

Bugün sabah balığa çıktık ve yakaladıklarımızı öğle yemeği için kızarttık. Mack bulaşıkları yıkarken ben duş aldım ve sonra o duş alırken ben de yatak odasında geçireceğimiz öğleden sonraya hazırlık olarak kulübeyi kilitledim.

Aslında yatağa kadar gitmedik. Mack banyodan çıplak çıktı ve beni koridorun duvarına yasladı. Sonra beni yatak odasına taşıdı ve yatağın yanında dururken yatağın dibinde ellerim ve dizlerim üzerinde beni becerdi. O sırada kendini kaybetmek üzereydi, ben de ağzımda işini bitirdim. Mack uyanıp tekrar başlayana kadar bir saat kadar memnun bir şekilde uyuduk. Sonunda bana sahip olana kadar ön sevişme için uzun zaman harcadı.

Tekrar tekrar boşalana kadar yüzüne bindim. Kendimi hırslı hissederek sonunda eğildim, böylece onu aynı anda ağzıma alabilirdim. Genelde bu pozisyonu etkili bir şekilde yapamayacak kadar dikkatim dağınık, ama bugün iyi yaptım. Mack, ben tekrar boşalmadan hemen önce ağzıma sertçe boşaldı.

Şimdi tekrar yatağa yığıldık, nefes almaya çalışırken çıplak ve birbirimize dolanmış durumdayız. O kadar soluk soluğa ki, nefes alışları gürültülü ve boğuk, her nefes verişinde de inliyor.

Zihnimi yokluyorum, ama dürüst olmak gerekirse bu kulübeden önceki ilişkimizde onun seks sonrası bu kadar bitkin olduğunu hatırlamıyorum. Sadece fiziksel olarak değil, bundan daha derin bir şekilde. Sanki daha önce hiç yapmadığı bir şekilde kendini bu işe veriyor.

Belki de benim için değişen şeyin bir parçası da budur. Ya da belki de sadece kendimi değiştirdim.

Her iki durumda da, eskiden ilişkimiz üzerine düşündüğümde beni rahatsız eden korku, endişe sarmalları ve kafa karışıklığının hiçbirini yaşamadım.

Artık ne istediğimi biliyorum ve Mack'in farklı bir şeye ihtiyaç duyması sadece benim şanssızlığım.

Bir yanım Mack'le birlikte hayatımızın sonuna kadar bu kulübede kalmayı diliyor ve bunu teklif etsem kabul edebilirdi. Ama kendimi dünyanın geri kalanından, toplumumdan, dostluklarımdan, işimden ve amacımdan koparamam. Buradaki hayat hoş ve basit olabilir ama dolu değil. Tamamlanmış değil.

Ve uzun vadede bir erkekten istediğimden ve ihtiyaç duyduğumdan daha azını kabul etmeyeceğim - bu erkek Mack olsa bile. O hiç Josh gibi değil. Hem de *hiç*. Ama evliliğimde yaptığım gibi bana ne olacağına başka bir adamın karar vermesine izin veremem. Kendim için sorumluluk almalıyım. Mack yaşadığı bu izole balonu terk etmezse, ben de onu terk etmek zorunda kalacağım.

O da biliyor. Farklı bir şey yapacağımı ima bile etmedi.

Yanağım göğsüne yaslanıyor. Kalbi sadece biraz yavaşladı. Gevşek saçları ve sırtımı nazikçe okşuyor.

Yarın onu bırakmak zorunda olduğuma inanamıyorum. Büyük ihtimalle sonsuza dek.

Uyumuyor. Düşünüyor gibi ama düşüncelerini paylaşmıyor. Sonunda boş boş, "Sınırdaki çeteleri organize edenin Logan olduğunu düşün, değil mi?" diyorum.

Mack başını kaldırdı. Bana tuhaf tuhaf baktı. "Hâlâ onu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, ben sadece-"

"Seks yaptıktan hemen sonra onu mu düşünüyorsun?" Sesi kızgın gelmiyor. Sadece kafası karışmış ve biraz incinmiş.

"Hayır, Mack. Tabii ki hayır. şekilde değil. Yarın ne yapacağımı düşünüyordum, sonra Maria'nın aklındaki planı düşündüm, sonra çeteleri kimin organize edebileceğini düşündüm, sonra da Logan'ın bir tür lider olduğu aşikâr olduğu için Logan olabilir mi diye merak ettim." Bakışlarıyla buluşabilmek için başımı kaldırıyorum. Başını tekrar yastığa ama gözleri benim üzerimde. "Son haftalardaki birlikteliğimizden sonra başka birini hayal edeceğimi düşünemezsin herhalde."

Boğuk bir nefes verir. "Hayır. Ben öyle düşünmezdim. Ama biliyorum ki biz... biz kalıcı değiliz. Bu sadece geçici. Yani başka bir adam istediğine karar verirsen buna hakkın var." Boğazını temizliyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Ben sadece... bunu yapmanı istemiyorum."

Birlikte geçirdiğimiz zamanın sona erdiğini teyit etmesiyle kalbim sıkışıyor, ama sonra duraksayan itirafıyla beklenmedik bir şekilde çırpınıyor. "Ayrılmıyorum. Sana daha önce de söyledim ve ciddiydim. Eğer gerçekten bir erkeğim olacaksa, bu sen olacaksın."

Daha önce tam olarak böyle ifade etmemiştim ve kelimeler ben onları ikinci kez tahmin edemeden ortaya çıktı. Bu çok büyük bir risk gibi geliyor.

Yine de onlara tepki vermiyor. Belli ki hâlâ daha önce söylediklerime takılmış durumda. "Logan'ın yanında güvende olursun. Bu dünyada olabildiğince güvende. Sana çok iyi bakardı. Onun olduğunu düşündüğü herkese."

"Mack, bütün bunlar da nereden çıktı? Bir erkeğin sadece benimle ilgilenmesini istemediğimi biliyorsun. Öyle olsaydı, birkaç yıl önce sahip olduğumuzdan daha fazlasını istediğini neden bu fırsatın üzerine atlamazdım?"

Mack bana hiç söylemedi. Bir kere bile. Layne ile yaptığım o savunmasız konuşmaya kadar herkesin her zaman anladığı şeyi fark etmemiştim. Mack daha fazlasını istiyordu. Beni bekliyordu. Ve eğer onu yapmazsam asla bırakmayabilirdi.

"Belki de sunacak yeterince şeyim yoktu," diye mırıldanıyor şimdi doğrudan soruma karşılık olarak.

Öfkeden boğuluyorum. "Mack, kes şunu. Kes şunu! Zor bir dönemden geçtiğini biliyorum ve bunu tamamen anlıyorum. Ama sana her zaman söylediğim ve şu anda tekrar söylediğim şeyi nasıl sorgulayabilirsin? *Hiç* kimse bana senin kadar iyi bakmadı ve bakmayacak. Sadece istiyorum ki..." Sözümü kesiyorum çünkü her şeyi itiraf etmek üzereyim.

Bu da Mack'in kendini kötü ve suçlu hissetmesine neden olacak. Bunu ona bir daha yapmayacağım.

"Ne istiyorsun meleğim?"

Sevgi sözcükleri karşısında yutkunuyorum ve Mack'in sırtına daha fazla yük bindirmeyecek dürüst bir cevap bulmak için zihnimi zorluyorum. "Kelimelere dökmek şöyle dursun, şu anda aklıma sığdıramayacağım kadar çok şey var. Şimdilik bugünün geri kalanının tadını seninle çıkarmak istiyorum. Sonra yarın çiftliklere geri dönmek ve saldırıya yardım etmek için diğerleriyle buluşmak istiyorum. Ondan sonra...?" Omuz silkiyorum. "Sanırım o zaman çözeceğim."

Bir nefes veriyor, vücudundaki gerginliğin çoğu havayla birlikte dışarı çıkıyor. "Tamam." Saçlarımı okşuyor ve tekrar göğsüne yaslanması için başımı nazikçe aşağı indiriyor. "Seni sorguladığım için özür dilerim. Son zamanlarda kendimden şüphe ediyordum. Ve bunun beni her şeyden şüphe eder hale getirmesine izin vermemek çok zor."

"Evet." rahatlıyorum, sert yanlarını ve ince kalçasını okşuyorum. "Bunu anlıyorum. Ama her şeyi tekrar gündeme getirme riskini göze alarak, Logan ne olacak? Sence o-"

"Hayır. O değil."

"Emin misin?" Aslında bu net cevap beni rahatlattı çünkü tüm içgüdülerim beni Logan'ın o kişi olduğundan uzaklaştırıyordu.

"Evet. Eminim. Logan iyi bir adam değil. Eski usul bir mafya babası gibi. Şiddet kullanmaktan çekinmez ve acımasız olabilir. Ama kendini bir kurala bağlı tutuyor ve savaşta bile sadece askerlere karşı hareket ediyor. Bu sınır çeteleri Jimmy ve küçük tatlı Chloe'yi hiçbir şey yapmadıkları halde yakaladı. Onlar sadece hayatlarını yaşarken. Logan bunu asla yapmaz."

"Sizce Jimmy ve Chloe'yi neden kaçırdılar? Bunu hiç anlamadım. Ben ve Greta onları çiftliklerini ele geçirmek için koz olarak kullanacaklarını düşünüyorlar."

"Bu olabilir. Çeteler kendi bölgelerini kontrol ediyorlar ama burası eski dünyanın yıkık dökük kalıntılarından başka bir şey değil. Bir çiftlik onlara düzenli olarak taze yiyecek sağlayabilirdi. Belki de

Sonunda tüm çiftlikleri ele geçirebilir ve bu topluluğu bir tür işgücü olarak kullanabilirler. Bilemiyorum. O zamanlar her ne yapmaya çalışıyorlarsa, gerçek bir direnişle karşılaştıklarında vazgeçtiler. Ama kim bilir ne zaman tekrar bir şeyler deneyecekler. Cezbedici olmalı. Ellerin altında gelişen, üretken bir mahalle."

"Evet. Maria bir şeyler yapılması gerektiği konusunda haklı."

"Öyle. Ama çetelerin başındaki kişi Logan değil. O asla masumların peşinden gitmez. Ayrıca onun bölgesi Vahşi Doğa'ya kadar uzanıyor, ama onun dışında faaliyet göstermiyor. Asla. Çarpışma'dan beri Vahşi Doğa'nın dışına adım attığından bile emin değilim."

"Tamam. Güzel. Bu mantıklı. Sadece emin olmak istedim. Peki ya Elizabeth'i kaçıran Colt denen adam? O-"

"Hayır, adını birkaç kez duymuştum. Vahşi Doğa'nın derinliklerinde bir bölgesi var ama sınırdan çok uzakta."

"Sence yetkili kim o zaman?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunun hırslı rastgele bir çete lideri olduğunu tahmin ediyorum. Diğer çetelerden biraz destek topladı ve sonra da bu ivmeden yararlandı. Özel biri olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen bu kişinin adını asla öğrenemeyeceğiz. Büyüklük kuruntusu olan bir suçlu."

"Bu bir şekilde durumu daha da kötüleştiriyor." "Evet. Öyle."

Birkaç dakika sessiz kaldık, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık.

Sonunda mırıldandım, "Yarın ayrılmak zorunda olduğuma inanamıyorum." "Biliyorum." Tereddüt ediyor ve ben havadaki gerginliği hissedebiliyorum.

bir sonraki şeyi söylemekten kaçınır. "değilsin."

"Neye mecbur değilim?"

"Gidin. Yarın. Benimle kalabilirsiniz."

Yüzüm buruşuyor ve bedenim derin bir duygu dalgasıyla kısa süreliğine sarsılıyor. "Keşke yapabilseydim."

"Tamam," diyor iri elini tekrar saçlarımın arasında gezdirirken.

"Ben öyle düşünmemiştim. Yarın seni ben götüreceğim, böylece oraya sağ salım varırsın."

Göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ."

Ertesi gün Mack ve ben sınır bölgesinden sadece ufak tefek sorunlarla geçmeyi başardık. Doğrudan rotamız üzerinde kamp kuran büyük bir grubun etrafından dolaşmak ve geri dönmek zorunda kaldık ve karşılaştığımız birkaç kötü huylu yolcuya ateş etmek zorunda kaldık. Ancak bunu başarıyoruz ve sonunda çiftçi topluluğuna giden inişli çıkışlı tepeleri ve otlakları geçiyoruz.

Herkesin yarın Carlsons'ların çiftliğinde buluşması gerekiyor.

Büyük çiftlik evine vardığımızda her şey normal görünüyor. Belli ki diğerlerinin çoğu henüz gelmemiş. Fazladan araç yok ve Maria ve ekibi yakınlarda bir yerde kamp yapmıyor.

Umarım Mack'le görüşemediğimiz son altı hafta içinde planlar değişmemiştir.

İlk gördüğümüz kişiler Chloe ve Jimmy. Jimmy uzun bir pala tipi bıçakla çalışıyor, görünüşe göre ön bahçedeki bazı ağaçları buduyor. Chloe onun yakınındaki büyük bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyor ve kollarında bir şey var.

"Oh bak! Bebeği oldu." Mack yavaşlayıp garaj yolundan dönerken sırtıyorum.

Mack çimlerin üzerinden çifte doğru aç yapıyor ve bizi hemen görüyorlar.

Chloe heyecanla ayağa fırlıyor ve Jimmy palasını bırakıp gömleğinin kollarıyla yüzünü ve sakalını siliyor.

Mack aracımızı hemen yanlarına park ederken ikisi de gülümsüyor. İniyorum ve Chloe'nin kucağındaki bebeğe bakabilmek için aceleyle yanlarına gidiyorum.

"Onun adı Samuel. Biz ona Sammy diyoruz," diyor Chloe, ben ve Mack'in arasında gülümseyerek. "On iki günlük."

"O harika biri." Onu kucaklayabilmek için Sammy'yi kapmak istiyorum ama bu dürtümü dizginliyorum. Bebeğini herhangi birine vermeye hazır olmayabilir. Bu yüzden Chloe tereddüt etmeden onu bana verdiğinde neredeyse başım dönüyor. Onu kucağıma aldım. "Şu tombul yanaklara bak!"

"Kocaman bir çocuk ve iyi yemek yiyor. Doğumda her şey çok iyi gitti." Kolları artık serbest olan Chloe, Mack'e sarılmak için kendini fırlattı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Mack ona sarılıyor, gülümsüyor ama hâlâ biraz içine kapanık. "Büyükbabanın kulübesini kullanmama izin verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"İhtiyacın olduğunda yanında olmasına çok sevindim." Chloe konuşmayı ilgiyle dinleyen Jimmy'ye baktı. Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, kahverengi sakallı, yakışıklı ve işinin ehli bir adam olan Jimmy, Chloe ve yeni oğlunun dünya tarihinde var olmuş en iyi şeyler olduğuna inanıyor. "Jimmy ve ben, ne kadar süreye ihtiyacın olursa kullanmandan mutluluk duyarız."

"Teşekkür . Minnettarım."

Elimde olmadan kucağımdaki bebeğe odaklanıyorum. Mutlu bir ufaklık, kocaman gözlerle bana bakıyor ve gevezelik ediyor. Onu sallıyorum ve biraz bebekçe konuşuyorum, gülümsüyor gibi görüldüğünde çok seviniyorum.

Birkaç dakika sonra başımı kaldırdığımda herkesin beni izlediğini fark ediyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Dikkatim dağıldı. Onu geri alabilirsin."

"Olamaz! Belli ki seni seviyor ve benim de bir molaya ihtiyacım var."

Jimmy ekler, "Yorulmuş olmalısınız. Eve gelin ve bizimkileri görün. Onlar sizi yerleştirir."

Kabul ediyoruz ve çiftlik evine doğru onları takip ediyoruz. Sonunda Mack'e bakacak kadar cesur olduğumda, onun beni garip bir şekilde izlediğini fark ediyorum.

Mack'in duygularını okumakta genelde oldukça iyiyimdir ama şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim .

Jimmy'nin babası Ben Carlson arka tarafta çalışıyor, ama annesi Greta bizi her zamanki dost canlısı tavrıyla karşılıyor ve bugün ilk gelenler olduğumuzu, bu yüzden de misafir odalarını seçebileceğimizi söylüyor.

"Siz ikiniz güzel olanı alabilirsiniz," diyor ve takip edip etmediğimizi beklemeden evinin koridorundan aşağıya doğru adım atıyor. Yetişebilmek için Sammy'yi hemen Chloe'ye teslim etmek zorunda kalıyorum. "Tabii herhangi bir nedenle ranzalı odaları tercih etmezseniz."

"Oh." Dört direkli yatağı, büyük penceresi ve kırmızı-beyaz yorganıyla hoş, eski moda odaya bakıyorum. "Bu çok güzel. Ama en iyisine ihtiyacımız yok. Mack'in ne yapacağından bile emin değilim-"

"Geceyi burada geçireceğim," diye mırıldanıyor, Greta'yla değil de benimle konuştuğu belli. "Planı duymak istiyorum."

Gözlerime bakıyor ve dolaylı olarak ne demek istediğini anlıyorum. İfadesinde ve omuzlarının duruşunda korumacı, neredeyse sahiplenici bir şey var. Katılmak niyetinde değil, ama planın ayrıntılarını bilmek istiyor, böylece gereksiz yere tehlikeye atılmadığımdan emin olabilir.

Bana dokunuyor ve aynı zamanda beni endişelendiriyor.

"Tamam," diyorum Greta'ya gülümseyerek. "O halde, bizden başka kimsenin almaması gerektiğini düşünüyorsanız, bu odayı biz alalım."

"Sahip olmaman için bir sebep yok." Mack'e odaklanır. "Jimmy'm için yaptıklarını unutmadım. Bunu unutmayacağım."

Mack sertçe başını sallıyor ve ben de uzanıp sırtını okşuyorum. "Torununuz için tebrikler," diyorum Greta'ya, Mack'in susmaması için gerginliği azaltmaya çalışarak. "Çok yakışıklı bir çocuk."

"Öyle." Greta'nın torunu hakkında konuşmak için teşvike ihtiyacı olmadığı açık. Bize bebeğin ilk iki haftasını eksiksiz bir şekilde anlatıyor, Chloe'nin hamileliğini ve doğumunu ne kadar iyi geçirdiğini ve Sammy'nin ne kadar eşsiz bir zekâya ve ruha sahip olduğunu anlatıyor.

O konuşmayı bıraktığında, eşyalarımızı odaya yerleştirdik ve diğerlerini bulmak için mutfığa yöneldik.

Oraya varmadan önce Mack'i durduruyorum ve ellerimi yüzünü kavrayacak şekilde kaldırıyorum. "İyi misin?" Fısıldıyorum.

Yüzü yumuşuyor. Endişelerime rağmen, tamamen kendi iç mağarasına çekilmedi. Bana gülümsüyor. "Ben iyiyim, Anna. Benim için telaşlanmana gerek yok."

"Yaygara koparmak istemiyorum. Ama bunun senin için zor olabileceğini biliyorum. Hemen şimdi kalkıp dönmek istersen gerçekten sorun değil."

Ağzı hafifçe aşağı doğru eğiliyor. "Gitmemi ister miydin?"

"Hayır."

"mi?"

"Hayır, gerçekten istemiyorum. Ben sadece-" Bir sonraki düşüncemi nasıl ifade edeceğime karar vermeye çalışırken kendi sözlerimi kestim. "Sadece endişeliyim. Diğer herkes buraya geldiğinde nasıl hissedeceğin konusunda."

"Nasıl hissedeceğimi düşünüyorsun?" Belli ki ne ifade etmeye çalıştığımı anlamıyor ve onu kim suçlayabilir ki?

"Hepsi seni seviyor ve seni gördükleri için heyecanlanacaklar. Sanacaklar ki... Yani, eskiden yaptığın gibi tüm bu işlere yardımcı olmanı bekleyecekler. Bunu istemeyecekler ama sonunda sana baskı yapacaklar ve belki de kararın için kendini suçlu hissetmene neden olacaklar." Gözlerimi kaçırarak endişeyle dudaklarımı yalıyorum. "Suçlu hissetmeni istemiyorum. Baskı hissetmeni istemiyorum. Ben senin... özgür olmanı istiyorum."

Nefes verişini duyuyorum ama yüz ifadesini kontrol edemeyecek kadar gerginim. Büyük bir eliyle yüzümü kavırıyor. "Anna."

Tek kelimelik öğüde uyuyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Teşekkür . Benimle ilgilendiğin için. Ama kalkan olmama gerek yok-

ed. Kendi kararlarımın sonuçlarını anlıyorum ve zaten kendime yüklediğim bir suçluluk duygusu ya da başkalarının bana yükleyebileceği bir baskı yok."

"Ama hissetmeni istemiyorum!"

"Bu şekilde hissetmemeyi başarabileceğimden emin değilim. Yaptığım şeyin doğru olduğundan emin olmadıkça olmaz. Ve şu anda bundan emin değilim." Başını sallıyor ve yana bakıyor. "Ama başka ne yapacağımı bilmiyorum."

"Başkaları ne der ya da ne düşünürse düşünsün, size doğru gelen şeyi yapmalısınız. Seni seven insanlar senin için daha azını düşünmeyecektir. Söz veriyorum düşünmeyecekler."

Bana bakıyor, şimdi yumuşak ve neredeyse hüzünlü. "Benim için daha azını düşünmüyorsun değil mi?"

"Tabii ki istemiyorum! Hepimizi ayakta tuttun, çoğumuzu o kadar uzun süre taşıdın ki artık tüm bu ağırlıklardan kurtulmayı hak ediyorsun. Artık taşımak zorunda değilsin Mack. *Taşımak zorunda değilsin.*"

Cevap vermiyor ama başka tarafa da bakmıyor. Sessiz bir aciliyetle yüzümü inceliyor ve ne aradığını gerçekten bilmiyorum.

Bulup da bilmiyorum. Sonunda diyor ki, "Gece burada kalacağım. Planın ne olduğunu bilmem gerek. Öldürülmene izin vermeyeceğim."

"Öldürülmeyeceğim. Bana asla riskli pozisyonlar vermezler. Ben her zaman temelde yedeğim."

"Bunda yanlış bir şey yok."

"Hayır, yok." İç çekiyorum. "Eskiden beni rahatsız ederdi ama artık etmiyor. Bir çeşit kahraman olmama gerek yok. Ben sadece

Elimden gelen her şekilde yardım etmek. Başkalarının ihtiyaç duyduklarında güvenebilecekleri biri olmak istiyorum, sadece bir yük ya da dikkat dağıtıcı değil."

"Sen asla bir yük ya da dikkat dağıtıcı olmadın. Sana her zaman güvenebilirdim."

Ona acı tatlı bir gülümseme veriyorum ve yakışıklı, tanıdık başını hafifçe öpebilmek için aşağı çekiyorum. "Hayır, yapamazdın. Sen de beni hep taşıdın."

Mack'in mutfaktaki diğerlerine katılmadan önce cevap vermesini beklemiyorum çünkü muhtemelen bana yine boş güvenceler verecek. Daha iyi hissetmemi isteyecek ama ne yaptığımı anlamayacak.

Artık her şey farklı. Bu da beni biraz üzüyor ve onunla kaybettiklerim için endişelendiriyor. Ama aynı zamanda kendimi daha iyi hissettiriyor.

Artık her zaman taşınmaya ihtiyacım olmadığını.

Öğleden sonra hızlı ama keyifli bir şekilde çok fazla faaliyetle geçiyor. Birkaç saat boyunca çiftliğin etrafındaki işlere yardım ediyoruz. Yakın bölgelerden başka gönüllüler de çiftliğe gelmeye başlıyor ve Maria ile ekibi öğleden sonra geliyor.

Carlsons'ların çiftliğindeki bir otlakta kamp kuruyorlar ve Mack ile ben akşam yemeğinde onlarla birlikte takılıyoruz. Cal ve Rachel'ın yarın sabah çabaya katılmaları için toplayabildikleri insanlarla birlikte geleceklerini açıklıyorlar.

Pek çok arkadaşımın yeniden bağlantı kurmaktan keyif alıyorum ve Mack bile oldukça rahat görünüyor. Bu kadınların çoğunu iyi tanıyordu. Onlarla sayısız kez çalışmış ve savaşmış. Kimse onun seçimlerini sorgulamıyor ya da zor konuları gündeme getirmiyor, bu yüzden güneş batana kadar büyük bir kamp ateşinin etrafında otururken zaman kolayca geçiyor.

Sonunda yatma vakti geldi ve Mack'le birlikte çiftlik evine geri döndük. Pek konuşmuyoruz ama bir elimi sıkmak için uzanıyor. Nedenini bilmiyorum ama elini , böylece dönüş yolunun geri kalanında el ele tutuşuyoruz.

Güzel misafir odamıza ulaştığımızda, ona hayatım boyunca hiç kimseye hissetmediğim kadar yakın hissediyorum. Ve aynı zamanda gözyaşlarımı tutuyorum çünkü onu kaybetmek üzereymişim gibi hissediyorum.

O sabah gidecek ve ben de bu saldırıda hayatımı riske atacağım. Birbirimizi bir daha asla görememe ihtimalimiz var ve bile bu son iki aydaki gibi olmayacak.

Bu gece son gecemiz olabilir.

Belki Mack de benzer bir şey yaşıyordur. Yatak odamızda dururken nihayet elimi bıraktığında sakinleşmişti. Burada duş yok. Küvetleri doldurmak için suyu elle pompalamak zorundalar ve çoğu zaman New Haven'da yaptıkları gibi yıkanmak için odalarda bir leğen ve sürahi su kullanıyorlar.

Elimizden geldiğince temizlenip yatmaya hazırlanıyoruz. Mack tüm kıyafetlerini çıkarırken ben basit bir örgü gecelik giyiyorum. Komodinin üzerindeki feneri kapatıyoruz ve yatağa giriyoruz.

Mack beni kendine çekip üstüme yuvarlanırken hâlâ bir şey söylemedi. Beni öpebilmek için başını eğmeden önce bir dakika boyunca karanlıkta bana bakıyor.

Ben de onu öpüyorum, kollarımı ona doluyorum ve dudaklarımı yumuşatıyorum. Dilini ağzımın içine kaydırıyor.

Öpüşmemiz derinleştikçe ellerimi vücudunda gezdiriyor, pürüzsüz kafa derisini okşuyor, sırtından aşağıya doğru iniyor, parmaklarımı geniş gövdesinde, gelişmiş kaslarında, sıkı teninde gezdiriyorum. Onun her parçası büyük, güçlü, sağlam ve sıcak. Her parçası benim için mükemmel, tam da ellerimin altında hissetmek istediğim şey.

Gerçekten uzun bir süre öpüşüyoruz. Vücudu yavaşça geriliyor ve sonunda ereksiyonu içime giriyor. Ama asıl olay için acele etmiyor. Buna -bu samimi, muhtaç öpücüğe- her şey kadar ihtiyacı var gibi görünüyor.

Benim de ihtiyacım var.

Sonunda ağzını ayırdığında, nefes nefese kaldığımda ve boğazımdaki nabzı emmek için başını eğdiğinde ateşli bir şekilde tahrik oldum ve kalbim çok daha doldu.

"Mack!" Dudaklarımda onun adı fısıltılı bir nefes.

Geceliğimi yukarı iterken gırtlaktan bir ses çıkarıyor, böylece ağzını göğüslerime götürebiliyor. Ben kıvrana kadar alay ediyor ve emiyor. Daha fazla dayanamayana kadar başını tutuyorum. "Mack!" Sesimi hala yumuşak tutuyorum ki kimse bizi duvarlardan duymasın. Şu anda ne kadar gürültü yaptığımızın önemli olmadığı küçük kulübemizde değiliz.

Vücudumda ilerlemeye devam ediyor, ağzı açgözlü ve kasıtlı. Bacaklarımın arasına sokulup kalçalarımı ayırdığında,

Nefes alıyorum ve dilini hissettiğimde tekrar nefes alıyorum.

Ağzıyla beni hızlı bir şekilde doruğa ulaştırıyor, ama sonra onu tekrar öpebilmek için yukarı çekiyorum. Şimdi öpüşürken sessiz, aç sesler çıkarıyor. Kalçaları kasıklarımına doğru sallanıyor.

Acelesi var. Muhtaç. Utanmazca tahrik olmasına bayılıyorum, sanki sonunda bana karşı bu kadar temkinli ve gergin olması gerekmediğini biliyor.

Ben de çok ileri gittim. Sabit duramıyorum. Kıvranıyorum ve ona tutunuyorum, tırnaklarımı omuzlarının ve kışının sert etine geçiriyorum. Tüm vücudum kemik derinliğinde bir ihtiyaçla zonkluyor ve Mack bu ihtiyacı giderebilecek tek şey.

"Mack," diye boğuluyorum, sonunda ciğerlerime daha fazla hava çekebilmek için başımı öpücükten çeviriyorum.

Kalın, sözsüz bir sesle vücudunun üst kısmını kaldırıp bana bakıyor. Sonra ağırlığının büyük kısmını dizlerine veriyor.

Artık vücutlarımızın arasına uzanabildiğim için, bir elimi aşağı kaydırarak sert aletin etrafını sardım.

Onu sıktığımda ofluyor, başını yana sallıyor ama bu gece onunla çok uzun süre oynamama izin vermiyor. Elimi tekrar yukarı çekip omzuna yerleştiriyor. Sonra sikini kendi eline alıyor ve giriş yerimdeki pozisyonuna getiriyor.

Dizlerimi büküyorum ve bacaklarımı daha da ayırıyorum. Kendini içime sokarken sessizce inliyorum, amım onun etrafında geriliyor ve yumuşuyor.

İçime tamamen girdiğinde beni tekrar öpüyor. Sonra hızlı, aç bir ritimle itmeye başlıyor. Normal misyoner pozisyonunda olmamıza rağmen nazık, yumuşak, yavaş ya da tatlı değil. Talepkar, acil ve neredeyse çaresiz ve ruh halime mükemmel bir şekilde uyuyor. Sırtına ve poposuna pençelerimi geçiriyorum ve kalçalarımı yukarı doğru pompalayarak onun itişlerini hevesle karşılıyorum. Yatak hafifçe sallanıyor ve ikimiz de yoğun bir şekilde nefes alıyoruz, ancak bu odanın dışında duyulma şansı pek yok.

Ama Mack şu anda bana her şeyini veriyor - her şeyini, sahip olduğu her şeyi, hiçbir şeyi saklamıyor - ve bu çok büyük bir şey. Hem kalbimi hem de bedenimi dolduruyor. Beni o kadar derinden dolduruyor ki, dayanamayacağımdan, tutamayacağımdan, hepsini kaldıramayacağımdan korkuyorum.

Mack'in bana ihtiyacı olduğunda onu asla yüzüstü bırakmayacağım ve bunalmış olsam bile artık dağılmıyorum. Gözlerimin arkasında ve boğazımda hala yaşlar var ve göğsümde korkuya benzer bir şey çırpınıyor ve

Nabız noktalarım. Ancak bunların hiçbirini içimden taşan, her şeyi kaplayan güçlü duygularla kıyaslanamaz.

Bu aşk.

Aşk olduğunu biliyorum.

"Mack," diye tekrar nefes alıyorum, ihtiyacım o kadar çılgınca ki onu aşağıdan sürmeye çalışıyorum.

da hızlanıyor, oflayıp pufluyor, terliyor ve aşırı bir duygu yüküyle titriyor. O kadar ileri gitti ki daha fazla dayanamayacak, ama benden önce boşalmak istemeyecek. Elimi vücutlarımızın arasına sıkıştırmayı başarıyorum, böylece klitorisime ulaşabiliyorum. Sert ve hızlı bir şekilde ovuyorum ve boğuk bir ünlem çıkarıyorum.

zevk dalgalarım.

Orgazm beklemediğim bir anda vuruyor ve salıverilme spazmları arasında titriyor ve nefes nefese kalıyorum, amım Mack'in sikinin etrafında sertçe kenetleniyor.

İstiraplı bir iniltiyi bastırıyor.

"Mack! Çekme, Mack!"

Bu karara neden ve nasıl vardığımı bilmiyorum ama ciddiylim. Belki de bugün Sammy'yi tuttuğum içindir. Belki de Mack'le bu şekilde son kez birlikte olacağımın korkusudur.

Sebepler ne olursa olsun, onun her şeyini istiyorum. Her şeyini. İçime boşalmasını istiyorum.

Bu ne anlama gelirse gelsin.

Kesik bir ses çıkarıyor ve cinsel hareketine kısa bir süreliğine ara veriyor. "Emin misin?"

"Evet. Evet lütfen Mack! Sakın ."

Alçak, yumuşak bir inilti çıkarıyor ve bu inilti o kadar uzun sürüyor ki kalçaları tekrar hareket etmeye başladığında dalgalı bir hal alıyor. Beni o kadar sert sikiyor ki, yorgun bedenim sallanıyor ve bir dakikadan kısa bir sürede doruğa ulaşıyor. Vücudu beceriksizce boşalmaya çalışıyor. Aleti içimde kasılırken kalçaları yuvarlanıyor. Sonra birkaç sert hamlede boşalıyor ve beni menisiyle dolduruyor.

Birlikte olduğumuz onca yıldan sonra bunu ilk kez yapıyor.

Her şok sonrası kalçaları uzun süre sarsılmaya devam ediyor. Sonra üzerime yığılıyor, tüm ağırlığı çöküyor. Yüzünü omzumun kıvrımına gömüyor.

Kollarımı ona doladım. Onu sıkıca tutuyorum.

Bir dakika sonra, vücudu nihayet yumuşamaya başladığında, fısıldıyorum, "Seni seviyorum, Mack. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Garip, sert bir ses çıkarıyor. Neredeyse hıçkırık gibi. Başını kaldırmıyor ama tenime birkaç öpücük konduruyor.

Herhangi bir kelime oluşturabilmesi için uzun bir süre geçti. de boynuma karşı mırıldanıyor. "Ben de seni seviyorum."

ERTESİ SABAH MACK VE BEN TAVUKLARI BESLEMeye YARDIM ETTİK.

ve kahvaltıdan önce yumurta toplamak, ama artık çiftlikte o kadar çok insan var ki, bizim için yapacak iş kalmadı.

Bunun yerine, kuşluk vakti ön bahçede oyalanıyor, Cal ve Rachel'in işe aldıkları diğer kişilerle birlikte gelmesini bekliyorduk.

Buraya gelir gelmez Maria herkesi toplayıp planın üzerinden geçecek. Ondan sonra Mack Vahşi Doğa'daki kulübeye doğru yola çıkacak.

İkimiz de dün gece aramızda olanlar hakkında konuşmadık. Bu konuda ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok ve Mack gitmeye bu kadar kararlı olduğu için bunu yapmaya degeceğinden bile emin değilim.

O beni seviyor. Bu tamamen bir sürpriz değil, ama onay benim için önemli. Kalbimdeki kırık bir şeyi onarıyor. Ama bana bağlanamıyorsa, hayata bağlanamıyorsa, o zaman sevgisi durumumuzla ilgili başka hiçbir şeyi değıştirmez.

Ben de onu seviyorum ama hep sevdim. Ve ancak şimdi onunla her şeye sahip olmanın istediğim bir şey olduğunu anlıyorum.

Çok geç.

Evren nadiren naziktir ve ben uzun zamandır mucize beklemekten vazgeçtim. Mack'in bunca yıldır hayatımda olması bana yetiyor. Daha fazlasını beklemek aptallık olurdu.

Dün Chloe ve Jimmy'yi bulduğum aynı büyük ağaç kütüğünün üzerinde Mack'in yanında otururken bunları düşünüyorum. O da aynı

Benim gibi sessiz ve düşünceli, ama aynı zamanda huzursuz görünüyor. Tuhaf bir şekilde gergin.

Mack hiçbir zaman gergin bir adam olmadı.

Uzun bir aradan sonra, giydiği asker kıyafetlerinin üzerinden kalın kalçasını için uzanıyorum. Pantolon artık yıpranmış, ince ve yumuşak.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor Mack, belli ki aklımdan geçenleri okumuş. "Tamam."

". Sadece hareketsiz oturamıyorum."

"O duyguyu bilirim. Bu andan hep nefret etmişimdir. Bir göreve çıkmadan hemen önce. Bunun gerginliği. Belirsizlik. Dalmadan önceki son nefes."

Derin bir nefes almaya çalışır gibi öne doğru eğiliyor. "Evet."

Dizini sıkıyorum. "Ama genelde bu kadar huzursuz olmazsın."

"Biliyorum. Farklı hissettiriyor. Ben yapmayacağıma göre... Belki de sineye çekip yardım etmeliyim."

Ona hızlıca bir bakış attım. "Eğer gerçekten yapmak istediğin buysa."

"Öyle değil. Gerçekten bir daha asla... kötülükle... kavgayla... hiçbir şey yapmak istemiyorum." Yakışıklı yüzü dizginlenmiş bir duyguyla bükülüyor. "Ama bu dünyada var olmanın yolu bu değil."

"Belki tamamen değil. Ama onu aramak zorunda değilsin. Senin yerini alabilecek başka insanlar da var. Çok uzun zamandır üzerine düşenden yaptın. Her şeyi yapmak zorunda değilsin."

Ağzını oynatıyor, ama bu konuşmaya teşvik etmekten çok huzursuz bir hareket. Sonunda "Sanırım" diye nefes alıyor.

Elimi omzuna götürüyorum ve oradaki sıkı kasları sıkıyorum. İç çektiğinde, parmaklarımı boynunun arkasına masaj yapmak için kaydırıyorum.

Birkaç dakika üzerinde çalışmama izin verdi. Sonra nihayet doğruldu ve başını bana doğru çevirdi. "Ben kenarda otururken sen tehlikeye atılmasaydın kendimi daha iyi hissederdim."

"Bunu neden yapmam gerektiğini biliyorsun,"

diye mırıldanıyorum. "Evet, biliyorum. Ama yine de hoşuma . İstiyorum ki..."

Sözünü bitirmedeğinde, "Ne istiyorsun?" diye sormaktan kendimi alamıyorum.

"İstiyorum... Ne bile bilmiyorum."

"O duyguyu bilirim." Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. Sonra da ağzını. "Sanırım yapabileceğimiz tek şey, her ne durumda olursak olalım elimizden gelenin en iyisini yapmak-

Kendimizi bulduğumuz yer. Doğru seçimleri yapmak için elimizden geleni yaparız ve bazen bunlar bizi parçalamayan tek seçimlerdir. Bu nedenle, başka bir rota sizi görmezden gelemeyeceğiniz kadar güçlü bir şekilde çağırana kadar seçimlerinize bağlı kalmanızın sizin için en iyisi olduğunu düşünüyorum. O zaman rotanızı değiştirebilirsiniz. Ancak doğru olduğunu bildiğiniz şeyi bilerek görmezden gelmediğiniz sürece kendinizi sorgulamaya devam etmeyin."

Sanki söylediklerim onu gerçekten etkilemiş gibi başını sallıyor. "Ve senin doğru bildiğin şeyleri görmezden geldiğini hiç görmedim." ekle.

Kuru kuru ofluyor. "Peki ya yedi hafta önce kulübeye ilk kez geldiğin zaman?"

Başımı omzuna yaslarken kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Bir süreliğine doğru olanı görmezden gelmiş olabilirsin ama bu uzun sürmedi. her şey bunu istemese de beni kabul ettin. Gittiğimde güvende olduğumdan emin olmak için beni takip etmen gerekmediği halde takip ettin. Ve doğru şeyi yaptığın için tekrar şiddetin içine düştün. Kendinden asla şüphe etmemelisin, Mack. Tanıdığım herkesten daha sık doğru seçimi yapıyorsun."

Sanki rahatlamak istermiş gibi bir kolunu bana doluyor. "Bunu yapmaya devam etmek istiyorum," diyor kısık sesle.

"Yapacaksın."

Bir süre böyle oturuyoruz ve kendimi sabahtan beri hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Ta ki Mack sonunda farklı bir tonda, "Seni bir mağara adamı gibi kapıp Vahşi Doğa'ya geri götüremeyeceğime emin misin?" diyene kadar.

Kıkırdıyorum çünkü çoğunlukla alay ettiğini biliyorum. "Bu özel durumda muhtemelen en iyi seçim bu değil."

"Ben öyle düşünmemiştim."

"Ama belki..." Tam olarak ne önereceğimden emin değilim ve bunu öğrenme şansım da olmadı. Çünkü sabahın sessizliğini bir motor sesi bozuyor ve çiftliğin önündeki yolda tanıdık eski bir kamyonet beliriyor.

Kamyon garaj yoluna dönerken Mack ve ben ayağa kalkıyoruz. Eve doğru ilerliyor, biz de aynı hızda çimlerin üzerinde yürüyoruz ve ön koltukta Cal'iri gövdesine yaslanarak bizi coşkuyla karşılayan Rachel'a el sallıyoruz.

Kamyonun kasasında bir grup insan toplanmıştı. Çoğunu New Haven, Halbrook ya da sığınak komünitesinden tanıyorum.

nity, ama Cal ve Rachel'la birlikte önde oturan ve şimdi dışarı tırmanan, hiç tanımadığım bir çift var.

Adam zayıf yapısı ve altın sarısı saçlarıyla inanılmaz derecede yakışıklı, kadın ise parlayan kızıl saçları ve güneş ışığı gibi gülümsemesiyle bu mesafeden bile güzel ve canlı.

"Doğudan ," diyor Mack, çifti benimle aynı anda fark ederek. "Birkaç yıl önce o büyük suç kalesini yerle bir ettiğimizde. Bu kadar uzakta ne halt ediyorlar?"

Normal şartlar altında yardım etmek istememe rağmen o görev için orada değildim. Mack'le ayrıldıktan kısa bir süre sonraydı ve ikimize de biraz zaman tanımaya çalışıyordum, bu yüzden o Cal, Rachel ve diğerleriyle birlikte Batı Virginia'ya giderken ben New Haven'da kaldım.

Rachel koşup bana ve Mack'e sarılıyor, ben de sırttan, çilli Ham'i ve kamyonun arkasından atlayan diğer tanıdıklarımı selamlamak için yanlarına gidiyorum.

Mack doğudan gelen çiftle konuşmak için yanına gidiyor ve birkaç dakika sonra ben de ona katılıyorum.

"Bu Breanna," diyor Mack. "Ve Aidan."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," diyorum gülümseyerek ve sırayla de elini sıkıyorum. "Bu kadar yolu yardım etmek için mi geldiniz?"

"Evet." Breanna gerçek kızıl saçları ve canlı mavi gözleriyle her zaman olmak istediğim kadar güzel ve gerçekten arkadaş canlısı görünüyor ve imrenmemek elde değil. "Birçoğunuz ihtiyacımız olduğunda bize yardım etmek için uzun bir yoldan geldiniz, bu yüzden iyiliğe karşılık vermemiz adil olur."

"Zaten Kentucky'de seyahat ediyorduk," diye söze giriyor Aidan, hoş ve kültürlü bir İngiliz aksanıyla konuşarak beni şaşırtıyor. Geçmişte bir noktada ellerinden birini kaybetmiş. Sol kolunun manşeti boş duruyor. "Ziyarete geldik ve mal ticareti yapmak istiyoruz. Bu yüzden yardım eli uzatmamız için zamanlama iyi oldu." Boğazını temizliyor. "Tabiri caizse."

Neredeyse belli belirsiz göz kırpmasına kıkırdıyorum. "Minnettarız. Çok teşekkür ederim."

Birkaç dakika daha sohbet ediyoruz ve ben Mack'e bakıp duruyorum çünkü o hiçbir şey söylemiyor.

O her zaman sosyaldi. Arkadaş canlısı. Karşılaştığı herkese tavsiye, cesaretlendirme, destek ve iyi hisler sunar.

Ama şu anda buradan başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor.

Dört saat sonra Mack'le birlikte evden çıktık ve dün ATV'yi bıraktığımız yere gittik.

O gidiyor. Ve göğsüm gerçekten ikiye ayrılabilir.

Son birkaç saatimizi Maria ve diğerleriyle görüşerek, bulduğu karargâha saldırı planının ayrıntıları üzerinde çalışarak geçirdik. Yarın şafakta başlayacağız ve umarım öğlene kadar işimiz bitmiş olacak.

Ama Mack bunun bir parçası olmayacak. Karanlık çökmeden kulübeye dönebilmek için hemen gitmesi gerekiyor.

Havada bir serinlik var, bu yüzden ceketimi giyiyorum. Mack, her gibi kısa kollu giymiş ve sıcaklığı fark etmemiş gibi görünüyor.

Evdeyken kulağıma gitme vaktinin geldiğini mırıldandığından beri sessizdik. Başka kimseye söylemedi ya da ayrılışına dikkat çekmedi. Fark edilmeden uzaklaşmak istediğini biliyorum.

Avluya ulaştığımızda Mack eşyalarını yerleştiriyor ve sonra doğrulup bana bakıyor.

"Şey," diyorum, aniden gözyaşlarına boğulacak gibi olsam da gülümsemeye çalışarak.

Başını sallıyor, ağzında ya da gözlerinde gülümsemenin izi yok. "İstersen yarın sabaha kadar kalabilirim."

"Hayır. Bunu yapmanı istemiyorum." Sorgulayan bakışları karşısında, "Şimdi gitmek istiyorsun, yapman gereken de bu. Ve gerçekten de yardım etmek zorunda kalmanı istemiyorum, ki gece boyunca kalırsan böyle bir şey olabilir. Şimdi gitmeniz gerekiyor. Lütfen dönüş yolunda dikkatli ol."

"Yapacağım." Eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sen de dikkatli ol. Sakın ölmeye kalkma."

"Yapmamaya çalışacağım. Sanırım nispeten güvenli bir pozisyonum var."

Maria ve ekibiyle birlikte doğrudan cepheden saldırının bir parçası olmayacağım. Ben, Cal, Rachel, Breanna, Aidan ve diğerlerinden birkaçı binanın arkasına gizleneceğiz, böylece geri çekilmeye çalışanları yakalayabileceğiz, diğer iki grup ise yanları koruyacak.

"Olabilir. Ama sayılarını gerçekten bilmiyoruz. Arkanızdan bir güç gelebilir ve o zaman hepiniz ördek gibi kapana kısılırsınız."

"Sanırım bu , ama gerçekten o kadar örgütlüler mi? Geleceğimizi bilmiyorlar."

"Evet. Bu doğru." Mack hâlâ endişeli görünüyor. Düşünceli.

Maria'nın planı iyi bir plan. Kimse bunu sorgulayamaz, Mack bile. Ama yine de... Böyle bir kesin ya da öngörülebilir hiçbir şey yoktur.

Her şey .

Ölebilirim. Herhangi birimiz

ölebilir. Hepimiz ölebiliriz.

Mack'i bir daha görememekten korktuğum kadar ölmekten korkmuyorum. Duygu selini kontrol etmeye çalışırken yüzüm buruşuyor. "Seni seviyorum Mack," demeyi başarıyorum, ellerimi boynuna dolamak için uzanıyorum, böylece onu gevşekçe tutabiliyorum.

Sözlerimin bir etkisi var. En az dün geceki kadar. Yüzü, tüm vücudu tepki olarak kısa bir süre seğiriyor. "Ben de seni seviyorum meleşim. Sevdiğimi biliyorsun."

Başımı sallıyorum, yutkunuyorum ve aynı anda gözyaşlarımla savaşıyorum. "Bunun sürekli başımıza gelmesinden nefret ediyorum. Bunun bizim için daha kolay olamamasından. Sadece birlikte olamadığımız için."

Gözleri kapanıyor ve omuzları birkaç kez titriyor. "Biliyorum" diyecek kadar kendine gelmesi bir dakika sürüyor. Ben de nefret ediyorum."

"Ama bence... bizim için doğru yollar oldukları için ayrı yollarımızı takip etmeye devam etmek doğru. Ve belki bir gün..." Gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum. Birkaç tanesi önce yanaklarımdan sonra da boynumdan aşağı süzülüyor. "Belki bir gün yollarımız tekrar birleşir."

"Umarım öyledir," diye mırıldanıyor. Beni öpmek için eğiliyor, yumuşak, arayış içinde ve çaresiz.

Her zaman onda bulduğum tüm sıcaklık, güç, huzur ve neşeye ulaşarak yanıt veriyorum.

İkimiz de ne kadar değişmiş olursak olalım hâlâ öyle düşünüyorum. Mack benim için her zaman o kişi olacak.

Sonunda geri çekilene kadar uzun bir süre öpüşüyoruz. Bana bakarken ağır ağır nefes alıyor. "Tamam."

"Tamam." Hâlâ onun ağzından sızlayan dudaklarımı ovuyorum.

"Artık gitmeliyim."

"Evet. Gitmelisin."

Hareket edemiyor gibi görünüyor.

"Ben gidiyorum." "Pekâlâ. Dikkatli ol."

Bir dakika daha sürüyor ve sonunda kendini benden uzaklaştırmak için büyük bir çaba sarf ediyor gibi görünüyor. Garip adımlarla dört tekerlekli bisiklete doğru ilerliyor ve bacağını sallayarak seleye yerleşiyor.

Omzunu sıkıp geri çekiliyorum. Ve bakışlarımı bir kez daha sarsak bir baş hareketiyle karşıladığında yine ağlıyorum.

Sonra motoru çalıştırır ve vitesine takar. O kadar hızlı ivmeleniyor ki araç öne doğru yalpalıyor.

Beni yalnız bırakarak uzaklaştı.

Ertesi sabah şafak sökmeden Langley eğilip omzuma dokunduğunda uyanıyorum.

Bir önceki öğleden sonra, güzel misafir odamı, yardım etmek için herkesten daha uzağa giden Breanna ve Aidan'a bıraktım. Bunun yerine, Maria ve diğerleriyle kamp kurdum, eski arkadaşlarımla yeniden bağlantı kurdum ve Mack'in yokluğunda dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

İnsanlar bana sürekli onu soruyor ve ben de daha fazla açıklama yapmadan bize yardımcı olamayacağını söylüyorum. Kimse Mack'e kızgın ya da küskün görünmüyor ama kafaları karışık. Anlamıyorlar. Ve herkesin sürekli onu gündeme getirmesi üzücü.

Güçlü olmaya çalışıyorum ve sürekli Mack'i düşünmek bunu zorlaştırıyor.

Dışarıda büyük bir kamp ateşinin yanında battaniyemin üzerinde uyuduğum kadar iyi uyuduğuma şaşırdım. Ama Maria ve bu kadınlarla yıllarca seyahat ettim ve yaşadım ve bu düzene geri dönmek beklediğim kadar zor olmadı. Langley beni uyandırdığında sersemlemiş bile değildim. Gülümsedim ve yardım için teşekkür ettim.

Sırtım yerde yatmaktan ağrıyor ve gözlerim garip bir şekilde ağrıyor. Ama Mack'in yokluğundan kaynaklanan kalbimdeki ağırlık dışında kendimi iyi hissediyorum. Basit bir sabah rutinini uyguluyorum ve bir kahvaltı sandviçini kabul ediyorum. Cal ve Rachel beni bulduklarında saçlarımı Fransız usulü örmüş ve yolumdan çekmek için başımın etrafına dolamıştım.

Evde uyudular ve ikisi de saçma sapan iş modundalar. Ama yine de tanıdık varlıkları rahatlatıcı ve grubumuzdaki diğerlerinin bize katılmasını beklerken onlarla takılmaktan mutluyum.

Aidan ve Breanna kısa bir süre sonra ortaya çıkar. Breanna gülümsüyor ve sanki savaşa değil de randevuya gidiyorlarmış gibi Aidan'ın elini tutuyor. Benimle hoş bir şekilde sohbet ediyorlar ve Aidan bu bölgedeki suçlularla ilgili gördükleri hakkında yaptığı kuru ve zekice yorumlarla beni güldürüyor.

Biz sohbet ederken Jimmy kalçasındaki kılıfta iki silah, ayak bileğinde bir silah ve sırtında büyük bir tüfekle yanımıza geliyor. Evde iki haftalık bir bebeği olması önemli değil. Tehdit altında olan kendi bölgesidir, bu yüzden savaşmak zorundadır. Anne ve babası ondan birkaç dakika sonra geliyor ve grubumuzu tamamlıyor.

Umarım ellili yaşlarıma geldiğimde Greta kadar güçlü ve kendime güvenen biri olurum. Evimi savunabilecek kadar.

Cal'ın kamyonetine doluşuyoruz çünkü yolun bir kısmını hızlıca kat etmek ve Maria'nın ana gücü saldırıya geçmeden önce pozisyon almak için onu alıyoruz.

Cal kamyonetini park ettiğinde ve hepimiz dışarı çıktığımızda, ayrıntıları incelemeyi bırakıyorum. Dünya, atacağım bir sonraki adım ve ondan sonraki adımdan başka bir şeye indirgenmiyor.

Şu anda herkes oldukça sessiz, ama bazılarının bir şeyler söylediğini biliyorum. Ama konuşmaya odaklanamıyorum. Ya da çevremize. Ya da yürürken önümdeki birkaç metre dışında hiçbir şeye.

Sonunda hedeflediğimiz küçük ağaçlık alana ulaştık, böylece açık alandaki kadar savunmasız değiliz. Sınırın bu kısmına daha önce hiç gelmemiştim. Ağaçların dışında daha fazla bina var, sanki burası eskiden gerçek bir kasabaymış gibi. Ama yapıların çoğu yanmış ya da yıkılmış. Bir savaştan sonra dumanı tüten harabeler.

Hala iyi durumda olan büyük bir tuğla binanın arkasındaki hedefimize ulaşana kadar birkaç dakika boyunca ağaç hattının kenarından yürüyoruz. Eski dünyada bir ofis binasıymış gibi görünüyor, ancak şimdi etrafına nöbetçiler yerleştirilmiş ve barikatlarla korunuyor.

Maria'nın tahmin ettiği gibi burası karargâh olmalı. Hayatımda hiç bu kadar iyi korunan bir bina görmemişim.

Bunu nasıl yapabileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.

Cal bana bir ağacın arkasına geçmemi işaret etmeden önceki son düşüncem bu. Pozisyonumu alıyorum ve silahımı hazır tutuyorum, ancak bir şey olmadan önce biraz zamanımız olacak.

Umarım Mack iyidir.

Umarım kulübeye sağ salim dönmüştür ve kendisi için en iyi olanı yapma kararından dolayı kendini hırpalamıyordur.

Umarım onunla kalmak yerine bunu yapmak zorunda kaldığım için çok üzülmemiştir.

Umarım... Umarım bir gün her şey farklı olabilir. Parçalanmaya devam etmeyeceğimizi.

Onun yüzünü hayal etmek, kahkahalarını duymak beni daha iyi hissettiriyor. Zihnimdeki bulanıklığın bir kısmını gidermeye yardımcı oluyor. Dakikalar bitmez tükenmez bir yavaşlıkla geçerken sessizce beklerken bunu yapmaya devam ediyorum.

Sonunda hafif bir ısıklık sesi duyana kadar. Bir kuş olabilirdi ama olmadığını biliyorum. Cal sertleşti ve diğerlerine doğru eliyle işaret etti. Ben çoktan doğrulmuş ve silahımı kılıfından çıkarmıştım.

Başlıyor.

Uzun bir süre daha hiçbir şey olmamış gibi hissediyoruz. Ama sonunda uzaktan sesler duymaya başlıyoruz. Sonra bir sürü silah sesi. Bağırışlar ve hareketlilik. Arka taraftaki pozisyonumuzdan hiçbir şey göremiyoruz, ta ki aniden sağır edici bir siren çalmaya başlayana kadar.

Impact'ten önce benim küçük kasabamda çalan kasırga sirenleri gibi. Uzaktan istenen bir çeşit uyarı. Ürkütücü ve endişe verici ve bu gerçek, bu savaştaki güç dengesini değiştirebilir.

Yardım çağırıyorlar. Takviye kuvvet. Ve bunu yapamayacaklarına güveniyorduk.

Artık bunu durdurmak için yapacak bir şey yok. Tam ortasındayız. Baktım ve Rachel'ın gözleriyle karşılaştım. Sonra Jimmy'nin. Kararlı ve sarsılmaz görünüyor. Ama bu sabah karısını ve yeni doğan bebeğini evde bırakmış.

Kalbim onun için ve diğer herkes için acıyor. Gün bitmeden hepimizin ölmemesi için sessizce, hararetle dua ediyorum.

Ben daha duamın son satırına gelemeden insanlar binanın arkasından koşmaya başlıyor. Kaçmaya mı çalışıyorlar yoksa Maria'nın grubunu kuşatmayı mı umuyorlar belli değil.

Her iki durumda da başarısız olurlar. Çünkü çoğunlukla korunaklı pozisyonumuzdan ateş etmeye başladık ve kötü adamlar teker teker düştü. Dört tanesini vurdum. Saymaya devam ediyorum.

Eğer o lanet siren olmasaydı, neredeyse kolay olacaktı. Suçlulardan bazıları sonunda bize ateş açacak kadar organize oldular ama ağaçların bizi vurma şansları yoktu.

Bir süre sonra binadaki kavga sesleri değişiyor. O kadar şiddetli değil. Silah sesleri daha seyrek. Ham'in binanın sağ tarafında önderlik ettiği grup yaklaşıyor ve geride kalanları topluyor. Sonra Maria'nın binanın arka kapısından çıktığını görüyorum. Elini bize doğru sallıyor.

"Onları yakaladılar," diye duyurdu Cal. "Hepsini yakalamış olmalılar. Birinin şu lanet sireni kapatması gerekiyor."

Keşke yapsalar. Kim bilir hangi yardımı çağıran o ses hala çınlarken, nispeten kolay bir zaferin zaferini hissetmek zor.

Cal küçük grubumuza liderlik ediyor ve bize ağaçların arasından ilerlememizi işaret ediyor.

Ormandaki sığınaktan ayrılmak konusunda garip bir şekilde isteksizim ama ayrılmamak için bir neden yok. Maria'nın grubu açıkça binanın kontrolünü ele geçirdi ve içerideki liderler ya yakalandı ya da öldü.

Büyük ihtimalle ölmüştür.

Rachel omuz silkerek gözlerime bakıyor. Belki de gerçekten bu kadar kolay olabilir.

Binanın arka tarafındaki bahçeye girdik. Cal, Maria'ya bir şeyler söylüyordu. Tam o sırada binadan Rose çıkıyor, beni görünce sırtıyor. Bana sevimsiz bir başparmak işareti yaptı.

Silah sesini duymadan önce bile yanımdaki havayı kesen bir şey hissediyorum. Rose garip bir şekilde sarsılıyor ve yere düşüyor. Gömleğindeki kana bakıyorum, yapmam gerektiğini bildiğim halde hareket edemeyecek kadar sersemlemiş bir haldeyim.

Sonra biri -sanırım Jimmy- beni eski bir endüstriyel boyuttaki klima kompresörünün arkasından yere itti. Maria bağıırıyordu, "Siper alın! Arkamızdalar!"

Dizlerimin üzerinde doğrulup büyük mekanik ünitenin korumasının arkasında Jimmy'nin yanında alçakta dururken nefes nefese kalmış, kafam karışmış ve dehşete düşmüş durumdayım. Soluma bakıyorum ve Cal ile Rachel'in hâlâ dışarıda olduğunu görüyorum.

açıkta. Kendi vücudunu kalkan olarak kullanarak kadının üstüne çıkıyor.

Çok kolay olduğunu
biliyordum. Tek
düşünebildiğim bu.

Ağaç hattında daha fazla kötü adam toplanıyor, o lanet siren tarafından harekete geçmeye çağırılıyorlar. Hala ağaçların arkasındaki eski pozisyonlarımızda olsaydık, tamamen katledilirdik. Bu haliyle büyük bir dezavantajımız var.

Şu an yüksekte onlar var. Ağaçlar onları koruyor. Ve onlardan çok fazla var.

Jimmy ve ben kompresörün arkasından ateş etmeye başladık ama ağaçlar yüzünden kime nişan aldığımı zar zor görebiliyorum. Cal ve Rachel'a panik içinde hızlıca bir bakış attım ve Aidan'ın çetenin büyük motosikletlerinden birini boşa alıp diğer çifte biraz koruma sağlamak için devirdiğini görünce rahatladım.

Artık onlara odaklanamıyorum çünkü şimdi daha da gergin bir ateş altındayız. Tek yapabildiğim çoğunlukla kör ateş etmeye devam etmek ve vurulmamak için sürekli başımı eğmek.

Kasvetli sonuç ezici bir ağırlık gibi üzerime çöküyor. Bundan eminim. Bunun gerçekliğini havada hissedebiliyorum.

Yanımdaki Jimmy'ye bakıyorum ve o da bir anlığına gözlerime bakıyor. Yüzündeki bilgiyi ben de görebiliyorum. Bunun gerçekliğini. Kederini.

Chloe'yi çok seviyor. Ve oğlunu sadece iki haftadır tanıyor.

Artık Greta ve Ben'i bile göremiyorum. Tek bildiğim, Jimmy'nin ailesi çoktan öldü.

Sonunda birlikte olduğum kişinin Jimmy olması garip. Benim için neredeyse bir yabancı ama yine de onun için ağlamak istiyorum.

Ve Mack için. Öldüğümü hissedecekleri için.

Ve Cal ve Rachel. Maria. Sevdiği pek çok insan.

Korkunç bir şey. En kötüsü. Onun hissedeceklerini hissetmek. Vücudum sessiz hıçkırıklarla kıvrılırken bile ateş etmeye devam ediyorum.

Artık daha da fazla kötü adam var gibi görünüyor ve bize her taraftan ateş ediyorlar. Yıllar boyunca pek çok savaşın üstesinden geldik ama bunun üstesinden gelmemizin imkânı yok.

Her şey bitti. Her
şey bitti.

Ve Jimmy Carlson'ın yanında, uzun süredir kullanılmayan bir klima cihazının arkasında çömelmiş bir şekilde öleceğim.

Mack olmalıydı.

Şu anda yanımda Mack'in olmaması hiç mantıklı değil.

Hızlıca yeniden doldurup ateş etmeye devam etmekten başka yapacak bir şey yok, ama zihnimde Mack'i görüyorum - onun nazik gözlerini, sıcak gülümsemesini, büyük, şefkatli ellerini ve sınır tanımayan kahkahalarını.

Onu hak ettiğimden daha uzun süre hayatımda tuttum ve en azından günlerimde değerli bir şeyler yapmaya çalıştım. Jane Austen'ı, Tennyson'ı ya da Shakespeare'i yeniden öğretmek istedim. Mack'e bir kez daha sarılmak istedim. Bir gün onun bebeğine sahip olmak istedim.

Ama bu yeterli.

Artık sona yaklaşıyorum, bu yüzden yeterli olması gerekecek.

BULANIK BİR ATEŞ ETME VE EĞİLME BÖLGESİNE KİLİTLENMİŞ DURUMDAYIM. Yaklaşan ölümümün gerçekliğiyle öylesine bunalmışım ki havada bir şeylerin değiştiğini fark etmem birkaç dakikamı alıyor.

Etrafımdaki sesler artık farklı. Üzerimizde vızıldayan mermiler şimdi yeni bir yöne doğru yönelmiş durumda. Ve bir mırıltı yükseliyor. Şok olmuş, heyecanlı bir ses.

Sonunda değişikliği kavradığımda yanımdaki Jimmy'ye bakıyorum. Klima ünitesinin üzerini görebilmek için dizlerinin üzerinde yükselmiş ve nedense hemen vurulmuyor.

Ne olduğunu anlamak sırtımı dikleştirmeyi ve dizlerimin üzerinde gerinmeyi de göze alıyorum.

Hiçbir şey beni gördüklerime hazırlayamazdı.

Bir grup ATV ormanlık alandan hızla çıkmaktadır, suçluların arkasından gelmişlerdir ve onları hazırlıksız yakaladıkları bellidir. Birkaç askeri sınıf Humvee ormanın kenarından geçiyor ve yanlarından sarkan nişancılar geri kalan kötü adamların icabına bakıyor.

Kabaca üçgen şeklindeki for- masyonun önündeki dört tekerlekli bisiklette ise Mack var.

Mack.

Bir şekilde yanında bir ordu .

Ben izlerken, bina ile ağaçlar arasındaki açık alandan geçiyor, kaçan bir grup adamın etrafından dolaşarak önlerini kesiyor.

geri çekilmeleri.

Silahlarını bıraktıklarında onları vurmaz ama korkutucu varlığı aşamayacakları bir engeldir.

Şimdi gerçekten bitti. Cal ayağa kalkıyor, Rachel'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için eğiliyor. Jimmy de ayağa fırlıyor ve binanın karşı tarafına koşuyor, Greta'nın kocasının yerde yatan cesedinin yanında diz çöktüğünü görüyorum.

Yeni gelenleri tararken, Mack'in fazladan silah ve insan gücünü nereden bulduğunu nihayet anlıyorum. Logan az önce Humvee'lerden birinden atladı. Onunla daha önce tanıştığımız zamandan hatırladığım canlı bir profesyonellik adamlarına emirler yağdırıyor. Uzun saçları hâlâ ensesinde toplanmış, ama telleri çözülmüş ve yüzüne doğru savruluyor. Şu anda belli belirsiz Devrim Savaşı'ndan bir komutana benziyor.

Mack, Logan'ın bize borçlu olduğu iyiliği istedi.

Gözlerim bir kez daha Mack'i arıyor. Hâlâ dörtlünün üzerinde, koltukta oturmak yerine ayakta duruyor. Tüfeğiyle yeniden tedavi edenleri yakalamaya çalışıyor ama bakışları bana doğru kayıyor ve uzaktan benimkilerle buluşuyor.

İçimdeki her şey ona doğru koşmak istiyor ve gerçekten de bunu yapmaya başlıyorum. Ama yerdeki bir çift bacağa neredeyse takılıp düşecekken aniden duruyorum.

Bu Rose, akıntı bize karşı döndüğünde hala düştüğü yerde yatıyor. Gömleği kanla ıslanmış.

Yanına diz çöküp onu yere düşüren silah sesini aradım.

Ellerimin altında aniden kıpırdadığında şaşkınlıkla ciyaklıyorum. "Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Sanırım iyiyim."

"Aman Tanrım, Rose." Yarayı buldum, göğsünde değil de omzunda olduğunu görünce rahatladım. "Öldüğünü sanmıştım."

"Ben de." Bir iniltiyle doğrulmayı başarıyor. "Lanet kurşun yarası çok acıtıyor."

İki elimi de yırtık ete bastırarak kan kaybını durdurmaya çalışıyorum. "Eminim öyledir. Heather burada. Seni iyileştirebilir."

Heather, Maria'nın ekibinden biri ve Impact'ten önce sağlık görevlisiydi, bu yüzden ilk yardım konusunda her zaman yardımcı oluyor. Rose'un yanındaki yerimi alıyor ve ben de yoldan çekilmek için ayağa kalkıyorum.

Sonra aceleyle Greta ve Jimmy'nin Ben'in yanında diz çöktüğü yere gidiyorum. O da hâlâ hayatta ama bacağını görünce yutkunuyorum ve midemin bulanmaması için gözümü hızla başka tarafa çevirmek zorunda . Jimmy ve annesi dizinin hemen üstüne bir turnike uygulamanın , bu yüzden dikkatlerini dağıtmak için oyalanmıyorum.

Maria ayağa kalkmış, etrafta volta atıyor, her zaman yaptığı gibi matematik sonrasını denetliyor. Ve sol kolunun üst kolundaki kanla uzaktan yakından ilgili görünmüyor.

Etrafta bir sürü ceset var ama çoğu kötü adamlar. Maria'nın kadınlarından birkaçını kaybettiğimizi görüyorum ama hiçbirine yakın değildim. Bu gerçek karşısında fazla rahatlamamaya çalışıyorum ama rahatladım.

Aidan ve Breanna'yı binanın kenarına yaslanmış halde gördüğümde yanlarına gidip kontrol ediyorum. Breanna'nın yüzünde kan var ve Aidan kanı nazikçe siliyor.

"Ben iyiyim," diyor Breanna endişemi görünce gülümseyerek. "Aidan beni yere fırlattığında sadece bir yerim çizildi."

Aidan kıkırdıyor, ancak bir elinin parmakları kızın yüzünde çalışırken çok dikkatli. "Özverili, kahramanca jestim için tipik bir teşekkür."

Breanna eğilip onu kısaca öpüyor, gülümsemesi göğsümü sızlatacak kadar sevgi dolu. "Hayatımı yüz milyonuncu kez kurtardığın için teşekkür ederim."

"Beni bu kadar iyi kurtardıktan sonra bu adil, aşkım."

Aidan'ın mırıltısı çok samimi olduğu için gitmek üzereydim ki Breanna uzanıp dizime dokundu. "Mack. Bizim için gerçekten çok çalıştı."

Boğazımda bir duygu yumağıyla gülümseyerek başımı sallıyorum. "Her zaman öyle yapar."

Artık bisikletinde olmadığı için onu tekrar aramaya başladım. Onu yere uzanmış birinin yanında diz çökmüş halde görüyorum. Omuzlarındaki kamburdan bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum ve hızımı artırıp koşmaya başlıyorum.

vardığımda yanına çömelıyorum, karnında kanayan bir yarayla toprağa uzanmış olanın kim olduğunu gördüğümde boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyorum, Ham'in solgun, çilli yüzüne dokunmak için uzanıyorum. "Hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır*."

Mack yaranın üzerinde bir parça kumaş tutuyor ve benim birkaç dakika önce Rose'a yaptığım gibi kanamayı durdurmaya çalışıyor. "Bu

kötü görünüyor," diyor bana usulca.

Şu anda gözyaşlarımla savaşıyorum. Ham'i yıllardır tanıyorum çünkü on altı yaşından beri New Haven toplumunun bir parçası. Tatlı bir çocuktan cesur, neşeli bir genç adama dönüştü ve her zaman en sevdiğim insanlardan biri oldu.

O sadece 22 yaşında.

Ham'in gözleri beklenmedik bir şekilde açıldığında irkiliyorum. "Oh, merhaba, Anna."

"Selam, Ham. Dayanmalısın, tamam mı? İyi olacaksın." "Bundan tam olarak emin değilim. gibi hissediyorum. Ama elimden geleni yapacağım." Yüzü buruşuyor ve Mack'e bakıyor. "Günü kurtardığın kesin Mack. Çok mu kötü görünüyor?"

Mack homurdanıyor. "O kadar da kötü değil. Atlatacaksın."

"Tamam." Görünüşe göre Ham ona inanıyor çünkü iç çekiyor ve kapan-gözlerine baktı. "Bunu bilmek güzel. Sanırım bir dakika dinleneceğim. Bir şey olursa beni uyandırın."

"Yapacağız," diyorum, yanağını okşuyorum, omuzlarım titriyor. "Sen dinlen."

Mack'in gözleriyle Ham'in gövdesi üzerinde buluştuğumda gözlerimden yaşlar akıyor. Mack'in yüzü benimkiyle eşleşen bir duyguyla buruşuyor.

"Tanrım, lütfen, hayır," diye fısıldıyorum, Ham'in yüzünü ve boynunu okşayarak. Nabızı hâlâ sabit ve teni terden nemli. Henüz ölmemiş.

Bu düşünce beni ayağa kaldırdı. Rose'un omzuyla ilgilenen Heather'a elimle işaret ediyorum. Heather koşarak geliyor ve Ham'in durumunu görür görmez ona yardım etmesi için başka bir kadın çağırıyor.

Mack ve ben çalışsınlar diye uzaklaşıyoruz.

Bize ihtiyacı olan başka biri var mı diye tekrar etrafa bakıyorum ama durum böyle bir silahlı çatışmadan sonra olabildiğince kontrol altında görünüyor.

Boğuk bir hıçkırıkla Mack'e sarıldım ve onu kucakladım.

Her iki kolunu da bana doladı ve beni sıkıca kavradı. O kadar sıkı ki bir an nefes alamıyorum. Ama umurumda değil. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. Mack'in gücü. Onun büyük, tanıdık vücudu. Onun sıcak, doğal kokusu. Tutuşunda hissettiğim muhtaçlık.

Sonunda tutuşunu gevşettiğinde, yüzüne bakabilecek kadar geri çekiliyorum. "Hepimizi kurtardın Mack. Yine kurtardın."

Konuşmaya çalışır ama hemen konuşamaz. Sonra omuz silkiyor ve hafifçe, "Yapılacak en doğru şey buydu," diyor.

Bir saat sonra, Rachel beni bulmaya geldiğinde binadaki depolardan ve mutfaktan stoklanmış malzemeleri toplamak için diğerlerine yardım ediyordum.

Ona hızlıca sarıldım. Kavga bittiğinden beri ona yetişme fırsatım olmamıştı. Geri çekilirken gülümsüyor ama biraz da endişeli görünüyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Cal ve benim çok yakında ayrılmamız gerekiyor. Ham'i alıyoruz. Burada onun için yapabilecekleri başka bir şey yok ama onu bir an önce sığınaktaki kliniğe götürebilsek belki o zaman . Yine de denemeye değer. Bu yüzden şimdi yola çıkacağız ve oraya varana kadar gece boyunca yol alacağız."

"Evet, tabii ki bunu yapmalısın. Aidan, Breanna ve seninle gelen diğerlerini de götürüyorsun, değil mi?"

"Evet. Herkes geliyor. Ama bizimle geri dönmek istersen senin için hala yer var."

Neden endişelendiğini şimdi anlıyorum. Beni bu konuda anlık bir karar vermeye zorlamak istemiyor ama başka bir seçeneğim de yok. "şu anda gidemem. Mack hazır değil ve ben... onun neye karar vereceğini bilmiyorum."

Rachel başını sallayarak arka bahçeye doğru döndü, Mack'i bıraktığım yer orasıydı, her ne kadar onu duvarların arasından göremediği belli olsa da. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Sence de geri dönüp yardım toplaması iyiye işaret değil mi?"

"Evet. Evet, istiyorum. Ama onu acele ettirmek istemiyorum. Önümüzdeki bir saat içinde bizimle birlikte kamyonu atlamaya hazır olması mümkün değil ve ben de onu henüz bırakmayacağım. Bir süre daha burada takılacağım ve eğer Mack hala eve gelmek istemiyor gibi görünüyorsa, Maria ve onlarla birlikte geri dönebilirim."

"Tamam, güzel." Yüz ifadesi şimdi rahatlıyor. "Bu iyi bir fikir. Seni yolda bırakmak istemezdim ama zavallı Ham..."

"şu anda en önemli şey Ham. Eğer onu kurtarmalısınız. En azından ona en iyi şansı verin."

"Yapacağımız şey bu." Rachel beni başka bir sıkı sarılmanın içine çekiyor ve bu normal sarılmalarından daha uzun sürüyor. "Kahretsin, seni özlüyordum Anna. Çok uzun süre uzak kalma. Tamam mı?"

"Yapmamaya çalışacağım."

"Ve eğer yapabilirsen Mack'i eve getir."

"Elimden geleni yapacağım." uzaklaşırken boğazımı temizliyorum. "Sen ve Cal güvende kalın. İkiniz de her zaman kurşun geçirmez gibi göründünüz ama değilsiniz."

"Öyle olmadığımızı biliyorum." Bana önlenemez bir gülümseme fırlatıyor. "Ama sevdiğimiz şey bu, bu yüzden yapabildiğimiz sürece bunu yapmaya devam edeceğiz."

Çetelerin stokladığı tüm malzemelere ek olarak, yakınlardaki bir depoda devasa benzin tankları buluruz. Cal, Rachel ve diğerleri Ham'i doğuya götürmek için yola çıkmadan önce kamyonunu ve kamyonunun kasasında zaman bulundurduğu devasa aktarma tankını dolduruyor ve Ham'in tıbbi ekipman ve doktorlarıyla sığınak topluluğunda tedavi edilmesini sağlıyor.

Gazın geri kalanı ve tüm malzemeler yerel çiftçi topluluğu ile Logan arasında paylaştırıldı.

Logan ve adamları Yaban'a geri dönmek üzere yola çıkmaya hazırlanırken ben Mack'in yanında duruyordum.

Logan önce Mack'e sonra da bana bakarken gözleri her zamanki gibi keskin ve soğuk. "Sana olan borcum ödendi."

Başımı salladım. "Evet, öyle. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Burada gerçek bir fark yarattınız."

Garip bir nefes alıyor ve sonra . "Bu bölgedeki çeteler beni her zaman rahatsız etmiştir, bu yüzden onlara karşı bir hamle yaptığım için mutluyum. Ama başka bir şey için bana güvenmeyin."

"Yapmayacağız," diyorum. "Kendine iyi bak. Elizabeth'e selamımızı söyle."

"Yapacağım." Humvee'lerden birine doğru ilerliyor, bir kez dönüp bize bakıyor ve el sallıyor.

Sonra adamlarına bir emir verir ve araca biner. Bir dakika içinde hepsi yola koyulur ve çok geçmeden tamamen gözden kaybolurlar.

Mack'in elini tutmak için uzandım, bir bağ kurma ihtiyacı hissediyordum. Benimkini sıkıyor. Onunki büyük, sıcak ve kuru, ama geri çekmiyor.

O akşam Mack ve ben Maria'nın kampındaki büyük ateşin etrafındaki çemberde takılıyoruz.

Bu kadınlarla yıllar geçirdim ve çeşitli kadınlar gelip gittikçe makyaj değişse de, grubun ruhu Maria'nın kendisi tarafından şekillendirildi, bu yüzden granit kadar sağlam ve değişmez. Her zaman hoş karşılandığımı ve aralarına dahil edildiğimi hissedeceğim ama artık kendimi evimde gibi hissetmiyorum.

Bu akşam kamp ateşinin etrafındaki ruh hali yorgun ama memnun. Çok sayıda sakatlık ve birkaç kayıp oldu ama biz gerekeni yaptık ve iyi yaptık. Bu bölgedeki de- cent halkı için işlerin daha iyi hale gelmesine yardımcı olduk. Kendi küçük yolumuzla dünyayı yeniden şekillendirdik.

Maria'nın sağ kolu, üst kolunun et kısmından vurulduğu için bandajlı ve askıda. Çemberin karşısında yere bağdaş kurmuş oturuyor ve ilk kez gerçekten rahatlamış görünüyor. Yakındaki çiftliklerden biri tarafından cömertçe sağlanan şişte pişmiş bir parça sığır eti üzerinde çalışıyor ve diğer kadınların konuşmalarını dinliyor.

Doğudan gelen diğer herkes öğleden önce ayrıldı ve bu bölgeden saldırıya katılmak için toplanan insanlar evlerine gitti. Mack ve ben bu gece Carlsons'ları biraz yalnız bırakmak istedik. Ben'in durumu şu anda stabil ama bacağının yerinde kalıp kalmayacağı hâlâ belirsiz. Greta başımızın üstünde yerimiz olduğu konusunda ısrar etti, Jimmy ve Chloe de yardım alabilmeleri için bir süre onlarla birlikte evde kalacaklar ama onlara akşamı Maria'nın kampında geçireceğimizi ve eve sadece uyumak için döneceğimizi söyledik.

Mack'in ne düşündüğü hakkında hala hiçbir fikrim yok. Herhangi bir şey hakkında. Bir şeyler değişmiş gibi görünüyor - eskisi kadar yaralı ve içine kapanık hissetmiyor - ama bu henüz eve dönmeye hazır olduğu anlamına mı geliyor bilmiyorum.

. Hala bir şeyler üzerinde çalışıyor.

Ama o söylemedikçe de onu terk . Umarım söylemez.

Mack büyük bir ağaç gövdesine yaslanıyor, ben de ona yaslanıyorum. Sığır etini ve bir parça iyi, rustik ekmeği bitirdi ve temelde doydum, bu yüzden şişimdeki etten kalanları ona uzatıyorum.

Mırıltılı bir teşekkürle kabul ediyor.

Ateşin etrafındaki tek adam o. Maria onu sevmese ve güvenmese davet edilmezdi ama Maria Mack'i benden bile daha uzun süredir tanıyor.

Sohbetin ve yorgun kahkahaların tadını çıkarıyorum ama bunlara katılacak enerjim yok. Daha rahat etmek için bacaklarımı ayarlıyorum ve Mack'in koluna sarılıyorum.

Yemeğini bitirdiğinde diğer kolunu da bana doluyor.

Geldiğimizden beri birkaç kelimedenden fazla konuşmadı ama onun da eğlendiğine yemin edebilirim.

Rose ağır bandajlı omzuna rağmen ayaktaydı. Yakınlarda oturuyor ve grup kısa bir sessizliğe gömüldüğünde eğlenen bir gülümsemeyle soruyor: "Demek artık tekrar bir araya geldiniz, öyle mi?"

Mack'le olan ilişkiyi çevreleyen belirsizlik yüzünden bir anlığına kapana kısılmış gibi donup kalıyorum.

Mack cevap veren kişi. "Biz hep beraberdik."

Nedense, onun yumuşak sözleri beni derinden etkiliyor. Yüzünü görebilmek için kollarında dönüyorum. Gülümsemiyor ama çok yumuşak görünüyor.

"Evet," diyor Rose. "Sanırım bir bakıma öyleydin. Onsuz da yapabilecekken bir insan neden bir erkek ister emin değilim, ama bir erkeğe sahip olmak zorundaysan, o zaman sahip olman gereken kişi Mack'tir."

Alay ediyor. Diğer kadınlardan bazıları gülüyor, hatta Mack bile kuru bir eğlenceyle birkaç kez ofluyor. Gülümsüyorum ve ona başımı sallıyorum.

Rose bana doğru eğilerek, "Onunla kalıcı olarak birlikte olursan," diye mırıldandı, "o zaman bir daha bize katılamazsın."

"Biliyorum."

İçimde bir heyecan uyandı. Heyecanlı, gergin, şaşkın ve umutlu. Mack, Rose'a verdiğim cevaba hiçbir tepki vermedi. Vücudu bile sertleşmedi.

Bana karşı sıcak ve sert. Nefes alış verişi sabit ve kalbinin göğsünde hızlı ve güçlü bir şekilde attığını duyabiliyorum. Varlığı bitkin görünüyor -hatta benden bile fazla- ama onun dışında iyi olabilir.

Umarım öyledir.

İyi olması gerekiyor.

O zaman sohbet değişir ve dikkatler bizden uzaklaşır.

Yüzünü tekrar kontrol edebilmek için ayarlıyorum.

Başını aşağı eğiyor, kaşları sorgulayıcı bir ifadeyle çatılıyor. "Bir sorun mu var?" Sesi o kadar yumuşak ki sadece ben duyabiliyorum.

"Hayır." Ona gülümsedim. "Sadece nasıl bakıyorum."

Ağzı seğiriyor. "Sanki son zamanlarda hep böyle yapıyorsun."

"Peki, beni suçlayabilir misin?"

"Hayır." İfadesi ağırlaşıyor. "Endişelendiğin için üzgünüm." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, benden önce devam ediyor. "Sanırım ben iyiyim. Bu sefer gerçekten. Bir daha asla eskisi gibi bir adam olacağımdan değil ama şimdi sevdiğim insanlara bakmak için gerekenleri yapabileceğimi hissediyorum."

Gözlerimi ona diktiğimde nefesim kesiliyor.

"Aylardır, yapabileceğimi düşünmüyordum. Bir daha asla. Gerekeni yapabileceğimi. Ben de düşündüm ki... benim için buraya kadar. Artık o hayatı yaşayamam. Ama bugün..." Titrek bir nefes alıyor. "Bugün fark ettim ki belki de yapabilirim."

"Yapabilirsin." Bir elimle yüzünü avuçlamak için uzanıyorum. "Eskiden yaptığınız her şeyi yapmak zorunda değilsiniz ama yine de gerekenleri yapabilirsiniz. Sen..." Yutkunuyorum. "Son iki aydır benimle birliktesin."

Yüzü kısa süreliğine kırılır. "Sanırım benimle daha çok sen ilgilendin."

"Belki de birbirimize iyi bakıyorsunuzdur. Belki de olması gereken budur."

Aklımı okumaya çalışır gibi yüzümü inceliyor. Orada ne gördüğünden emin değilim ama bu onu tatmin ediyor gibi görünüyor. "Belki de öyledir."

Ateşin yanında mırıldanarak çok samimi bir konuşma yapıyorduk ama etrafıma baktığımda kimse bizi fark etmiyor gibi görünüyordu. Ben de uzanıp ağzına bir öpücük konduruyorum. Sadece hafif bir öpücük. Çok tatlı.

Boğazından yumuşak bir ses çıkarıyor ve cevap verirken beni yerimde tutmak için başımın arkasını tutuyor, ağzını benimkine karşı aynı nazikçe ama bir şekilde daha aç bir şekilde hareket ettiriyor.

Muhtaç.

Öpüşürken göğsünü ovuyorum ve bu uzun bir süre devam ediyor. Yumuşak ama seksi değil. Beni güven, şefkat, bilgi ve güçten oluşan derin bir duyguyla dolduruyor.

Güçlü.

Lang- ley kıkırdamasaydı ve Rose, "Birinin size odanıza gitmenizi söylemesi şart mı?" demeseydi ne kadar süre böyle öpüşürdük emin değilim.

Ayrılıyoruz, ben kıkırdıyorum ve Mack gülümsüyor. "Özür dilerim," diyorum. "Uslu duracağız."

Göz ucuyla baktım ve Maria'yı bana bakarken yakaladım. Romantizmle hiç ilgilenmemişti. Kesinlikle bir erkekle değil ama görünüşe göre bir kadınla bile . Onu tanıdığım onca zaman boyunca bir kez bile aşk aklından geçmedi. Çoğunlukla, yapmak istediği işin önüne geçtiği için insanların çiftleşmeye ve bebek sahibi olmaya devam etmeleri konusunda biraz sabırsız görünüyor.

Ama bakışlarımı eğlenmiş ve şaşırmamış bir halde tutuyor. Ve dedi ki, "İkinizin mutlu olmasını, uslu durmanıza tercih ederim."

Mack ve ben karanlık çökene kadar Carlsons'ların çiftlik evine dönmedik.

Greta hâlâ ayakta, Ben'in yatağının yanında oturuyor. Eve girdiğimizi duyunca bizi kontrol etmek için dışarı çıkıyor ve biz de ona yardıma ihtiyacı olup olmadığını soruyoruz.

O bilmiyor. Kocasının durumu hakkında umutlu görünüyor, bu da cesaret verici.

İyi geceler dileyip koridordan misafir odasına doğru ilerliyoruz, bizimkinin karşısında bir kapı açılıp Chloe uzun, buruşuk sarı saçları ve kucağında Sammy ile belirince şaşıırıyoruz.

O da bizim gibi şaşkınlıkla bize göz kırıyor. "Merhaba. Bir şey duyduğumu sandım, bu yüzden Ben iyi mi diye kontrol ediyordum."

"Greta şimdilik iyi olduğunu söylüyor," diyorum usulca, çünkü onun arkasındaki yatak odasının ışıkları sönmüş. Jimmy uyuyor olmalı. "Uyandırdığım için özür dilerim."

"Uyumuyordum." Oğluna gülümsüyor. "Rekabetçi bir spor gibi yemek yiyor."

Mack kıkırdıyor, ben de öyle.

Chloe'nin ifadesi Mack'e bakarken değişiyor. "Jimmy bana neler olduğunu anlattı. Onu kurtarmışsın. Ben ve Greta'yı da. . Tekrar söylüyorum. Sana teşekkür etmenin bir yolu yok."

Mack huysuzca, "zorunda değilsin," diyor.

Sammy'yi tek koluna alıyor, böylece uzanıp Mack'in koluna hafifçe dokunabiliyor. "Olmayabilir. Ama denemeye devam edeceğim."

Mack kelimelerle karşılık vermiyor ama geri de çekilmiyor. Ona tekrar gülümsüyor.

Chloe'nin gözleri bana kayıyor. "Onu bulabildiğine gerçekten çok sevindim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum -çünkü kelimeler yüzeysel anlamlarından daha fazlasını ifade ediyor gibi görünüyor- ama bunun bir önemi yok çünkü yatak odasına geri dönüyor ve kapıyı kapatıyor.

Mack ve ben birbirimize baktık. Sonra karşılıklı anlaşarak misafir odamıza geçtik. Diğer herkes çoktan gittiği için güzel olana geri döndük.

Yıkandık ve sessizce soyunduk. Ben elbisemi giyiyorum ve Mack yatağa giriyor. ona doğru kayıyorum, beni yumuşak bir kucaklamanın içine çektiğinde rahatlıyorum.

Bu gece seks yapacak enerjim yok, Mack'in de olursa şaşırırım. Ama ona ihtiyacım var. Çaresizce.

Aynen .

"Ciddi miydin?" Mack birkaç dakika sonra soruyor, sesi uzun zamandır kullanmamış gibi cızırtılı.

"Ne demek istedim?"

"Daha önce ne demiştin? Maria ile tekrar bir gelmemek hakkında."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Kanım damarlarımda zonkluyormuş gibi hissediyorum. Ama "Evet. Ciddiyim." derken kelimelerimi hafif tutmayı başarıyorum.

"Kesinlikle onlarla tekrar bir araya gelmek istemiyor musun?" "Kesinlikle hayır."

Yer değiştiriyor. Huzursuz. Neredeyse gergin. "Sen...? Halbbrook'ta öğretmenlik yapmak için kendinize ait bir yer bulacak mısınız?"

"Ben... Ben henüz bilmiyorum."

Bir konuşma duraklaması daha. "Sen...? Bir şey mi değişti?"

Ateşin yanında yaptığım gibi onu öpmek için uzanıyorum. Ama daha da iyi çünkü tüm bedenlerimiz birbirine yaslanmış durumda.

"Evet. Değişti."

"Yani belki..." Boğazını temizliyor. "Yani belki de sadece geçici olmak zorunda değiliz? Sadece ipsiz sapsız?"

Boğazımdaki küçük bir iniltiyi bastırıyorum. "Artık sadece böyle olmak zorunda olduğumuzu sanmıyorum."

Boğuk bir hıçkırıkla beni kendine doğru çekti. Başka bir şey söylemiyor. Gerçekten bunu yapabileceğini sanmıyorum.

Ve bunu yapmak zorunda değil. Çünkü evren mucizevi bir şekilde değişti.

Belki tüm geleceğimiz henüz kararlaştırılmadı, ama artık -nihayet, en sonunda- her zaman ayrı düşmek zorunda değiliz.

İKİMİZ DE GECE BOYUNCA UYUYORUZ. BİRKAÇ KEZ KENDİME GELDİM. yarı bilinçli bir şekilde başımı kaldırıyorum ama Mack'in yanımda uyuduğuna emin olur olmaz tekrar uyuyorum.

Gerçekten odanın içi ve perdelerin dışı hâlâ karanlık. Başım hafif sisli ve önceki günden kalma birkaç kasım yırtık ama genel olarak iyi hissediyorum.

Gerçekten iyi.

Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi.

Sanki sonunda omuzlarımdan baskıcı bir yük kalkmış gibi.

Birkaç dakika karanlıkta yattım ve dolu mesanemin kalkıp tuvaleti kullanmak için yeterince güçlü bir dürtü olup olmadığına karar vermeye çalıştım. Çıplak ayakla tuvalete koşup iki dakika içinde yatağıma dönebildiğim kulübedeki gibi değil.

Tekrar uyuyamadığımdan, Mack'i uyandırmamak için nihayet mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde yataktan kayıyorum. Hareket etmediğinde, ayaklarımı ayakkabılarımdan içine sokuyorum, ceketimi ve tabancamı alıyorum ve gıcırdayan döşeme tahtalarına çarpıp tüm evi uyandırmamayı umarak dışarı çıkıyorum.

Evin içinde ve dışında her şey karanlık ve sessiz. İşeyip tuvaletten çıktıktan sonra, tuvalete açılan yan kapıda birinin durduğunu görünce şaşkınlıkla irkiliyorum.

Mack'in üzerinde pantolonundan başka bir şey yok ve elinde bir silah var. Ona doğru acele ederken başımı sallıyorum. "İyiydim," diye fısıldıyorum.

"Sadece emin olmak istedim." Tanıdık yüzü rahat ve koyu renk gözleri sıcak. Gözlerinin ve ağzının kenarlarında küçük kırışıklıklar var. "Benim de gitmem gerek, o yüzden içerideyken beni koru."

Göz kırpıyorum. Sonra alay ettiğini fark ettim. Kıkırdıyorum. ". "

Tuvalate doğru ilerliyor ve orada uzun süre kalmıyor. Ama gözlerimi açık tutuyorum, bir tehdit işareti olmadığından emin olmak için çevremizi tarıyorum.

Bana döndüğünde gülümsüyordu. İçeri giriyoruz, kapıyı arkamızdan kilitleyip sürgülüyoruz. Kimse uyanmadan yatak odamıza geri dönüyoruz.

Ellerimi ve yüzümü lavaboda yıkıyorum ve sonra dişlerimi de fırçalamaya karar veriyorum. Mack pantolonunu çıkarıyordu ama ben işimi bitirirken beni izlemek için tamamen çıplak bir şekilde durakladı.

"Ne?" Omzumun üzerinden ona bakarak soruyorum.

"Hiçbir şey." Her zaman hafif bir Güney aksanı vardı ama şu anda normalden daha güçlü. "Sadece şu anda neden nane ferahlığında bir nefese ihtiyacınız olduğunu merak ediyorum."

Bu beni de kıkırdatıyor. Cevap vermiyorum. Fırçalamayı bitirdiğimde, yatağın kendi tarafıma geri dönüyorum ve ona gülümsüyorum.

Kendi dişlerini hızlıca fırçalıyor ve sonra bana katılıyor. Gözlerim karanlık odaya o kadar alıştı ki, yorganın altına girdiğimde onun kısmen erekte olduğunu görebiliyorum.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Onu daha iyi görebilmek için yan dönerek soruyorum.

"Oldukça iyi. Biraz azgın."

Kıkırdamadan duramıyorum. Belli ki niyeti bu, ama aynı zamanda bir tür sersemlik taşması. Neşe. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum.

Acaba hiç mu?

"Dünden sonra demek istedim," diye açıklıyorum kahkahamı dizginlemeye çalışarak. "Ne demek istediğini anladım," diye mırıldanarak yaklaştı. "Ve ben sana gerçek cevabı söyledim. Kendimi iyi hissediyorum. Bir daha hissedebileceğimi hiç düşünmediğim kadar iyi."

Hâlâ ona gülümsememe rağmen boğazımdan küçük bir ses çıkıyor. Eğilip ağzıma tatlı bir öpücük kondurduğunda ben de karşılık veriyorum, dudaklarımız birbirine değerken sakalıyla hafifçe oynuyorum. "Ben de," diyorum öpücüğün içinde.

Çok nazıkçe dağınık saçlarımı okşuyor. Sonra sırtımı. Sonra popomu. "Güzel" diye mırıldandığında hâlâ beni öpüyordu. Sonra dön

bitti."

Bu, onun şefkatli dokunuşu ile ses tonunun sert yazarlığı arasındaki kopukluk. Bir anlığına afalladım. "Ne-ne?"

"Beni duydun. Arkanı dön."

Sonunda aklım başıma geliyor ve hem kalbim hem de amım heyecanla sıkışıyor. Karnımın üzerine yuvarlanıyorum. "Sessiz olmamız gerekecek. Evi uyandırmak istemeyiz."

"Sessiz olabilirim." Sesi kalın. Lezzetli bir şekilde sıcak. "Sen yapabilir misin?" "Sanırım yapabilirim."

"Son zamanlarda seninle böyle bir deneyimim olmadı." Burnumu çektim. "Denemedim ki."

"Ve şimdi deneyecek misin?"

"Evet. Sessiz olacağım." Tartışmaya rağmen -belki de bu beklentiyle hafifçe titriyorum. Tenim ısındı ve bacaklarımın arasında bir sızı büyüyor. Ve tek yaptığım yüzüstü yatıp yorganın yarısını örtmek. Mack henüz bana dokunmadı bile.

"Güzel." Yorganı yavaşça geri çekerek vücudumu havaya kaldırıyor. Gerçekten ne kadarını görebildiğini bilmiyorum ama sanki bana aç gözlerle bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Mack," diyorum sonunda, hâlâ hareket etmediğinde.

"Evet?"

"Bir şey yapmayacak mısın?" "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

"Evet. Oyun oynayacak bir tip olduğunu düşünmemiştim."

Saçlarımı avucunun içine alıp sırtımdan uzaklaştırdığında gülümsüyormuş gibi hissediyorum. Sonra eğiliyor ve enseme uzun bir öpücük konduruyor. "Bazen oyunlar eğlenceli olabilir."

"Senin için eğlenceli olabilir." Ona neden meydan okuduğumu tam olarak bilmiyorum. O kadar tahrik olmuş durumdayım ki kıpırdamadan yatamıyorum ve söylediği ve yaptığı her şey beni daha da tahrik ediyor. Parmaklarım çarşafın üzerinde huzursuzca hareket ediyor. Nefesim boğazımda düğümlenip duruyor.

"Bence sen de eğleniyorsun." Çok yavaşça -korkunç derecede yavaş- elbisemi yukarı itiyor ve omurgamın hizasından aşağıya doğru öpüyor, ara sıra durup tenime sıcak bir şekilde nefes alıyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve sırtımın küçük kısmına ulaştığında küçük, çaresiz bir ses çıkarıyorum.

"Görünüşe göre şimdi eğleniyorsun," diye mırıldanıyor kalın kalın.

Nefesimi toplamam ve boğazımdaki çakıl taşlarını temizlemem birkaç saniye daha sürüyor. "Üzerimde örtü olmadan biraz soğuk."

"Uh-huh." Yüzünü ve sakalını kıcıma sürtüyor. "Tüylerimin bu yüzden diken diken olduğunu sanmıyorum."

"Ne... ne biliyorsun?" Şimdi soğukkanlı davranmak için gerçekten mücadele ediyorum. Kalçalarımı kıvrırmak, klitorisimi yatağa sürtmek için can atıyorum.

Yumuşakça kıkırdıyor. "Ben ne bilirim ki? Şu anda yapabildiğin en zekice geri dönüş buysa, sanırım oldukça iyi gidiyorum."

Yorumuna hak ettiği kuru yanıtı vermeye çalışıyorum ama popomu kaldırdı ve dizlerimin pozisyonunu popom havada olacak şekilde ayarladı. İçimdeki yoğun uyarılma nabızı atarken utanmadan inliyorum.

"Sus. Sessiz olabileceğini söylemiştin." Ses tonunda hâlâ belli belirsiz bir kahkaha var ve bu her şeyi daha da ateşli hale getiriyor.

"Sessiz oluyorum. Bana bu kadar işkence etmeseydiniz, daha kolay olurdu."

Kıçımın kıvrımı boyunca ve sonra bir uyluğumun arkasından aşağıya ve sonra diğerine doğru ağzını açıyor.

Altımdaki çarşafa tutunup tekrar inliyorum, sesimi daha yumuşak tutmaya çalışıyorum ama bir şekilde daha yüksek çıkıyor.

Doğruldu. Büyük eliyle ağzımı kapatmak için uzanıyor. Ve aynı zamanda diğer elinin parmaklarıyla amımı hissediyor.

Avucunun içine çekinmeden inliyorum, sesi kendim yumuşatmak zorunda olmadığım için rahatlıyorum. Çünkü yapamam. İçimdeki her şeyin *gürültülü* olması gerekiyor.

"Bu daha iyi, değil mi?" Mack o alçak, seksi sesiyle soruyor. "Artık istediğin gibi bırakabilirsin."

"Mm-hmm. Mm-hmm." İki parmağını ıslak amıma soktuğunda o kadar iyi hissediyorum ki çığlık atmak istiyorum. Bunun yerine, avucuna karşı "Mm-hmm" diye mırıldanmaya devam ediyorum, ses odamızın dışında duyulmayacak kadar ıslak ve boğuk.

"Seni bu şekilde götürmemden hoşlandığını biliyorum. Ne kadar hoşuna gittiğini hissedebiliyorum çünkü ateşli küçük amcığın parmaklarıma o kadar sıkı tutunuyor ki."

Sözleri beni daha da heyecanlandırırken penetrasyonun etrafında kenetleniyorum. Elini itmiyor bile. Sadece sabit tutuyor.

parmaklar. Ve sanki parçalanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bu doğru. Şimdi iyi gidiyorsun. Buna gerçekten ihtiyacın var. Bırakmalısın."

Benimle konuşma şeklinden başka hiçbir şeyden bir orgazm bir şekilde çekirdeğimde sıkılaşıırken, nefes alıyorum, salya akıtıyorum ve eline karşı sızlanıyorum.

"Çok sert boşalacaksın. Geldiğini hissedebiliyorum. Gerekirse elime doğru çığlık atabilirsin. Seni tutuyorum. Çok ses çıkarmana izin vermeyeceğim."

Artık neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, kıcıımı sallamaya ve hala hareketsiz olan parmaklarına binmeye çalışırken vücudum çaresizce titriyor. Adını söylemeye çalışıyorum ama boğuk bir "Mk" sesi çıkıyor.

Ne söylemeye çalıştığımı biliyor. "Evet. Benim. Bunu senin için yapıyorum. Sana kendini iyi hissettiriyorum. Her zaman böyle iyi hissetmeni istiyorum."

Ve benim için bu kadar. Amım parmaklarının etrafında kasılırken, pleasure derin dalgalar halinde içime çarpıyor. Sonunda yüzgeçlerini pompalamaya başlıyor, ilkinin ardından başka bir doruk noktasına ulaşana kadar kasılmalara karşı bastırıyor. Hisler dinmediği için haykırmaya devam ediyorum, utanmaz sesi sadece ağzıma karşı büyük eli tarafından bastırılıyor.

Sürekli benimle konuşuyor. "İşte böyle. İhtiyacın olan şey bu. Kendini bıraktığını görmek çok hoşuma gidiyor. Çok iyisin, an-gel. Çok iyisin."

Zevk nihayet ara sıra küçük sarsıntılara dönüştüğünde, nihayet elini geri çekip ağzımı serbest bırakıyor. Avucunda ve bir şekilde yüzümün her yerinde nem var. Yüzgeçleri hâlâ içimde, ama yine hareketsizler.

"İşte. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Tek yapabildiğim sözsüz bir inilti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kendini beğenmişliğine gerçekten haddini bildirmek gerekiyor ama şu anda bunu yapacak ne isteğim ne de yeteneğim var. Vücudum inanılmaz derecede iyi hissediyor ve her tarafım karıncalanıyor, çıplak popom hala havada, serin odaya maruz kalırken bile. "Teşekkür ederim," diye nefes alabiliyorum sadece.

"Rica ederim. Bunu senin için yapmayı sevdim. Şimdi hazır olduğunda, beni ağzına alabilmen için geri dönmeni istiyorum."

Sözleri bir kez daha sıcak bir heyecana neden oluyor. Birkaç derin nefes daha alıyorum ve sırtüstü dönüp beklentiyle ona bakıyorum.

Kendini üzerimde konumlandırıyor, temelde yüzüme biniyor, böylece sert horozunu ağzıma rahatça sokabiliyor. Ben hevesle onun kalın shaftının etrafını emmeye başladığımda kendini sabit tutmak için yatak başlığına tutunuyor.

Kalın bir inilti çıkarıyor, ancak mevcut koşullarımızda güvenli olacak kadar yumuşak. Ben de uzanıp kalçalarını tutuyorum ve sert bir emme uygularken onu ağzıma sokup çıkaracak kadar başımı kaldırıyorum.

"Evet," diye tıslıyor, uyluk kasları geriliyor ve karnı titriyor. Yatak hareketimizden dolayı hafifçe gıcırıyor ama sorun olacak kadar yüksek değil. "Aynen böyle meleğim. İhtiyacım olan şey bu. İhtiyacım olan şey sensin. Tam olarak böyle."

Onun sınır tanımayan tepkileri ve onu bu şekilde ele geçirmeme izin vermesi beni hiç olmadığı kadar heyecanlandırıyor. Ona ihtiyacı olanı verebilirim. Şu anda bunu yapıyorum. Daha önce hiçbir şey beni bu kadar güçlü hissettirmemişti.

Çok uzun sürmedi. Sert bir şekilde boşalıyor, boğuk bir inilti daha çıkarıyor ve birkaç hamlede boşalırken siki ağzımda spazm geçiriyor.

Artçı şoklar boyunca onu emmeye devam ederken hâlâ yutkunuyorum. Kalçalarını sallarken boğuk tatmin iç çekişleri çıkarıyor.

Sonra nihayet geri çekiliyor. Yumuşayan shaftının ağzımdan çıkmasına izin veriyorum ve ona gülümsüyorum.

O gülümsüyor, beni öpebilmek için yeniden ayarlıyor.

Ben de onun sikini emdiğim kadar hevesle karşılık veriyorum ve sonunda çok uzun bir süre öpüşüyoruz, dillerimiz birbirine dolaşıyor ve birbirimizin her yerini okşuyoruz.

Tekrar sertleştiğini hissettiğimde, vücudum da karşılık veriyor. Ve bana ellerimin ve dizlerimin üzerinde dönmemi söylediğinde, hazırım. Heyecanlı, tahrik olmuş ve inanılmaz derecede hassas.

Popo yanaklarımı ayırıyor ve sikini amıma sokuyor. Kendini ikimiz de usulca inliyoruz.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Oda hala çoğunlukla karanlık, bu yüzden yanılıyor olabilirim, ama yemin ederim en sıcak türden

Arkamda diz çökmüş bana bakarken yüzünde sahiplenici bir ifade vardı.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" diye soruyor, ses tonunda bu sabah duyduğumdan daha farklı bir nota var.

"Evet. Bunu istiyorum. Tam olarak bunu. Seni."

İtmeye başlarken bir inilti daha çıkarıyor. "Ben de seni istiyorum. Seni istiyorum, Anna. Her zaman, sadece seni."

Söyleyebileceği hiçbir şey beni daha iyi, daha tam olarak kendim gibi hissettiremezdi.

Oldukça ileri gitmiştim, ama beni arkadan gerçekten becermeye başladığında sesli tepkilerimin sesini bastırmayı hatırlıyorum.

Nefes nefese ama belli ki benim kadar sessiz olmaya çalışıyor. Sorun şu ki, yatak artık gerçekten gıcırıyor. Hareketi hızlandıkça, gıcırta daha da artıyor.

biri duyabilir.

Ne yaptığımı anlamış olmalı çünkü acı dolu bir iniltiyle sikişini aniden yavaşlatıyor.

Bu benim de aldığım zevkin hızını kesiyor. Sızlanıyorum ve tekrar ona bakıyorum.

"Siktir," soluyor, yeni ve daha yumuşak bir ritim tutturmaya çalışırken bir eliyle kalçamı kavıyor. Ona yardım etmek için kıkırtı itişlerine karşı geri itiyorum.

Çok uzun sürmüyor. geçmeden tekrar bana gerçekten veriyor ve yatak, sevişmemizin aynı şehvetli temposuyla inlemeye başlıyor.

Karanlık, sessiz evde o kadar yüksek ses var ve Mack'in kendini tutma çabaları o kadar acı verici ki, bir mizah dilimi aniden içimi kesiyor.

Kıkırdıyorum. Sonra bundan utanıyorum ve kollarımdan birine bastırıyorum.

Mack duraklıyor, hala içimde gömülü.

Sonra hiç beklenmedik bir anda o da gülmeye başlıyor, beklenmedik eğlencesi yüzünden tüm vücudu titriyor.

Kıkırdamalarım çaresiz bir neşeye dönüşüyor, o kadar ki pozisyonumu daha fazla . İkimiz de kahkahalarla yere yığılırken siki içimden kayarak çıkıyor.

Beni kollarına çekti, sıcak ve güçlü ve gülerek ve *Mack*, ve nedense kahkahalarım gözyaşlarımla karışıyor.

Mack aldırıyor gibi görünüyor. Beni öpüyor, gözyaşlarımı siliyor ve beni ne kadar çok sevdiğini ve hep seveceğini mırıltıyor.

Sonunda kesintiye uğrayan seksimizi bitiriyoruz - yatağın coşkumuzdan çok fazla ses çıkarmasını önlemek için yerdeki halıya geçmek zorunda kalıyoruz - ama bu benim için sabahın en iyi kısmı değil.

Hiçbir şey Mack ile bu şekilde gülmeye rakip olamaz.

Mack ve ben önümüzdeki hafta boyunca çiftlikte onlara yardım edebilmek için Carlsons'larda kalacağız.

Ben herkesin umduğundan daha hızlı güç kazanır, ancak bacağı neredeyse kullanılamaz haldedir. Çiftlik işlerinden herhangi birini yapabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekecek, tabii yapabilecekse. Chloe ve Jimmy kendi çiftliklerine dönmek zorundalar çünkü çok uzun süre yalnız kalırlarsa başaramayacak tavukları ve domuzları var. Bu yüzden Mack ve ben Greta'ya ev işlerinde yardım ediyoruz. Ranzalarında kalan birkaç kişi de her zaman yardımcı oluyor ve komşuları da yardım etmekten mutluluk duyuyor, bu yüzden Mack ve ben ayrıldıktan sonra bile Ben ve Greta muhtemelen çiftliği idare edebilecek durumda olacaklar.

Bir sakatlığın bütün bir ailenin refahını tehdit etmesi biraz korkutucu ama çiftçilik çok fazla iş gerektiriyor. Ben tam formunda olmadan, hepsi için daha zor olacak.

Mack ve ben de bir hafta boyunca yükümüzü hafifletmek için elimizden geleni yaptık. Gecikme iyi oldu. Mack bundan sonra ne yapmak istediğine dair bir şey söylemedi ve ben de baskı oluşturabileceği korkusuyla ona sormaktan çekiniyorum.

Artık birlikteyiz. Bu sadece geçici değil. Bilmem gereken en önemli şey bu. Her şeyi yoluna koymak için zamana ihtiyacı varsa kullanabilir.

Beklemek benim için zor bile değil. Her gün ev işlerini ve rutinleri yaparken o kadar mutluyum ki kendimi mırıldanırken ve kendi kendime şiir okurken buluyorum - Impact'ten beri yapmadığım bir şey.

Maria'nın ekibi de etrafta dolaşıyor, yakaladıkları insanlarla (çok fazla değil) ilgileniyor ve misilleme ya da direniş olmayacağından emin olmak için bölgede devriye geziyor.

Hiçbir şey yok. Çeteler hala buralarda ama birlikleri bozuldu. Bu yüzden çoğunlukla saklanıyorlar, yaralarını sarıyorlar ve sınırda kendi bölgelerinde kalıyorlar. Erzak ve benzin stoklarını kaybettiler, bu yüzden

topraklarını genişletmek yerine uzun süre hayatta kalmaya odaklanmak zorunda kalacak.

Birileri hırslanıp güç toplamaya başlamadan önce, Çarpışma'dan sonraki yıllar boyunca durum böyleydi. Uzun bir süre çoğunlukla istikrarlıydı ve onların varlığı yakınlardaki çiftçi topluluklarının refahını önemli ölçüde etkilemedi. Belki kötü adamlardan tamamen kurtulabileceğimizi ve bölgeyi daha da güvenli hale getirebileceğimizi düşünmek güzel olurdu ama bu gerçekçi bir hedef değil.

Maria bile bunu anlıyor.

Tehdit, mevcut kaynaklarımız ve insan gücümüzle halledilebileceği kadar iyi bir şekilde halledildi. Maria'nın organize ettiği çalışma bu bölgede bir mucizeden başka bir şey değil ve burada yaşayan herkes bunu biliyor.

Maria her şeyin ayrılmaları için yeterince güvenli olduğuna karar verdiğinde saldırıdan sonraki yedinci gündü. Hala Carlsons'ların otlaklarından birinde kamp yapıyorlar ve Mack ile ben de boş zamanlarımızda kadınlarla takılıyoruz.

Bu yüzden gitmeye hazır olmaları biraz hayal kırıklığı yaratıyor. Onları özleyeceğim. Onlar gittikten sonra, Mack ve ben doğudan gelenlerden geriye kalan kişi olacağız.

Acaba bu bizim de harekete geçme zamanımızın geldiği anlamına mı geliyor?

Mack ve ben o akşam kamp ateşinin yanındaki büyük ağaca uzanırken aklımda olmasına rağmen konuyu açmıyorum. Güneş ufka yakın bir yerde alçalıyor ve gri-mavi gökyüzünü mor ve pembe çizgilerle boyuyor.

Çok güzel. Ve biraz da hüzünlü.

Nedenini açıklayamam.

Mack kolunu bana doladı. Artık yan yana olduğumuzda neredeyse her zaman bana dokunuyor.

Kadınlar geçen yıl yaşadıkları maceraları anlatıyorlar ve bunların çoğu ben ve Mack için yeni şeyler, bu yüzden ilgiyle dinliyoruz. Mack birasını yudumlarken çok gülüyor - sınırdan kurtardığımız ve Maria'nın buradaki son geceleri için kırdığı bir kutudan. Havanın ve oturduğumuz yerin serinliğine rağmen vücudu sıcak ve eğlenceden titriyor.

Ona sokuluyorum, eskiden şeker ve kafein için yanıp tutuştuğum gibi onun bu şekilde hissetmesini arzuluyorum.

Rose'un omzu iyi iyileşiyor. Hala dikkatli hareket etmesi gerekiyor, ancak uzun vadede kendisine çok fazla sorun yaratmamasını umuyor.

Bir anne ve çocuklarını, bir gün evlerine dalıp her şeyi ele geçiren, beslenmelerini ve kendisine bakmalarını talep eden ve dolu bir silahla iradesini ortaya koyan bir adamdan nasıl kurtardıklarına dair hikayesini bitiriyor. Başlarına gelen korkunç bir şey olsa da, hikayenin sonunun iyi biteceğini başından beri açıkça belirtiyor. Hikayeyi, onu evden çıkarırken çocukların nasıl bir araya geldiğini ve kompost yığınınından çöpleri ona nasıl yağdırdıklarını anlatarak bitiriyor.

Mack bu açıklama üzerine daha fazla kahkaha atıyor ve Maria'yı alışılmadık derecede yumuşak bir ifadeyle onu izlerken yakalıyorum. Bakışlarımla buluştuğunda, bana hızlı bir gülümseme veriyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Mack tekrar kendisi olduğu için neredeyse benim kadar mutlu.

Neyse ki sessiz etkileşimimizi görmedi çünkü bu onu utandırabilirdi. Ama daha sonra sanki hissettiklerimden bir şeyler sezmiş gibi başımın yan tarafını okşuyor.

", değil mi?" diye mırıldanıyor kulağıma doğru. Başımı çeviriyorum ve ona bakıyorum. "Asla."

Bu doğru değil ve ikimiz de bunu biliyoruz ama o benim iddiamaya karşı çıkmıyor.

Kahverengi teni ateşin etkisiyle turuncu ve altın renginde titreşiyor. Bir süredir tıraş olmadığı için kafa derisinde koyu renkli kirli sakallar var. Sakalı her zamanki gibi buruş buruş ve akşam yemeğinde yediğimiz domuz pirzolasından gömleğine birkaç yağ lekesi damlamış.

Ve muhtemelen hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Maria ve kadınlarını uğurlayabilmek için ertesi sabah erkenden kalkıyoruz. Her zaman şafakta yola çıkıyorlar, bu yüzden kamplarına daha da erken gitmemiz gerekiyor.

Toplanırken sohbet etmiyoruz ya da dikkatlerini dağıtmıyoruz. Bu hızlı ve verimli bir süreç. Hafif seyahat ediyorlar ve her şeyi sırtlarında taşıyorlar. Biz kenarda durup onlar gitmeye hazır olana kadar bekliyoruz.

Sonra tipik or- derly düzeninde yanımızdan geçerken el sallıyor ve vedalaşıyoruz. Langley'e göz kırpiyorum ve yanımızdan geçerken Rose'un elini sıkıyorum. Kadınların hepsinin keyfi yerinde, vedalaşıyorlar ve bizi yakında göreceklarını umuyorlar.

Maria en sonda geliyor ve bizimle kısa bir süre konuşmak için duraklıyor.

"Planlarını biliyor musun?" diye soruyor, alışılmadık bir şekilde sorgusuz sualsiz.

Mack rahatsız hissetmeden önce başımı sallıyorum. "Henüz değil. Yine de bir yolunu bulacağız."

"Güzel. Çok uzun süre uzak kalma." Ağzı neredeyse hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Sanırım senin de yuva kurma zamanın geldi."

Mack'in elini sıkarak, "Yapılacak en kötü şey bu değil," diyorum. "Bunu hiç düşünmüyor musun?"

Maria sanki çoktan ölmüş bir dil konuşuyormuşum gibi bakıyor. "Neyi düşüneyim?"

"hakkında. Kendine bir ev yapmak."

Gülüyor, kuru, rahat ve kendinden son derece emin. Birkaç gün önce askıdan kurtulmuş ama kolu hâlâ sargılı. "Aklınızı kaçırmış olmalısınız. Buna sahip olmak varken neden bunu yapayım ki?"

Mack de ben de ona sırtıyoruz ama yüz ifadelerimizde başka bir şey görüyor olmalı. Çünkü devam ederken sesi hafifçe titriyor: "Impact'ten sonra bir karar verdim. Geri kalan her şey boktan bir gösteriyse, hayatımda tam olarak istediğim şeyi yapmamak için hiçbir neden yok. Ben de öyle yaptım. Birkaç arkadaşım ile seyahat etmeye başladım ve yavaş yavaş daha fazlasını ekledik. Ta ki bu hale gelene kadar." Arkasında bekleyen kadınlara başıyla selam veriyor.

Daha önce hiç bu kadar açık ve savunmasız olmamıştı. En azından benim yanımda. İtirafından garip bir şekilde etkilendim.

"Anlamıyor musun?" diye ekliyor sonunda, mürettebatına katılmak için dönmeden hemen önce. "Daha fazla isteyebileceğim bir şey yok. Bu benim mutlu sonum."

Ön tarafa doğru ilerlerken birkaç yöne seslenerek uzaklaşıyor. O yürümeye başladığında kadınlar da arkasına takılıyor.

Güneş yükselirken siyah saçlarında parıldıyor, ufukta kaybolurken tüm grubu altın ışıyla yaldızlayana kadar yavaş yavaş aydınlanıyor.

Ertesi gün Mack ve ben toparlandık ve The Wild'daki kulübeye dönmek üzere ATV'ye bindik.

Mack'in fikriydi. İlk önerdiğinde beni endişelendirmişti, ta ki eşyalarının çoğunu orada bıraktığını ve eninde sonunda gidip alması gerektiğini söyleyene kadar. Oraya gitmişken, belki buradan sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz.

Bunu açıklığa kavuşturduktan sonra, kulübeye döndüğüm için mutlu ve heyecanlıyım. Orada sadece birkaç ay geçirmiş olsam da orayı biraz özleyorum. Ayrıca Mack ve benim hayatımızın geri kalanında ne istediğimize karar verebilmemiz için biraz yalnız kalmamızın da kesinlikle faydası olacak.

İki ay önce onu odun keserken bulduğumda olduğu yerde değil. Sonsuza kadar saklanmak istemeyecektir. Onu doğrudan sorularla köşeye sıkıştırma konusunda hâlâ tereddütlüyüm. İlişkimiz ya da başka herhangi bir şey hakkında baskı hissetmesini istemiyorum. En azından her zaman kendi üzerinde kurduğundan daha fazla değil. Ama umutluyum. Eninde sonunda eve gitmek isteyecektir.

Belki yakında bile.

Sınır bölgesini tek bir olay olmadan geçiyoruz. Bir noktada uzakta birkaç adam görüyoruz. Sadece takılıyorlarmış gibi görünüyor. Onları görmezden gelip ilerlemeye devam ediyoruz ve bize hiçbir şekilde tepki vermiyorlar. Silahlarını bile kaldırmadılar. Çok geçmeden ziyaretçi merkezinin yanındaki eski park yerine ulaşıyoruz ve buradan Vahşi Doğa'daki patikamıza gidiyoruz.

Yolculuk kolay. Hatta keyifli. Yol ayrımına gelene kadar kimseyi görmüyoruz. Orada, tam da ilk geldiğimde Gandalf'ı bulduğum yerde, tek başına, ağır bir ağaç dalının altında yatan bir kadın var.

Belki de yumuşadık. Geçen hafta çiftliklerin görece güvenliğine alıştık. Ama Mack hemen yavaşlıyor ve ben de yardıma koşmak için tereddüt etmeden atlıyorum.

Daha iyi bilmeliydim. İkimiz de . Ama gerçek anlamda bir araya geldiğimizden beri her şey girmiş ve güvende hissediyorum, sanki tehlikenin en kötüsü geride kalmış gibi.

Ama hala dünyada yaşıyoruz. Ve Vahşi Doğa hiçbir zaman güvenli olmadı. Ve bu şüphesiz en saf gezginler için bir tuzak. Belli ki bugün o biziz.

Ben secde halindeki kadına ulaşamadan, kalın bir ağacın arkasından bir adam çıkıyor. Kadın silahlı değil ama adam silahlı. Tabancasını kaldırıyor ve tereddütsüz en büyük tehdide doğrultuyor.

Bu Mack, tabii ki.

Tetiği çekip Mack'e doğru ateş etmeden önce nefes bile alamıyorum.

Saf içgüdülerimle hareket ediyorum. En ufak bir şekilde bile düşünmediğim için değil. Bu yabancı Mack'e ateş ediyor ve Mack her zaman, her zaman benim olacak.

Ben de adamın üzerine atladım ve Mack'i onu öldürecek kurşundan korudum.

Ne yazık ki bu, kurşunun bana isabet etmesi anlamına geliyor.

HER ŞEYDEN ÇOK ŞOK. BENI ETKİLEYEN DE BU.

Acıyı hissediyorum. Kesinlikle hissediyorum. Yan tarafımı kesiyor ve her tarafa yayılıyor. Ama Şok en ezici Şey. Bunun olduğuna gerçekten inanamıyorum.

Őu anda. Mack'le aramız nihayet iyiiken. Yere dűřtűĐűmde kafamı dolduran bu Őok.

Hâlâ bilincim yerinde ve garip bir Őekilde tetikteyim, bu yűzden arkamdan Őiddetli bir hırıltı duyuyorum. Hırıltının Mack'ten geldiĐini anlamam birkaç saniye sűrdű. Silahı vardı. zerinde birden fazla silah vardı. Birini çıkarıp ateŐ etmeliydi. Nedense ateŐ etmedi. Araçtan atlamıŐ ve kendini bize ateŐ eden adamın űstűne atmıŐ olmalı.

Sesi kesinlikle vahŐi çıkıyor ve dűvűŐ sadece birkaç saniye sűrűyor. BoĐuŐma sesleri kesildiĐinde adam açıkça ۆlműŐtű. Geri çekilen hızlı ayak sesleri duyuyorum ve bunun kadının kaçıŐı olduĐunu varsayıyorum.

Sonra Mack yanıma geldi, beni nazikçe ters çevirdi. Hâlâ sersemlemiŐ, ŐaŐkın ve her tűrlű ۆlűnűn ۆtesinde Őok olmuŐ bir halde yukarı bakıyorum. "Kahretsin, meleĐim. Ne yaptın sen? Ne *yaptın* sen?"

"I..." Sesim garip geliyor. Biraz gergin ve titrek. "Seni kurtardım. Değil mi?"

Mack garip bir hıçkırık sesi çıkartıyor ve yűzűnű kısa bir sűreliĐine gűĐsűme indiriyor. "Sen yaptın." Sonra ceketimi ve gűmleĐimi çekip çıkartıyor, yarayı arıyor.

Yan tarafımın yandığını hissedebiliyorum ve Mack'in beceriksizliği yüzünden açık havaya maruz kalmak durumu daha iyi hale getirmiyor. "Kahretsin, gerçekten acıyor. Sanırım kanıyor. Bağırsaklarım dışarı mı sarkıyor?"

Endişeli bir neşeyle boğulacak gibi oluyor. "Hayır. Kesinlikle değiller. Kanaman var ama düşündüğüm kadar kötü değil. Belki de seni çok kötü etkilememiştir."

"Oh." Derin nefesler almaya odaklanıyorum, daha net düşünebilmek için acıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum. Aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissediyorum ve hem başım hem de göğsüm şiddetle çarpıyor. "Tamam. Yani ölmeyecek miyim?"

"Hayır!" Garip, sarsak hareketler yapıyor ve tişörtünü çıkardığını anlamam gerekenden daha uzun sürüyor. Yanımda acıyan yere bastırmak için tişörtü yukarı kaldırıyor. "Ölmeyeceksin. Ölmene izin vermeyeceğim."

"Bunu durdurabileceğini düşünüyor musun?" Sesi çok emin geldiği için gerçekten merak ettim.

"Evet. Çok kötü vurulduğunu sanmıyorum ama kötü olsa bile bunu düzelteceğim. Şimdi ölmeyeceksin. Seni gerçekten yakalamışken olmaz. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ben hayattayken olmaz." boğuk kelimeleri mırıldanırken, benimle uğraşiyor, yan tarafımı tekrar kontrol ediyor ve sonra elimi hareket ettiriyor, böylece onun bohça gömleğini yaraya kendim tutuyorum. "Bunu burada tut. Hemen döneceğim."

"Beni terk mi ediyorsun?" Ne olduğu hakkında net bir fikrim olmadığı için kelimeleri bulanık bir şekilde soruyorum.

"Tabii ki hayır. Sadece seni saracak bir şeye ihtiyacım var."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ona sarınmaya ihtiyacım olmadığını söylemeyi düşünüyorum çünkü titremeye başlamış olsam da üşüdüğüm kadar sıcak da hissediyorum. Ama kelimeleri çıkaramıyorum ve bunun bir önemi kalmıyor çünkü başka bir gömleğiyle geri dönüyor. Bunu bir kuşak gibi göbeğime sıkıca sarıyor, o kadar sıkı ki tişörtünü yerinde tutuyor.

"Kulübede ilk yardım malzemeleri var. Seni oraya götürmeliyim, böylece seni daha iyi tedavi edebilirim. Ayağa kalkabilecek misin?"

Sesi o kadar üzgün ve stresli geliyor ki ona hayır demeyi hayal bile edemem. "Yapabilirim."

Sözlerim durumumun gerektirdiğinden daha kendinden emin. Bir girişimde bulunuyorum ama çoğunlukla Mack tüm ağırlığımı tek başına kaldırıyor ve sonra beni dörtlüye taşıyor. Değişkenleri göz önünde bulunduruyor.

pozisyonlar için seçeneklerimiz var, ancak benim onun arkasında olduğum normal düzenleme dışında ikimizin de bu şeyi sürmesi için güvenli bir yol yok.

Binmeme yardım etti ve sonra önüme tırmanarak kollarımı boynuna doladı.

"Uzun sürmez," diyor bana. "Çok uzakta değiliz. Ama dayanmalısın."

"Tamam."

"söz ver."

"Söz veriyorum." Deneyeceğim, ama şu anda dünya biraz titriyor ve içim yan tarafımdaki yaradan dışarı çıkacakmış gibi hissediyorum.

Bu şekilde ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Sonunda yol boyunca Mack'in iri gövdesine sıkıca tutunarak, engebeli patikanın beni her zıplatışında titreyerek ve inleyerek ilerledim. Ama dürüst olmak gerekirse o zaman dilimine dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Endişe ve acının bulanıklığı içinde kaybolup gidiyor.

Kulübeye vardığımızda o kadar kendimde değildim ki Mack'in beni dikkatli bir şekilde kucağına alıp içeri taşıması gerekti. Beni yatağına yatırıyor ve hemen ceketimi, ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkarmaya çalışıyor. Beni bir süreliğine bırakıyor ve elleri ilk yardım malzemeleriyle dolu olarak geri dönüyor. Sonra gömleğimden geriye kalanları yırtıyor, seyahat ettiğimde her zaman giydiğim eski spor sütyenimi çıkarıyor ve yarayı temizlemeye başlıyor.

Acıyor. O kadar çok ki, bir süreliğine yarı bilinçliyim. Ama iyi olduğumu, çok kötü olmadığını, iyi olacağımı, acının uzun sürmeyeceğini, sadece bunu atlatmam gerektiğini ve yakında daha iyi hissedeceğimi mırıldanmaya devam ederken onu duyuyorum.

Ben ona inanıyorum. Mack bana yalan söylemez.

Sonunda sıkı sargılarla sarıldım ve bu, neyse ki acıyan kısımlarımla uğraşmayı bıraktığı anlamına geliyor. Islak bir bezle yüzümü siliyor ve büyük tişörtlerinden birini almaya gidiyor. Başımdan ve kollarımdan geçirebilmek için beni dikkatlice kaldırıyor ve sonra alt kısmını bandajlarımın ve külotumun üzerine çekiyor.

"Bütün gömleklerin," diyorum, nefes nefese kalmış bir halde. "İkisini mahvettin. Elinde hiç kalmayacak."

"Daha fazla getireceğim." Bir noktada kendisi de başka bir tişört giymiş olmalı çünkü şu anda üzerinde bir tane var; çok kullanılmaktan neredeyse yıpranmış, tanıdık bir açık gri tişört.

"Ama o kadar büyüksün ki sana uyacak bir şey bulmak zor." Bu konuda çok endişeliyim.

Yüzümdeki birkaç saç telini geriye doğru okşuyor. "Anna, endişelenmen gereken son şey benim gardırobum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü vuruldun." Elmacık kemiğimi okşarken parmakları kısa bir süre titriyor. "Bir an için öldüğünü sandım."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama öleceğimi sanmıyorum." Yüzüne bakıyorum. Bulanıklığın bir kısmı kayboluyor, böylece yüz hatlarını daha net görebiliyorum. Saklamaya çalışıyor ama titrek duruşunun altında hâlâ o kadar üzgün ki yutkunuyorum. "Öyle miyim?"

"Hayır!" Sonra daha sakın bir şekilde ekliyor, "Cidden, hayır. Yara oldukça yüzeysel, Tanrı'şükür, ama onunla oynamayacağız. Tamamen iyileşene kadar hasta muamelesi göreceksin."

"Tamam." Ona gülümsüyorum, kendime vurulmuş olabileceğimi ama Mack'in hâlâ hayatta olduğunu ve beni sevdiğini hatırlatıyorum. "Ama artık gömleklerini benim için feda etme. Yerlerini doldurmak çok zor olacak."

Bir haftadan uzun süredir Mack yataktan çıkmama izin vermiyor.

Üçüncü gün kendimi çok daha iyi hissediyorum ve yaram kapandı ve enfeksiyon kapmadı. Bir süre beni beklemesine ve şımartmasına izin verdim ama sonunda huzursuz olmaya başladım. Sabırsızlanıyorum. Ayağa kalkmak istiyorum. Bir şeyler yapmak istiyorum. Dışarı çıkıp biraz temiz hava almak istiyorum.

Yeterince şikayet ettikten sonra, her gün birkaç dakikalığına dışarı çıkmama yardım ediyor. Ama hava serin ve yağmurlu, bu yüzden tam olarak tadını çıkaramıyorum.

Genel olarak, huysuz ve sinirli bir ruh hali içindeyim ve beni Mack'in kafasını ısırp koparmaktan alıkoyan tek şey

korktuğunu ve iyileşmemle ilgili bir şeylerin ters gidebileceği konusunda hala nasıl endişeli olduğunu biliyorum. Bu duygular sevgiden kaynaklanıyor, bu yüzden ona karşı içimden geldiği gibi saldırmaya cesaret edemiyorum.

Yine de pek iyi bir arkadaş sayılmam ve onuncu gün sabah dışarıdan gelip güneşin çıktığını fark ettiğinde rahatlamış görünüyor, bu yüzden öğleden sonra hava yeterince ısınırsa bir süre dışarıda oturabilmem için depoda bulduğumuz bir çim sandalyeyi tamir edecek.

Sabahın geri kalanında nefesimi tutuyorum, bulutların güneşi örtmemesini umuyorum. Ve susuz köfteli sandviçlerden oluşan öğle yemeğinden sonra Mack dışarıyı kontrol edip bana havanın gerçekten güzel olduğunu söylediğinde çok heyecanlanıyorum.

Artık iyi yürüyebiliyorum. Gerçekten *iyi*. Ama hala gittiğim her yerde yanımda yürüyor ve destek için kolunu kullanmamı bekliyor. Dün duş almak istedim ve bana izin verdi. Hatta ıslanmasın diye yaramı streç filmle sardı. Ama sabunlanmama ve saçımı yıkamama yardım etmek için benimle birlikte duşa girmekte ısrar etti. Tahrik olduğunda sertleşmiş sikiyle biraz eğlenmeme bile izin vermedi, bu yüzden duş rahatlatıcı olmaktan çok sinir bozucuydu.

Ancak bugün biraz daha az huysuz görünüyor. Yakında takıntılı korumacılığından vazgeçeceğini umuyorum.

Kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda bana baktığı için minnettarım ama şu anda çoğunlukla iyiyim ve o hâlâ ölümün eşiğinde sallanıyormuşum gibi davranıyor.

Mack'in tamir ettiği çim sandalye tam boy bir şezlong. Yastıklarla doldurmuş ve üzerime örtmek için bir battaniye bile hazırlamış. İronik bir eğlence ile hüznü bir düşkünlük arasında gidip gelerek ona bakıyorum.

"Ağlayacak mısın yoksa bana gülecek misin?" Mack soruyor.

Boğuk bir ses çıkarıyorum. "İkisi de olabilir. Bu çok rahat görünüyor, Mack. Teşekkür ederim."

"Sana sağlığınla ilgili hiçbir risk almayacağımı söyledim ve bunda ciddiydim. Tamamen iyileşene kadar, gereksiz efor sarf etmek yok."

Beni şezlonga yatırırken abartılı bir iç geçirdim (gerçi kendim de oturabilirdim). "Ve sanırım gereksiz efor sarf etmek hâlâ seksi içeriyor?"

Bana hızlıca bir bakış fırlattı. "Tabii ki öyle."

Tekrar iç çekiyorum, bu sefer daha içten. "Tamam. Gerçekten anlıyorum. Ama belki de en azından beklemek senin için zormuş gibi davranabilirsin."

Arkama yaslandım ve baş desteğinin sağlam olduğundan emin olmak için uzanıyor ve sonra battaniyeyi silkeleyerek alt bedenimin üzerine yayıyor. Ama ben kelimelerimi söylerken vücudu seğiriyor ve sarsak bir hareketle dönüp bana bakıyor.

O kadar şaşkın ki, gözlerimi bilinçsizce kaçırıyorum. "Ne?"

"Ciddi olamazsın."

"Ne hakkında?"

"Sana dokunmamanın benim için zor olmadığını düşünmek hakkında." Cevap vermeyince uzanıp çenemi yukarı kaldırıyor. Bakışlarımı aşağıya çevirebilirdim ama bu oldukça önemsiz olurdu, bu yüzden gözlerini onun istediği şekilde karşılıyorum. "Gerçekten ilgilenmediğim için sana asılmadığımı düşünemezsin."

"Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Eğer yapabilseydik eminim seks yapmak isterdin. Ama..." Düşüncemi nasıl tamamlayacağımdan emin değilim, bu yüzden zahmet bile etmiyorum.

"Anna, burada ölüyorum. Sürekli." İfadesi ayık. Sadece biraz sinirli. "İznim olsaydı sana sürekli dokunurdum. Her zaman senin peşinde olurdum. Yıllarımı bunu isteyerek geçirdim..." Sertçe yutkunuyor. "Bunu istemek. Seninle. Ve şimdi bir mucize oldu ve sonunda ona sahibim ve bunu yapmama izin yok..."

"Neye?" Hem duygulanarak hem de merakla sordum.

"Bunu sana kanıtlamak için. Seni ne kadar sevdiğimi. Bunun ne kadar doğru olduğunu."

Benimle birlikte olma kararından asla pişman olmayacaksın."

Tamam, bu beni ikna etti. Hem ciddi ifadesi hem de sesindeki ham duygu. Küçük bir hıçkırığı bastırıyorum ve kendime gelip gülümseyene kadar yüzümü ovuşturuyorum. "Tamam. Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Ben gerçekten iyiyim. Sadece huysuzum."

"olmaya hakkın var. Kim olurdu. Silahla vurulduktan sonra iyileşmek berbat bir şey. Ama seni ne kadar çok istediğimden şüphe etmene izin yok - , da en az geri kalanınız kadar - bir daha asla."

Bu beni kıkırdatıyor, ki bunun gözyaşlarına boğulmaktan daha iyi bir tepki olduğunu düşünüyorum. "Tamam. Yapmamaya çalışacağım. Ben de çok huysuz olmamaya çalışacağım." Şu anda dışarısı son derece rahat olmasına ve ağaçların tepelerinden içeri süzülen hoş bir güneş ışığı olmasına rağmen battaniyeyi omuzlarıma kadar çekiyorum.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, böyle iyiyim. Senin için de uygunsa bir süre burada uzanıp biraz temiz hava almak istiyorum." Cümleinin sonunda ses tonumu hafifçe yükselterek bunu bir soruya dönüştürmek için bir jest yapıyorum.

"Evet, sorun değil." Ayağa kalkarken gülümsemesini gizliyor gibi görünüyor. "Başka bir sandalye hazırlayacağım, ama bana ihtiyacınız olursa hemen geliyorum." Depo binasının önündeki açık alanı işaret ediyor.

"Tamam. Teşekkürler. Aslında biraz ." "İyi plan."

Bir zamanlar Adirondack sandalyesi olduğu anlaşılan başka bir çim sandalyenin kırık parçalarına doğru yürümesini izliyorum. Gün serin olmasına rağmen sırtının ortasında nemli bir nokta var. Eski kot pantolonu kalçalarından aşağı kayıyor ve yürürken pantolonunu çekiştiriyor. Omuzları geniş, kolları güçlü ve kel kafası güneş ışığını yansıtıyor.

Birini o adamı sevdiğimden daha derin ve tam olarak sevmenin mümkün olduğundan gerçekten emin değilim.

Biraz aşırı korumacı olabilir ama o benim.

Hemen uykuya dalmadım. Bir süre dinleniyorum, Mack'in çalışmasını izliyorum ve güneş ışığının tadını çıkarıyorum.

Son zamanlarda günümün yarısını uyuyarak geçiriyorum ve geceleri tekrar uyumakta hiç zorlanmıyorum. Belki de Mack haklıdır ve küçük bir kurşun yarası bile insandan çok şey götürüyordur. Belki de sadece başıma gelenlerin etkisidir. Ama her sabah enerji dolu uyanıyorum ve o gün kestirmeye ihtiyacım olmayacağına ikna oluyorum, ama her öğleden sonra yine de kestiriyorum.

Bugün de bir istisna değil. Sonunda uykum geliyor ve dalıp gidiyorum. Sanki uzun süredir baygınmışım gibi geliyor ve beni uyandıran şey, bana bakıldığından emin olmak oluyor.

Kontrol etmek için kirpiklerimin arasından bakıyorum. Elbette Mack sandalyenin tamirini bitirmiş, yanıma taşımış ve şu anda arkasına yaslanmış, ben uyurken gözlerini bana dikmiş.

"Bakıyorsun," diyorum ona.

"Bunun nesi yanlış?"

"Bilemiyorum. Birini uyurken dikizlemek biraz ürkütücü değil mi?"

"Neden ürkütücü olsun ki? Burada oturmuş öğleden sonranın tadını çıkarıyorum ve etrafta bakılacak en iyi şey sensin."

Buna kıkırdıyorum ve yaralı tarafımı hatırlayana kadar ona doğru yuvarlanmaya başlıyorum. Hareketsiz yatarken bile artık acımıyor ama gerersem ya da üzerine baskı uygularsam hala hissedebiliyorum. Bu yüzden eski pozisyonuma geri dönüyorum. "Bakacak güneşin, ağaçların ve tüm na- ture'un var."

"Sen hâlâ etraftaki en iyi şeysin."

Duyarlılığınızı takdir etsem de gözlerimi deviriyorum. Her zaman yeterince güzel, yeterince akıllı ve yeterince hoş olduğumu düşünmüşümdür. Ancak Mack ortaya ve buna gerçekten inanana kadar kendimi hiçbir şekilde özel hissetmedim.

"Yani orada otururken bunu mu düşünüyordun?" Ona sordum. "Neye benzediğimi mi?"

Başını sallıyor. "Hepsi bu değil." "Başka ne var?"

Öne doğru eğiliyor. Çok yumuşak bir sesle. "Lütfen bir daha benim için kurşunun önüne ."

Nefesim kesiliyor. "Mack."

"Ciddiyim. Sen kendini daha iyi hissedene kadar bir şey söylemek istemedim ama bunu bir daha asla yapma."

"Dürüst olmak gerekirse bunu düşünmedim bile. Sadece içgüdülerimle hareket ettim, bu yüzden yapmam gerektiğine inansam bile kendimi durdurabileceğimden emin değilim. Seni öldürecekti ve bunun olmasına izin veremezdim."

"Seni öldürmesindense beni öldürmesini tercih ederim."

Elimi uzattım ve jestimi anlayan o da elini uzatarak benimkini sıcacık avucunun içine aldı. "Mack, lütfen benim de aynı şekilde hissettiğimi anlamaya çalışabilir misin?"

Sözlerimi düşünürken cevap vermiyor.

"Seni öldürmesindense beni öldürmesini tercih ederim," diye devam ediyorum.

"İşte bu yüzden o."

"Ama beni korumak senin işin değil. *Ben seni* korurum. İşte böyle çalışıyor. Eğer birimizin ölmesi gerekiyorsa, bu her zaman ben olacağım."

Başımı ısrarla sallıyorum. "Bunu daha önce konuştuğumuzu sanıyordum Mack. Senin benimle ilgilendiğin kadar ben de seninle ilgilenmek istiyorum. Bunun karşılıklı olması gerekiyor."

"Karşılıklı." Daha fazla eğildi. Elim ağzına götürüyor ve avucuma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Anna, bunun tekrar olmasını istiyorum-

iprocal. Benimle ilgilenmene izin verme konusunda daha iyi olduğumu sanıyordum. Yani, daha önce hiç yapmadığım şekilde."

"Daha iyi gidiyorsun! Beni çok mutlu ettin. Benden çok daha büyük ve güçlü olduğunu biliyorum, bu yüzden koruyucu rolü daha fazla üstlenmen mantıklı, ama bu gerçeği değiştirmiyor. Seni seviyorum. Ve tıpkı senin gibi, ölmeni izlemektense ölmeyi tercih ederim. Bazen buna göre hareket etsem de elimde değil."

Söylediklerimi düşünürken yüz hatları hafifçe geriliyor. Sonunda boğazından çıkan hırçın bir sesle başını salladı. "Sadece bunu bana bir daha yapma."

Elini sıkıyorum. "Yapmamaya çalışacağım. Ciddiyim. İkimizin de bir daha vurulmamasını tercih ederim. Bir süreliğine gereksiz tehlikelerden kaçınmak için elimizden geleni yaparsak, gerçekten minnettar olurum."

Hafifçe konuşuyorum ama belli ki Mack'in içinde bir şeyleri tetikliyor. Boğazını temizliyor. Koltuğunda kayıyor. Ağzını açıyor ve söyleyecek bir şeyi olduğunda ama tam olarak söylemeye hazır olmadığında hep yaptığı gibi tekrar kapatıyor.

"Ne oldu?" Nazikçe soruyorum. Kalbim sıkışmaya başlıyor çünkü bana duymak istemediğim bir şey söyleyeceğinden korkuyorum. Yoksa neden bu konuda gergin olsun ki? "Sadece söyleyebilirsin."

"Evet." Tekrar boğazını temizliyor. "Bu seninle konuşmak istediğim başka bir gündeme getirdi." Sesinin bu kadar güneyli çıktığını hiç duymamıştım.

Titreyerek başımı sallayıp beklediğimde, aynı aşırı dikkatli tonda devam ediyor. "Olanlar için seni suçlamıyorum. Ben kendimi suçluyorum." İtiraz etmeye başladığımı görebiliyor, o yüzden acele ediyor. "Kötü adamların yaptıkları için değil ama daha dikkatli olmadığım için. Daha dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Ama ne kadar mutlu olduğumun farkında değildim ve sana söylemem gereken her şeyi düşünmeye çalışıyordum ve seni istediğim gibi becerebilmek için kulübeye dönmeye hazırdım ve dikkatimi vermiyordum. Hem de hiç. Bu benim suçum."

"Benim de suçum var. Benim de dikkatim dağılmıştı."

"İkimiz de öyleydik. Hâlâ dikkatim dağılmış gibi hissediyorum. Olmam gerektiği gibi tetikte olamayacak kadar... çok mutluyum. Düşünüyorum da..." Bir kez daha boğazını temizliyor. "bir an önce eve dönsek iyi olacak." Gözlerini indirdi, ama hemen tekrar bana dikti. "Eğer senin için de uygunsa."

Şaşırdım. Nutkum tutuldu. Ağzım açık kalıyor ve kalbim sevinçten çılgınca çarpıyor.

"Sadece orası çok daha güvenli. New Haven'da ya da Halbrook'ta. Onlardan birini düşünüyordum. Orada biraz rahatlayabiliriz. Her an bize doğrultulmuş silahlara karşı tetikte olmadan işleri yoluna koyar ve nefesimizi tutarız. Bence buna ihtiyacımız var. Kesinlikle ihtiyacım var. Her şeyden sonra. Keşke olmasaydı ama buna ihtiyacım var."

Boğazımdaki yumruyu yutmayı başarıyorum. Başımı sallarken ve sallamaya devam ederken gözlerim yanıyor. "Benim de buna ihtiyacım var Mack. İstediğim şey tam olarak bu. Eve gitmek istiyorum."

Sert, gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve bir eliyle ağzını birkaç saniyeliğine kapatıyor. "Tamam, güzel. Bunu yapmanı umuyordum ama gelecek hakkında konuşmadık. Ve seni aceleye getirmeyeceğim. Söz veriyorum yapmayacağım. Hâlâ acele etmeyebiliriz, sen de tam olarak ne istediğini bulabilirsin ve biz... yavaş ve kolay ilerleyebiliriz. Ama seni gerçekten yakında eve götürmek istiyorum."

Burada ağlamamak için gerçekten zorlanıyorum. Yükselen bir hıçkırığı kontrol etmek için yüzümü buruşturmak zorunda kalıyorum. Ama bu sevinçten. Neşeden başka bir şey değil. "Gerçekten yavaş ve kolay gitmek istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Şey, *bizimle* ilgili şeyler değil." Şimdi daha rahat. Belli ki rahatlamış. Gözlerinde ve ağzının kenarlarında bir gülümseme var ve aksanı normale dönüyor. "Sanırım sen iyileşir iyileşmez tekrar başlayacağız. Ama gelecekle ilgili şeylerle." Duraklıyor, bana dikkatle bakıyor. "En son konuştuğumuzda ne yapmak istediğinden emin değildin."

"Belki o zamandan beri bazı şeyler değişmiştir."

Biraz canlanır. "Şey, evet. Sanırım öyle. Ama yine de ihtiyacın olan şeyi istemekte tamamen özgür olmanı istedim. Eğer Halbrook'ta kendine ait küçük bir ev istiyorsan, böylece İngilizce öğretebilir ve kendi başına bir insan olabilirsin, bunu sorun etmem. Gerçekten olurum. Sana yardım . Yeter ki yatağında her gece bir ziyaretçinin olmasına aldırma. Her gece."

Çaresiz bir kahkaha patlatıyorum, sadece söylediklerini duymaya devam edebilmek için kahkahamı bastırmaya çalışıyorum.

"Ya da başka bir şey istiyorsan, onu da yapabiliriz. Şu anda birlikte olmamız senin hayatının da herkesinki gibi olması gerektiği anlamına gelmiyor. Bunu tek bir şekilde yapmak zorunda değiliz."

Sesinde hafif bir endişe belirtisi olduğu için, bunu gidermek için acele ediyorum. "Mack, teşekkür ederim. Cidden. Hem de çok. Ama her zaman istediğim her şeye sahip olmak için tek başıma yaşamama gerek yok. Sonunda bunu . Ya da . Ya da her neyse. Bu şekilde

değişti. Belki de her zaman inandığımdan daha güçlüydüm ama artık her şey farklı. Ben farklıyım. Ve bir şeyden eminim. Hiçbir zaman seni sevdiğim zamankinden daha güçlü ya da daha özgür olmadım."

Boğuk bir ses çıkarır. Omuzları titriyor. Tepkisinin derinliğini yüzünden ve duruşundan anlayabiliyorum ama tek söylediğı "Öyle mi?" oluyor.

"Evet. Mack, ciddiym. Seninle yaşamak istiyorum. Seninle bir hayat istiyorum. Seninle bir ev ve belki bir aile istiyorum. *Her şeyi* seninle istiyorum. Ve eğer buraya gelip sana sarılmama izin vermezsen, beni kaç kez azarlarsan azarla, bu şezlongdan sürünerek ineceğim."

Bir kahkaha patlatıyor ve koltuğumun yanında yere diz çöküyor, böylece ben de kalkıp kollarımı ona dolayabiliyorum. Onu sıkıca kavıyorum ama kolları bana gevşekçe sarılıyor. Bunun nedeninin hâlâ yaramı incitmekten korkması olduğunu biliyorum.

Yine de beni öpebilmek için hafifçe geri çekiliyor ve bu kesinlikle hiç yoktan iyidir.

"Peki nerede yaşamak istiyorsun?" diye soruyor bana. "Sence Halbrook hala en iyi yer mi?"

"Şey, bilmiyorum. Bence pek çok nedenden ötürü mantıklı ama ben senin de ne istediğini bilmek istiyorum. Tek başına olsaydın ne yapardın?"

"Muhtemelen bir mağarada top gibi kıvrılır ve asla dışarı çıkmazdım." "Mack, cidden."

"Tamam, cidden, muhtemelen Halbrook'ta bir yer bulmaya çalışırdım. New Haven'ı seviyorum, Faith ve Jackson da bizi çok isterdi. Ama Halbrook'ta daha fazla... daha fazla fırsat var. Yapılacak farklı işler. Artık eskisi gibi seyahat edemeyeceğime göre ne yapacağıma karar vermeliyim. Ve muhtemelen en fazla seçeneğe orada sahip olacağım."

"Ben de öyle düşünüyorum. O zaman bunu yapalım. Halbrook'ta kendimize küçük bir yer bulabiliriz, ben okulda İngilizce öğretebilirim, sen de senin için doğru yeri bulana kadar elinden geldiğince yardım edebilirsin. Eminim orada seni mutlu edecek bir şeyler olacaktır."

"Sen de orada *olacaksın*, yani mutlu olmama şansım yok."

Dört gün sonra Mack ve ben Chloe'nin büyükbabasının eski kamyonetiyle New Haven'ın kapısına doğru ilerliyorduk.

Kullandığımız ATV ile birlikte kulübede bırakılmıştı ve ona yakıt almak için ne kadar fazla benzin gerektiğine rağmen Mack, kamyonetin eve gitmemiz için tek güvenli yol olduğu konusunda ısrar etti.

Elbette haklıydı. Kulübede pikabın deposunu ve birkaç yedek depoyu doldurmamıza yetecek kadar benzin vardı. Bizi buraya kadar getirmeye yetecek kadar.

Kamyonun arkası yanımızda getirdiğimiz ve işe yarayabilecek eşyalarla doluydu. Bir gece için Carlsons'larda durduk ve mülk büyükbabasına ait olduğu için Chloe ve Jimmy'nin istedikleri her şeyi almalarına izin verdik. Ancak sadece birkaç şey aldılar ve kamyoneti kullanmayacakları konusunda ısrar ettiler. Onunla güvenli bir şekilde eve dönmemizi istedi ve hala ihtiyacı olan insanlara verebileceğimiz bir sürü malzeme ve eşyamız var.

New Haven'ın uzun, hantal duvarı eski bir dost gibi yaklaştığımızda bizi selamlıyor. Mack'e sırtlamak için dönüyorum ve onun da bana gülümsediğini görmekten memnun oluyorum.

Kulübeden ayrılmadan önce sakalını kesmişti. Nedenini bilmiyorum çünkü onu sakalsız da sakallı da sevdiğimi söylemiştim. Belki de bizi tanıyan insanların yanına döndüğümüzde eskiden olduğu adama daha çok benzemek istiyordur. Eski haline daha çok benziyor ama tamamen değil. Şu anda otuz sekiz yaşında ve öyle görünüyor. Sağlam. Yıpranmış. Derin tecrübeli. Ama hala Mack.

"Başardık," diyor.

Başardık.

Görevli muhafızlardan biri tüfeğini bize doğrultuyor, ancak uyarı ateşi açmadan başka biri sesleniyor ve nöbet kulübesinden el sallamaya başlıyor.

Jackson. Belli ki yabancı bir araçta bile bizi tanıdı.

Kapıyı açıyorlar ve Mack kamyonu yavaşça kapıdan içeri çekerken Jackson bizi selamlamak için aşağı atlıyor. Kendisi de inmeden önce kapıyı arkamızdan kapatmalarına yetecek kadar içeride duruyor.

Jackson orada bekliyor, sırtıyor ve Mack'e uzun zamandır kayıp bir kardeşmiş gibi sarılıyor. Sonra yanıma doğru gelmeye başladı.

"Anna dışarı çıkmıyor," diye sesleniyor Mack. Bana "Henüz çıkma" demek için başını arkaya doğru uzatıyor.

"Değilim," diyorum gülerек ve biraz da sabırsızlıkla. Bana karşı hâlâ dikkatli davranıyor ve sakatlığımdan sonra yolculuğun beni çok zorlamasından korkuyor. Doğrusu, kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sadece yorgun değilim. Her ağrıyor. yüzden Mack'in talimatlarına karşı gelip onun yardımını olmadan atlamak istemiyorum.

Jackson'la konuşabilmek için camımı açıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, uzun dalgalı saçları her zamanki gibi çılginca dağılmış. "Hasta değilsin, değil mi?"

"Birkaç hafta önce küçük bir sakatlık geçirdim."

Mack direksiyonun arkasına geçerek, "Vuruldu," diye anons ediyor. "Beni kurtarmak için kurşunun önüne atladı."

"Sadece yan tarafımı sıyırdı. Gerçekten iyiyim. Henüz tam olarak iyi değilim ama iyiyim."

Jackson açıklamamla rahatlamış görünüyor ve daha fazla ayrıntı isteyecekmiş gibi görünüyor. Ama şimdi aklıma başka bir şey geldi.

"Ham nasıl?" Daha sessiz bir tonda soruyorum. "O-"

"Başardı." Jackson yine sırtıyor. "Nasıl olduğundan emin değilim çünkü oldukça kötüydü ama . Şu anda burada. İçeri girdiğinizde onu görebilirsiniz. Hâlâ pek ayağa kalkamıyor ama iyileşecek. Son zamanlarda keyfi oldukça yerinde ama bunun nedeni onu ziyarete gelen bir dizi güzel kızın üzerine titremesi olabilir."

Buna kıkırdıyorum.

"Ben de arkaya atlayıp sizinle geleceğim. Faith ikinizi de gördüğüne çok sevinecek."

Mack, Jackson arkaya tırmanana kadar bekler ve sonra arabayı yavaşça kıvrımlı çakıllı araba yoluna sürer.

Evin yarısına geldiklerinde Jackson bağırmaya başladı, "Faith! Faith, buraya gel!"

Gerçekten böğürüyor ama Faith'in onu evden duyup duyamayacağından emin değilim.

İnanır. Bir dakika sonra ön kapı açılır ve Faith kucağında çok küçük bir kızla dışarı çıkar.

Molly şu anda bir yaşından büyük ve annesinin saman sarısı saçlarına ve babasının korkutucu kaşlarına sahip.

Faith heyecanla selam verirken kaşlarını çatıyor. Kamyonun arkasından atlayıp koşarak yanına gelen Jackson'a kızı uzatırken, Mack arabadan inerken Faith koşarak yanına gelir.

Kendini sınır tanımayan bir kucaklamayla ona doğru fırlatıyor ve ben izlerken boğazım biraz sıkılıyor.

Mack, Faith'e birkaç kelime söyledikten sonra kamyonetin etrafında yürüyüp yolcu kapımı açarken eski tarzıyla gülümsüyor. Dikkatlice uzun koltuktan yardım ediyor ve ben bacaklarımı düzeltip dizlerimin test ederken ellerini kalalarımnda tutuyor.

Kendimi oldukça zavallı hissediyorum
ama dşmyorum. Endişeyle yüzümü
kontrol ediyor.

"Sadece yorgunum. Gerçekten yorulдум. Düşüşe geçmeyeceğim."

"Tamam. Yapmasan iyi edersin." Eğilip beni kısa bir süre öpüyor ve sonra kenara çekilip önce Faith'e sonra da Jackson'a sarılmama izin veriyor.

Mack otoriter bir şekilde izliyor, bu yüzden ikisi de bana istediğim kadar sıkı sarılmıyor.

Sonra nihayet beni hatırlamayan Molly'ye merhaba diyebiliyorum. Kıkırdamaya ve saçlarımla oynamaya başlaması uzun sürmüyor, bu yüzden etkileşimi başarılı buluyorum.

Eve girerken Mack kolunu bana doluyor. Tanıdık ve hoş kokuyor. am ve pişmiş ekmek gibi.

"Bir süre kalacaksınız, değil mi?" Faith bize soruyor, Molly babasını coşkulu bir şekilde kuşağına almışken başını çevirip bize bakıyor. "Temelli mi döndünüz?"

Bu soruyu Mack'e bıraktım.

Diyor ki, "Evet. Temelli eve döndük."

Sadece bir hafta sonra Halbrook'taki kendi küçük evimize taşınabildik.

Olması gerekenden çok daha hızlı gerçekleşiyor. şehirde hala çok sayıda boş ev var, ancak hepsi de farklı bakımsızlık durumlarında. Normal rutin, bir yer seçmek ve ardından ya kendiniz onarmak ya da inşaat ekibinin evleri onarmasını beklemektir.

zaman alır. İnsanlar bazen evlerine girmek için üç ya da dört ay bekliyorlar.

Ama geçen hafta kasabadaki yaşlı bir adam öldü. Hayatta kalan bir ailesi yoktu ve merkezi caddelerden birinde çok güzel küçük bir kulübesi vardı. Oraya taşınmak istediğimizi açıklar açıklamaz, Halbrook yönetimi o evin bizim olması gerektiğini açıkladı.

Bizden önce burada olan ve bunu isteyebilecek başka kişileri listeden çıkaracağımızdan biraz endişeliydim ama herkes bize verilmesi konusunda ısrar etti.

Mack'i kastediyorlar, tabii ki. Ona gitmeli. Herkes beni seviyor ve topluluğun bir parçası olduğum için mutlu ama asla Mack kadar sevilmeyeceğim.

Ve sorun değil. Olması gereken de bu. Hiç kimse hiçbir yerde Mack kadar sevilmiyor ve o bu kadar sevgiyi ve çok daha fazlasını hak ediyor.

Bu yüzden bir grup insan bir araya geldi ve evi eski sakinlerinin kişisel eşyalarından temizledi, rahat mobilyaları ve hatta duvarlardaki birkaç güzel sanat eserini bıraktı. Evi temizlediler ve bu sabah geldiğimizde bizim için mutfak tezgahının üzerine bir hoş geldin sepeti koydular.

Burası küçük bir yer. Sadece iki yatak odalı bir bungalov. Ama bir ön verandası ve makul büyüklükte bir arka bahçesi var. Çok sevdim.

Bütün gün bir telaş içindeydik, ziyaretçiler bizi görmeye, yardıma ihtiyacımız olup olmadığını sormaya ve kasabaya hoş geldiniz demeye geliyorlardı. Güzel bir gündü ve vurulduğumdan bu yana geçen üç haftaya kıyasla kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Ama yine de... Güneş battığında ve akşam yemeği vakti geldiğinde rahatlıyorum çünkü bu insanların gelmeyi bıraktığı anlamına geliyor.

Basit eşyalarımızı -çoğunlukla sadece kıyafetlerimizi- yerleştirdik ve birinin akşam yemeği için getirdiği sebze çorbasını içtik. Sonunda ikimiz de kanepeye yan yana yığıldık ve birbirimize gülümsedik.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Biraz yorgun ama genel olarak iyi. Biraz sessizliğe kavuştuğumuza sevindim."

"Ben de." Bana tanıdık, ateşli bir bakış atıyor. Damarlarımda kan dolaşmasına neden olan bir bakış.

"Çok güçsüz olduğumu düşündüğün için bir şey yapmamıza izin vermeyeceksen bana bu şekilde bakman adil değil."

"Senin güçsüz olduğunu hiç düşünmedim. İyileşiyordun. Dikkatli olmak daha güvenliydi. Eğer doğru şekilde iyileşmiyorsa antibiyotiklerimiz ya da hastanelerimiz yok."

"Biliyorum. Bu kadar dikkatli olduğun için sana minnettarım. Ama bence artık her şey çok daha iyi."

"Ben de öyle düşünüyorum."

. "Gerçekten mi?"

"Evet. Üç hafta önce bir merminin önüne atladıktan sonra başka birinin senin kadar iyi olacağını düşünemiyorum."

"Herkes bu şekilde anlatmayı keser misin? Olduğundan daha kahramanca görünmesine neden oluyorsun."

Uzanıp parmak eklemleriyle yanağı okşuyor. "Kahramanca bir hareketi. Tartışmaya bile kalkma."

"Temel içgüdüden başka bir şey değildi." "Sahip olmak için iyi bir içgüdü."

"Tamam. Teşekkür . Ama önceki konumuza geri dönebilir miyiz?"

"Neydi o?"

"Sonunda seks yapıp yapamayacağımızı."

"Kim seksten bahsetti ki?" Gözleri yumuşak, sevgi dolu ve alaycı.

"Yaptın. Bana o seksi bakışı attığında."

"Belki de aklımda böyle bir şey vardı." Kıpırdamadan oturamayacak kadar heyecanlıyım, kalçalarına sarılabilmek için sürünüyorum.

Gülüyor ve pantolonumun üzerinden popomu avuçluyor. "Yatakta yaparız diye düşünüyordum."

"Evet, yapabiliriz. Ama burada, kanepemizde oturmanın nesi yanlış?" "yanlış bir şey olduğunu düşünemiyorum." O çeker Beni öpebilmesi için başımı eğdim ve bu uzun sürdü. Sonunda öpücükten çekildiğinde tahrik olmuş ve kıvranıyor gibiydim. Vücudu gerildi ve daha da ısındı. Pantolonunun içinde sertleşmeye hazır.

"Kıyafetlerini çıkarmalısın meleğim," diye mırıldanıyor kalın bir sesle.

Uyarılmam aşırı hızlandı. Tekrar kucağından iniyorum ve kot pantolonumun düğmelerini açmıştım ki kapı aniden çalınıyor.

Donup kaldım. Mack göz kırptı. Sonra kapı tekrar çaldı.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, kot pantolonumu hızla yeniden bağladım. "Tanrıya şükür daha ileri gitmedim."

Mack usulca gülüyor ve bir minderi kucağına almak için uzanıyor. "Şehirde yaşamamanın zevkleri, sanırım."

Ayağa kalktığım ve daha iyi durumda olduğum için kapıya bakmaya gidiyorum.

Ön verandamızda iki uzun kahverengi örgüsü olan, güzel, tatlı yüzlü, güler yüzlü genç bir kadın duruyor. Elinde küçük bir sepet tutuyor.

"Layne!" Onu gördüğüme o kadar şaşırdım ve o kadar mutlu oldum ki kapının önünde ona kocaman sarıldım.

Layne, Virginia dağlarındaki küçük kasabamız Meadows'ta öğrencilerimden biriydi. Şu anda yirmi yedi yaşlarında olmalı ama hâlâ çok genç görünüyor. Nasıl üç çocuk sahibi olduğunu ve dördüncüsü üzerinde çalıştığını gerçekten anlamıyorum.

"Bu saatte uğradığım için çok üzgünüm," diyor Layne, ben yolumdan çekilince içeri girerek. "Selam Mack, seni görmek çok güzel. Travis ve ben senin geri döndüğünü ve Halbbrook'a taşındığını duyduğumuzda çok heyecanlandık."

Mack ayağa kalkmıyor, bunun onun için hâlâ tam olarak güvenli olmadığını bir işareti olduğunu varsayıyorum. Ama sırtıyor ve selamına karşılık verirken el sallıyor.

"Bir süreliğine kulübeye döndüğünüzü sanıyordum."

Faith bize Layne, Travis ve çocuklarının yeterince büyük bir ev bulunduğu için geçen ay Halbbrook'a taşındıklarını söyledi. Ancak bir haftalığına ormandaki kulübelerine geri dönüp eşyalarını toplamayı ve geri kalan eşyalarını taşımayı bitirmişler, bu yüzden daha önce görmemiz için etrafta değildiler.

"Gittik. İyi vakit geçirdik ve geri kalan eşyalarımızı aldık ama sanırım daha fazla odamız olduğu için şimdiden şımardık. Kulübenin içi artık çok dar." Sıcak bir şekilde gülüyor ve arkasına bakıyor. Tam açık kapının önünde duruyor. "Duke'a merhaba demenizin bir sakıncası var mı? İyi bir çocuk gibi içeri davet edilmeyi bekliyor ama bir selam almazsa duyguları incinecek."

"Aman Tanrım, zavallı adamı içeri alın!" Duke nefes nefese ve uzun, dolgun kuyruğunu sallayarak içeri girerken ona doğru eğildim. Yaşlanıyor ve eskisi kadar coşkulu değil. Ama kendisine gereken ilginin gösterilmesini bekliyor ve önce bana, sonra da Mack'e gidip uygun bir şekilde sevilip okşanmak istiyor.

O etrafta dolanırken, Layne coşkulu konuşmasına devam ediyor. "Her neyse, bir süre önce döndük ve saat çok geç olmuştu."

Seni görmek için yarına kadar beklemem gerektiğini biliyordum. Ama bu konuda çok heyecanlıydım - hepiniz burada olduğunuz için çok heyecanlıydım - ve Travis sonunda bir dakikalığına uğrayıp sizi görmem gerektiğini, böylece belki gecenin geri kalanında hareketsiz oturabileceğimi söyledi."

Bu açıklama boyunca kıkırdıyorum. "Yaptığına çok sevindim."

"Ama kısa tutmam gerektiği konusunda çok sertti çünkü siz ikiniz muhtemelen yorgundunuz ve yerleşmek istiyordunuz." Sözlerini kocasının sesinin derin bir taklidi haline getiriyor "*Sadece kısa tut, sevgilim*. O öyle dedi, ben de öyle yapacağım. Kısa kes. Sana biraz yulaf ve bal çikolatası getirdim. Tam kurabiye sayılmazlar ama yakınlar."

"Çok teşekkür ederim." Bana uzattığı sepeti alıyorum ve içine bakıyorum. "Çok lezzetli görünüyorlar."

"Tamam. Şimdi gidiyorum. Seni gördüğüme çok sevindim." Mack'e bir bakış atıyor. "Yarın daha uzun süre ziyaret edeceğim ve o zaman sana sarılacağım. Tamamen rahatlamışsın, bu yüzden şimdi kalkmanı istemiyorum."

Bana bir kez daha sarılıyor ve Duke ile birlikte bir dakika içinde kapıdan .

Kapıyı kilitleyip, daha fazla ziyaretçiyi caydırabileceğini umarak pencerenin üstündeki panelin üzerindeki ışıklı firfırlı perdeleri çekerken hem Mack hem de ben kıkırdıyoruz.

Sonra tekrar kanepeye doğru yürüdüm. "Layne burada rahat olduğunu sanıyordu."

"Yanılmış." derken ses tonunda sıcak bir eğlence var.

Kot pantolonumun düğmelerini açıp kapıya bakıyorum ama bu sefer başka bir vuruş yok. Ben de kalan kıyafetlerimi çıkarıp Mack'in kucağına geri tırmanıyorum.

"Hey," diyor ben onu tekrar öpmeye başlamadan önce. Sahiplenici bir şekilde popomu tutuyor.

"Ben gerçekten iyiyim, Mack."

"İyi olduğunu biliyorum. Bir süre sana karşı biraz dikkatli olacağım ama iyi olduğunu biliyorum. Sormak istediğim bu değildi."

"Oh. Neydi o zaman?"

"Bilmek istedim... Yani, benimle bebek sahibi olmak istediğini söylediğini biliyorum ama hemen şimdi mi demek istediğini anlayamadım. Yerleşmek için bize zaman tanımak istiyorsan sorun değil. Sadece çekilmeye devam etmemi isteyip istemediğini bilmek istiyorum."

"Oh." Yutkunuyorum.

"Bir kez böyle bir şey yaşadığımızı biliyorum ama o zaman bunun son olabileceğini düşünmüştük, bu yüzden böyle devam etmek isteyip istemediğini bilmiyordum."

Onu usulca öpmek için eğildim. "Geri çekilmeni istemiyorum." "Emin misin? Çünkü zamanımız var."

"Otuz üç yaşındayım, Mack. Belki eski dünyada bu, bir kadının hâlâ çok zamanı olduğu anlamına geliyordu ama artık o kadar emin değilim. Eğer bebek istiyorsak, yola koyulmalıyız."

Gözleri ısınıyor. Bunun olduğunu görüyorum ve bu bana gülünç bir heyecan veriyor. "Bu hafta gitmemize gerek yok."

"Hayır, ama herhangi bir nedenden dolayı endişelenmediğin sürece bunu yapmaman için bir neden yok. Ben hazırım. Seninle her şeye hazırım. Ve belki unutmuşsundur diye söylüyorum, sanırım bir bebek gerçekten ortaya çıkmadan önce birkaç aylık bir alışma süresi var."

Elleri daha da sıkışmış olmasına rağmen buna gülüyor. "Biliyorum. Ama seni acele ettirmek istemiyorum."

"İkimizle ilgili hiçbir şey aceleye gelmedi, Mack. Tanıdığım tüm çiftlerden daha fazla zaman harcadık. Ama başardık. Artık buradayız. Ve evimizdeyiz. Bundan sonra olacıklara sen hazır olduğun sürece ben de hazırım."

Duygularından dolayı hafifçe titriyor ama bir eliyle yüzümü kavrarken ağzında ve gözlerinde bir gülümseme var. "Ben de hazırım."

Yani artık aramıza girecek hiçbir şey yok. Biz biziz. Mack ve Anna. Birlikteyiz.

Nihayet.

EPILOG

BİR YIL SONRA

NEREDEYSE ÖĞLEN OLDU VE BEN DE THE LADY OF Shalott."

Üst düzey İngilizce sınıfımda yaşları on iki ile on beş arasında değişen sadece yedi öğrenci var. Her zamanki gibi bugün de bir çocuk kaşlarını çatmış bir şekilde hayattan rahatsız, üç öğrenci genel olarak işbirlikçi ama bu konuların gelecekteki çoğunlukla el emeği ile hayatlarına faydası konusunda açıkça ikna olmamış ve üç öğrenci de ya başarmaya hevesli ya da hevesle derse katılmış durumda.

Bana kalırsa kötü bir oran değil ve Tennyson'ın tekniği ve anlamı üzerine bir tartışma yürütürken harika vakit geçiriyorum.

Halbrook okulunda öğretmenliğe başladığımdan beri, her yaştan öğrencinin İngilizce, okuma ve yazma derslerinden sorumluyum. Henüz sadece onlara odaklanabileceğim kadar büyük öğrenci yok. Şimdiye kadar hayatımda hiç küçük çocuklara harfleri ve kelimeleri okumayı ve yazmayı öğretmek zorunda kalmamıştım, bu yüzden bu önemli bir meydan okuma oldu. Birkaç gün eve cesaretim kırılmış ve bitkin bir şekilde döndüm ve Mack beni öğretmenliği bırakıp nöbet tutma isteğimden vazgeçirmek zorunda kaldı.

Şimdiye kadar devam ettim ve genç öğrencilerle öğretmenlik becerilerimi geliştirdiğime eminim. Hâlâ üst seviyeleri tercih ediyorum ve bundan birkaç yıl sonra en iyi olduğum konuya odaklanabileceğim kadar öğrencim olmasını dört gözle bekliyorum.

Dersi beş dakika erken bitirdiğimde keyfim yerindeydi ve canlanmıştım. Harika bir sohbet yaptık ve kaşlarını çatan hariç herkesin anlamlı bir şekilde derse katılmasını sağladım. Cuma günleri, akşamki haftalık şenlikler nedeniyle okul öğlen paydos ediyor, bu nedenle öğrencilerim eşyalarını toplayıp çıkış yapmak için ana ofise doğru yürürken mutlu ve coşkulu oluyorlar ve sonra evlerinin yolunu tutuyorlar.

Tahtamı siliyorum, sandalyeleri ve sıraları düzeltiyorum, eşyalarımı topluyorum ve odadan çıkıyorum, ancak sınıf kapımın yanında yerde oturan birini gördüğümde aniden duruyorum.

"Hey, Rina," diyorum kıza, kalkık yüzüne gülümseyerek. "Burada ne yapıyorsun?"

Rina'nın düzgün saç örgüleri, iri mavi gözleri ve ayaklarımın dibinde bağdaş kurmuş otururken dik bir duruşu var. On . "Essie bana dinleyebileceğimi söyledi," diye açıklıyor ciddiyetle, "sessiz olduğum ve kimseyi rahatsız etmediğim sürece."

Düşüncesizce yanına çömeliyorum ve uyluk kaslarım gerildiğinde ve orta derecede yuvarlak göbeğim yoluma çıktığında bu hareketten hemen pişman oluyorum. Kendimi duvardan destekleyerek dikkatlice doğruluyorum. "Dersimi mi dinliyordun?"

"Evet. Essie sorun olmadığını söyledi. Sorun , değil mi?"

"Elbette sorun değil. İsterseniz içeri gelip bir sandalyeye oturabilirsiniz."

Rina ayağa kalkarken başını sallar. "Essie sınıfınız için çok küçük olduğumu söyledi, ama öyküleri ve şiirleri dinlemeyi seviyorum."

Rina, okulun müdürü olan Esther'in üvey kızıdır. Biyolojik annesi o henüz küçük bir çocukken öldüğü için Rina, Esther'i sadece anne rolünde tanımıştır. Küçük öğrencilerin okul günleri büyüklere göre daha kısadır, ancak babası Zed'in genellikle öğleden sonraya kadar mesaisi olduğu için Rina her zaman Esther'in işi bitene kadar buralarda takılır.

"Tamam," dedim Rina'ya. "Peki, şuna ne dersin? Sana bir kitap vereyim ve ne hakkında konuşacağımızı söyleyeyim, sen de istersen okursun ve dersi dinlerken bir yandan da bakarsın."

Rina'nın gülümsemesi sevecen bir şekilde parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Hadi şimdi gidip bakalım. Sanırım kullanabileceğiniz fazladan bir kitabım var."

İkimiz de sınıfa geri dönüyoruz ve ben bu yıl kullandığımız ders kitabını (Impact'ten önce basılmış ve terk edilmiş okul binalarından araklanmış) bulana kadar kitaplığı tarıyorum.

Rina kitabı bir hazine gibi elinde tutuyor ve koridora geri dönüp ana ofise doğru ilerlerken yüzündeki gülümsemeye engel olamıyor.

"Rina?" Kaynağını görmeden önce sesi duyuyorum. "İkiniz de Anna'yla yatmıyorsunuz, değil mi?"

Esther bir kolunda bir bebek, diğerinde yeni yürümeye başlayan bir çocuğun elini tutarak kapı aralığında belirdiğinde gülüyorum. "Beni hiç rahatsız etmiyor. Dinlemekten hoşlandığını bilmiyordum ama isterse takip edebilsin diye ona bir kitap verdim."

Rina son derece akıllı küçük bir kızdır ve Esther tarafından çok iyi ve erken eğitilmiştir. İlk birkaç yılını etrafta sadece Esther ve Zed varken tamamen izole bir şekilde geçirdi. Bir topluluk içinde yaşamaya adapte olmasına ve pek çok arkadaşı olmasına rağmen, yine de kendi yaşındaki kızlardan çok yetişkinlere yöneliyor.

"Tamam, eminim bundan hoşlanacaktır. Yeter sınıfınızı bozmamaya özen gösterebilirsin." Esther son yorumunu, Esther'in ellerinden birini kurtarmak için küçük kız kardeşinin elini tutmaya gelen Rina'ya yöneltiliyor.

Esther hala en küçük çocuğunu emziriyor, bu yüzden isterse doğum iznine ayrılabilir. Ancak evde kalmaktan hoşlanmıyor, bu yüzden Zed çalışırken genellikle çocuklarını okula getiriyor.

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Rina bana tekrar gülümsüyor. "Dinlememe izin verdiğin için teşekkür ederim!"

"Bir şey değil. Ve eğer herhangi bir hikaye ya da şiir üzerine konuşmak istersen, gel beni bul, tamam mı?"

"Tamam!" Büyük kitabı göğsüne bastırıyor. "Bu gece için çok heyecanlıyım!"

"Öyle mi? Ben de heyecanlıyım."

Esther gülüyor. "Herkes çok heyecanlı. Rina haftalardır bu konudan bahsedip duruyor. Giyecek yeni ve güzel bir elbisesi var."

"Öyle mi? Seni içinde görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Bu dünyadaki en güzel elbise! Babam buldu ve Essie benim için tamir etti. Senin de giyecek güzel bir elbisen olacağını söylüyor."

Yumuşakça gülüyorum. "Çok güzel bir elbisem var. Şimdiye kadar giydiğim en güzel elbise."

İkinci el bir elbise tabii ki. Şehirdeki en az üç gelin tarafından daha giyilmiş. Ama karnım daha büyük olmasına rağmen sadece bazı küçük ayarlamalara ihtiyaç duydu ve onu kendimi çok güzel hissediyorum.

Esther bana farklı bir tonda, "Bugün gerçekten ders vermek zorunda değildin," diyor. "Düğün gününde izin alabilirsin, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama bütün sabah ne yapacaktım? Oturup bekleyerek stres mi atacaktım? Dinlenmek ve bu akşam için hazırlanmak için hala bolca vaktim var. Saçımı ve makyajımı yapmak için saatler harcayacak değilim. Hazırlanma sürem bir saatten az olacak."

"Ama bu özel bir gün. Özel *hissettirmeli*." Kucağındaki bebek telaşlanmaya başlayınca Esther onu nazikçe iter.

"Gerçekten özel hissettiriyor. Söz veriyorum."

"Tamam. Rina, Callie acıkmaya başladı, eve gitmeden önce onu doyursam iyi olacak. Anna'ya teşekkür ettiğimi söyle."

"Teşekkür Anna," diyor Rina yine kocaman bir gülümsemeyle. "Bu geceye kadar sabırsızlanıyorum!"

"Ben de." Kalbim beklentiyle küçük çırpıntılara boğuldu. "Ben de."

Dört saat sonra, oturma odamda bir sandalyede oturmuş saçlarımı güzelleştiriyordum.

Arkadaşım Olivia süslü saç stilleri konusunda tanıdığım herkesten daha iyi olduğu için üzerinde çalışıyor. Rachel kanepede uzanmış, bu girişimde hiçbir yardımı olmayacağını açıkça belirttikten sonra ilgiyle izliyor.

Olivia saçlarımın üst yarısını güzel bir şekilde örerek durakladı, çünkü bizi çok heyecanlandırdı ve oğlu Gabe'in topluluklarındaki diğer tüm erkekleri Olimpiyat tarzı bir atletizm yarışması düzenlemek için bir araya getirdiği hikayesini anlattı.

O sadece beş yaşında.

Olivia sevgiyle sırıtarak, "O çok zeki, çok odaklanmış ve aklına koyduğu her konuda çok ciddi," diyor. Dağınık sarı saçları ve uzun, kıvrak vücuduyla hâlâ bir film yıldızı gibi görünüyor. "O bir

Grant'e biraz benziyor ama bana hiç benzemiyor. Aslında, tam olarak... babama benziyor." Uzun zaman önce ölmüş olan babası aklından geçerken gülümsemesi kısa bir süreliğine kırılıyor.

Rachel, "Onun hakkında söylediğin her şeye bakılırsa, baban oldukça harikaydı," diye araya girdi. "Yani örnek alınacak daha kötü insanlar da olabilir."

"Kesinlikle doğru." Olivia başını sallar.

"Ona babanın adını vermedin mi?" diye sordum. "Birinin öyle dediğini duyduğumu sanmıştım."

"Oh hayır. Ona babamın adı verilmedi." Olivia'nın geniş ağzı kuru bir eğlenceyle seğiriyor.

"O zaman kim?" Rachel sorar.

"Tamam, ama kimseye söyleyemezsin." Olivia öne doğru eğilir ve sahne fısıltısıyla, "Babasının adını taşıyor," der.

Bunu birkaç saniye sürdürdü. Sonra nefesim kesiliyor ve Rachel ağzı bir karış açık, dimdik oturuyor.

"Grant'in ilk adı..."

Olivia parmağını dudaklarına götürerek Rachel ve beni kahkahalara boğan bir susturma hareketi yapıyor.

Tam o sırada kulübenin kapısında bir musluk var.

Rachel ayağa fırlar. "Umarım gizlice bakmaya gelen Mack değildir!"

Olivia saçımla uğraşmaya devam edebilmek için etrafımda dönüyor ama Rachel ön kapıyı açarken ikimiz de ona bakıyoruz.

Mack değil. Bir kucak dolusu kır çiçeği taşıyan Layne. "!" diye anons ediyor. "Geç kaldığım için üzgünüm, ama beklemek zorundaydım."

Travis'in eve gelmesini bekliyorum. Çok güzel görünüyorsun, Anna. Bensiz hiç eğlenmedin, değil mi?"

Güvence vermeme rağmen yüzümüzde bir şey görmüş olmalı ki Layne kaşlarını çatıyor ve gözlerini kısıyor. "Bensiz sırlarınızı paylaşıyor muydunuz. Belli oluyor. Biri bana ne kaçırdığımı söylese iyi olur. Hemen şimdi."

Bundan birkaç saat sonra, saçlarım düzeltilmiş ve kır çiçekleriyle süslenmiş elbisemin içinde koridorda yürümeyi bekliyordum.

Düğün kasabanın merkez meydanında gerçekleşiyor. Yıllardır her Cuma günü Halbrook ve çevresindeki insanlar yemek, sohbet, kahkaha ve müzik paylaşmak için bir araya geliyor. Bu zor yeni dünyada bile eğlenceyi yeniden yakalamak ve hayattan zevk almak için adanmış bir çaba. Cuma akşamları zaten toplantılar için ayrıldığından, düğünlerin çoğu da o saatlerde gerçekleşiyor. Ama bu gece kasaba meydanında, buraya geldiğimden beri hiç görmediğim kadar çok insan toplanmış.

Halbrook'a yakın olan neredeyse her kasaba ve topluluktan insanlarla doluydu. İnsanlara yetecek kadar koltuk olması mümkün değildi, bu yüzden denemediler bile. Yaşlılar ve engelliler dışında herkes çiçeklerle süslenmiş koridorun iki yanında ayakta duruyor.

Düzenli bir görevlimiz yok. pek kimse kullanmıyor çünkü gelinlik bulmak ve eski düğün ritüellerini takip etmek neredeyse imkânsız. Ama Layne'in üç büyük çocuğu, Olivia'nın iki çocuğu ve iki yaşındaki Molly benimle birlikte bekliyor ve Travis ile Jackson tarafından yönlendiriliyorlar.

Çocukların her birinin elinde çiçek sepetleri vardır ve müzik başladığında Travis ve Jackson onları doğru yöne yönlendirir. Çocukların hepsi ya koşarak ya da ellerinde sepetlerle koridorda ilerleyerek çiçeklerini fırlatıyor.

Abigail ve Gabe bunu mükemmel bir şekilde yapan tek iki kişidir. Molly ilk çiçek dağıtma denemesinde tüm çiçekleri yere atıyor; jamin, Michael ve Emily ise sundukları çiçekleri çok coşkulu bir şekilde fırlatarak kalabalığın içindeki insanlar da dahil olmak üzere her yere çiçek saçıyorlar.

Ama kimsenin umurunda değil tabii ki.

Ben kıkırdıyorum, Mack de koridorun diğer ucunda çocuklar yolculuklarını tamamlayana kadar içtenlikle gülüyor. Travis ve Jackson onları ailelerine geri götürmek ve kaçmaya teşebbüs edenleri yakalamak için hemen peşlerine düşüyor.

Mack'in giydiği siyah takım elbise biraz fazla dar. O takımı bulmak bile büyük bir çaba gerektirdi. Omuzlarının genişliğine uyacak bir ceket bulmak çok zor.

Koridorun sonunda durduğumu görünce gülüşü farklı bir ifadeye dönüşüyor. Müzisyenler -keman ve bir çift gitar- düğün marşına geçtiğinde, elimde sade çiçek buketimle yürümeye başlıyorum.

Beni ele verecek kimsem yok ve bunun bir önemi de yok. Mack önde tek başına duruyor, yanında sadece vaiz var ve bu da önemli değil.

Bizi seven çok sayıda insan var ve hepsi şu anda etrafımızda toplanmış durumda.

Ona doğru yürürken Mack de en az benim kadar duygusal. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Ailesi ile birlikte ipin hemen yanında duran Rina'ya göz kırpacak kadar gözümü ondan ayırıyorum çünkü Zed bir şekilde onlara kalabalığın en önemli yerlerinden birini kapmayı başarmış.

Rina kıkırdar ve kırpmaya çalışır.

Sonra tekrar Mack'e bakıyorum ve ona ulaşana kadar gözümü ayırmıyorum.

Tören beş dakikalık bir vaaz, bir Shakespeare sonesi ve İncil'den birkaç okuma ile kısa sürdü. Yeminlerimiz geleneksel yeminlerdi. Mack bize uygun altın alyanslar bulmayı başardı - ikimize de uyan bir çifti nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok - ve yüzüğü parmağıma takarken o kadar çıplak bir şekilde mutlu ki kalbimin bu kadar çok duyguyu barındırabileceğinden emin değilim.

Sonra beni öpmek için eğildi. Öpmeden hemen önce, "Başardık." diye mırıldandı.

Yaptık.

Düğünden sonraki kutlamalar uzun sürüyor ve Mack'le birlikte nihayet küçük kulübemize dönebildiğimiz zaman çok yorgun oluyorum.

Mack ceketini çıkarır, kravatını gevşetir ve kanepeye yığılır.

oturmak için kendimi biraz daha dikkatli indiriyorum. Mack

uzanıp yuvarlak karnımı okşuyor.

"Sadece birkaç ay daha," diyorum.

"Biliyorum."

Hemen hamile kalmadık. Aslında, aylarca, ne zaman regl dönemim yeniden başlasa, belki de çok uzun süre beklediğimden ve şansımızı kaybettiğimizden endişeleniyordum. Ama altı ay sonra

birlikte olduk, adetim gecikti ve hamile olduğumun anlaşılması çok uzun sürmedi.

Şimdiye kadar benim için oldukça kolay oldu. Bunun devam edeceğini umuyorum.

Mack son zamanlarda o kadar mutlu ki, çocuksuz da gayet tatmin edici bir hayatı olabileceği konusunda kendimi rahatlatabiliyorum ama o hep çocuk istedi. Ben de öyle. Ve bu hamilelikte şu ana kadar çok iyi.

Mack elini yüzüme götürerek, "Yorgun görünüyorsun," diye mırıldanıyor.

"Öyleyim. Gerçekten uzun bir gün oldu ve hamile olmak zaten çok yorucu."

"Evet. Ben de biraz yorgunum. Düğün gecemizi uyuyarak kutlamaya ne dersin?"

Kıkırdıyorum ve elini sıkıyorum. "Sanırım daha iyiyiz. En azından şimdilik. Ama eminim biraz uyuduktan sonra bu evliliği uygun bir şekilde tamamlamak için daha fazla enerjimiz olacak."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Ayağa kalkıyor ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Gerçekten çok yorgunum ve kısa bir süre dengemi kaybediyorum, kendimi sabitlemek için gömleğine tutunuyorum.

Anı, muhtaç bir sarılışla kollarını bana doluyor ve ben de onu sıkıyorum, ondan yayılan duyguyu anlıyor ve onu deneyimliyorum. Sarılma uzun bir süre devam ediyor.

"Bütün bir hafta çalışmayacağımıza inanamıyorum," diyorum yüzümü omzuna gömdüğüm yerden nihayet çekildiğimde.

"Biliyorum. Çok eğleneceğiz."

Kasaba, çalışabilecek durumda olan herkesin yeteneklerine, becerilerine ve ilgi alanlarına en uygun durumda düzenli vardiyalar yapmasını beklemektedir. Tatil diye bir şey yoktur, ancak insanlar düğünlerden, yeni bebeklerden ve aile ölümlerinden sonra izin alırlar.

İzin haftamız yarın başlıyor. Bunu en az düğün kadar iple çekiyorum.

Mack birkaç ay boyunca çeşitli işlerde çalıştı, ta ki belediye başkanı ona uygun bir pozisyon bulana kadar - özellikle de bu büyüklükteki bir kasabada her zaman oldukça düzenli olarak ortaya çıkan kişisel çatışmalar ve zorlu sosyal durumlarla başa çıkmak için. Belediye başkanının kendisi iyi bir lider ve stratejik düşünürdür, ancak insanların duygularını yönetmek için sınırlı bir sabrı vardır ve Mack bu konuda herkesten daha iyidir. Bu yüzden belediye başkanı ona bir iş verdi ve birkaç ay önce seçim-

gündeme geldiğinde, Mack'i belediye başkan yardımcılığı görevine aday gösterdi.

Neredeyse oybirliğiyle seçildi.

Yeni sorumluluklarıyla harika işler çıkarıyor, her zaman tehlikeli durumlara veya fiziksel çatışmalara maruz kalmadan daha geniş bir topluluğa yardım etmeye devam edebiliyor.

Sonunda beni kucaklamadan bıraktığında, yüzümü iki büyük elinin arasına alıyor ve beni usulca öpüyor. "Hadi yatağa gidelim, karıcığım."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Tamam, kocacığım. Hadi yatağa gidelim. Ama güzel bir , değil mi?"

"Evet. Güzel bir gündü." Yatak odamıza doğru yürürken elini sırtımda tutuyor.

Yatak odamızda normal gece hazırlıklarımızı yapıyoruz. Önce ben yorganın altına giriyorum ve kapı ve pencerelerin olup olmadığını kontrol etmeye giden Mack'i bekliyorum. Tekrar döndüğünde, yatakta onu bekleyen bana bakarken yüzü yumuşuyor.

"Bu ifade ne için?" Ona sordum.

Biraz omuz silkiyor. "Bazen hayat gerçekten güzel olabiliyor." Çırlıçıplak yatağa doğru yürür.

Yanımdaki yorganın altına girmeden önce, ışık sönene kadar komodin fenerinin düğmesini çevirmek için eğiliyor.

Yazarın Notu: *Beacon*, Kindled serisinin son kitabıdır. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca bu seriye gösterdiğiniz ilgi ve destek için hepinize teşekkür ederim. *Son Işık*'ı yazdığımda, dürüst olmak gerekirse, asla çok fazla izleyici bulamayacağına inanıyordum ve hayal ettiğimden daha fazla okuyucunun bu dünyayı bulması ve sevmesi çok cesaret verici.

Hala daha kıyamet sonrası hikayeler için ilham alıyorum ve Kindled dünyasını terk etmeye henüz hazır değilim, bu yüzden önümüzdeki yıl *The Wild* adında bir yan seriye başlayacağım. İlk kitap *Kayıp Şarkı* Mayıs ayında çıkacak. Yeni seri Kindled serisine benzer bir havaya sahip olacak ve zaman zaman tanıdık bir ya da iki karaktere yer verebilecek.

Ayrıca önümüzdeki yıl tamamen farklı bir distopik/post-apokaliptik seriye başlıyorum. Bu yeni serinin ilk kitabı olan *Adanmışlık* Ocak ayında çıkacak. Bunun için bir ön sipariş olmayacak, ama

Ocak ayının ilk yarısında izleyebilir veya yayınlandığında haberdar olmak için [aylık bültenime](#) abone olabilirsiniz.

CLAIRE KENT HAKKINDA

Claire on iki yaşından beri aşk romanları yazıyor. Birkaç yıl üniversite düzeyinde İngilizce öğretmenliğı yaptıktan sonra, iki farklı takma adla tam zamanlı olarak yazmaya başladı. Virginia'da yaşamaktadır.

İlk kitapları sıcak ve gerçek duygularla dolu seksi çağdaş romanlardı, ancak Hold serisi ile bilim kurgu romantizmine geçiş yaptı. Şu anki kitapları, küresel bir felaketin ardından yakın gelecekte geçen buharlı kıyamet sonrası romanıdır. Yeni kaotik bir dünyada hayatta kalmaya çalışan ve güçlü, huysuz, suskun erkeklere aşık olan akıllı, dirençli kadınlar yer alıyor.

Claire ayrıca Noelle Adams (noelle-adams.com) adıyla daha yumuşak çağdaş romanlar yazmaktadır ve ona ulaşmanın en iyi yolu Noelle Adams adresine ([noelle.s.adams@gmail](mailto:noelle.s.adams@gmail.com)) e-posta göndermektir. Ayrıca Noelle' [Facebook](#)'i ta takip edebilir veya Claire Kent kitaplarıyla ilgili güncellemeleri almak için [okuyucu grubuna](#) katılabilirsiniz. Daha fazla bilgi almak isterseniz, lütfen [web sitesine](#) göz atın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.